

Tuyệt Sắc Tai Tinh

Contents

Tuyệt Sắc Tai Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55

Tuyệt Sắc Tai Tinh



Giới thiệu

Edit: Hắc Hầu lão bà bà Thể loại: Cổ trang, 1 X 1, ngược luyến tàn tâm, lãnh khốc công, mỹ thụ, kiếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-tai-tinh>

1. Chương 1

Phiến đá trước cung điện truyền đến tiếng bước chân, thái tử, hoàng tử từng nhóm người đứng ở trước phòng chờ tiểu thái giám cung kính gõ cửa thông cáo. Thái tử năm nay mười bảy tuổi, đứng hàng thứ năm, là thân sinh do ái phi của hoàng thượng sinh hạ. Vừa ra đời liền được sắc phong thái tử vị, có thể nói là càng thêm quyền quý, dưới một người mà trên vạn người, địa vị vững chắc.

Hoàng tử tổng cộng có tám người, công chúa có bốn người. Trong hoàng cung ngoài Hoàn Hiên điện ra, các tôn tử đều ở trong cung.

” Hoàng thượng có chỉ, truyền các hoàng tử yết kiến ” Lão thái giám thanh âm the the vang lên trong cung điện, thái tử đi đến cửa phòng nhìn thấy một người cũng đang tiến đến

” Nhị ca ” câu chào hỏi thập phần lãnh đạm, từ lời nói cũng có thể biết thái tử này là không đem Nhị ca kia để ở trong mắt.

” Thái tử ”

Diệp Thanh Y đạm nhạt đáp lễ, y trong tám vị hoàng tử đứng hàng thứ hai. Dường như cùng thứ bậc giống nhau, y trong đám huynh đệ biểu hiện cũng chỉ trung trung, bất luận văn hay võ, y cũng đều đứng hàng thứ hai, không có sở trường đặc biệt, nhưng cũng không hề thua kém. Có lẽ vì vậy mà không gây thù đến người khác.

Mẫu thân của y là phi tử xuất thân tầm thường, theo đợt tuyển tú nữ mà vào cung, ở trong triều không hề có kẻ chống lưng, lúc Diệp Thanh Y bảy tuổi liền bị độc chết.

Nhưng cho dù bị hạ thuốc hoàng thượng cũng không thật tình muốn tra cứu, trở thành án treo, từ đó về sau liền không nhắc lại. Lúc đó trong hậu cung dậy lên đồn đãi rằng đây là ngộ sát, mà người muốn giết đi nàng lại là ái phi của hoàng đế, cũng chính là hoàng hậu hiện tại. Nhưng lời đồn rất nhanh liền bị hoàng hậu dập tắt.

Diệp Thanh Y mười chín tuổi, bởi vì thân thể không gì đặc biệt, lại cùng các vị hoàng tử khác biểu hiện tầm trung. Nên dù đã mười chín tuổi, lại còn chậm trễ không có nạp phi.

Trong triều bá quan văn võ cũng không nóng lòng đem nữ nhân mai mối cho y. Có thể thấy thân thể y cực kì tầm thường, nhân phẩm cũng không hề xuất chúng, trong triều ai ai cũng một bụng tâm kế, căn bản là không hề để mắt đến y.

Y thường ngày cũng không cùng các vị hoàng tử khác thân cận. Còn các hoàng tử khác thì lại không ngừng tranh đấu, luôn tìm cơ hội hạ đi thái tử vị. Y trong triều đình không hề có thế lực, cũng không có người nghĩ muốn cùng y hợp tác, trong cung liền trở nên đơn phương độc mã.

Hoàng tử tụ tập ở cửa cung, từng người một đi vào, Lục hoàng tử bản tính ngay thẳng. Địa vị của hắn trong cung cũng tương đương với thái tử, lại cùng thái tử có giao tình tốt nên nói chuyện lại càng thêm lớn tiếng thô lỗ, cơ bản là không để ai vào mắt

Hắn phớt lờ nói:” Ta không nên đứng cạnh Diệp Thanh Y a, hắn trưng ra bộ mặt như thế, cho dù không ai bức ta cũng cảm thấy thật bức. Ta từ trước đến nay đều đoán không ra hắn là đang nghĩ cái gì!”

Diệp Thanh Y tựa như không nghe thấy ác ý trong câu nói của Lục hoàng tử, hoặc chính là đang coi thường hắn mà thật ôn hòa đáp lời:” Ta cũng không có đứng cạnh Lục đệ ”

” Vậy đứng cạnh ta đi, Nhị ca ”

Bát hoàng tử nhỏ tuổi, cùng Diệp Thanh Y đồng bệnh tương liên, nhưng so với y thân phận của hắn lại còn thấp hơn một bậc. Mẫu thân hắn vốn dĩ là một cung nữ tư sắc không có gì nổi bật, trong lúc hoàng đế say rượu mà phát sinh quan hệ, sau đó liền bị biếm vào lãnh cung. Nếu không phải nàng mang long chủng, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn ở tại lãnh cung.

Vào đến Phiếm Long Điện, qua nửa canh giờ hoàng thượng còn chưa đi ra. Mấy vị hoàng tử đã muốn không còn kiên nhẫn, Diệp Thanh Y trên mặt cư nhiên lại không có chút biểu hiện gì, mà y bình thường cũng chính là bộ dạng này rất ít khi để lộ biểu tình, đây cũng là điều khiến Lục hoàng tử chán ghét.

Tiếng bước chân nhỏ vun của tiểu thái giám truyền đến, hắn phía sau dẫn theo một thiếu niên phong hoa tuyệt đại, thiếu niên cúi đầu nhìn mặt đất, mái tóc đen mượt buông thông cang tôn lên làn da tuyết trắng của hắn.

Tiểu thái giám tư sắc không hề tầm thường, nhưng thiếu niên này dung mạo lại càng xinh đẹp hơn gấp trăm lần. Diện mạo diễm lệ tựa như mộng ảo, thế gian thật sự là không có từ để hình dung.

” Đây là tượng hay người vậy? ” Bát hoàng tử tuổi còn nhỏ kích động thốt ra một câu.

” Là người, là người thật ” Tam hoàng tử bản tính háo sắc sớm đã nhìn thiếu niên không rời mắt.

Tiểu thái giám dẫn thiếu niên đến Phiếm Long điện, các vị hoàng tử vẫn còn đứng thế nhưng y lại thần nhiên ngồi xuống ghế, tay vân vê vài lọn tóc tự ngoạn. Đồng tử cũng không buồn nâng lên, tựa như đối với bọn họ không nhìn thấy.

” Kẻ đàn độn này, thế nhưng không thấy chúng ta vẫn đang đứng hay sao, còn ngang nhiên dám ngồi! ”

Thái tử từ nhỏ đã được phong tước, từ trước đến nay thứ y cần y cứ lấy, lại thêm mẫu hậu của y lại là hoàng hậu. Y lúc nào cũng được người người tôn kính, tự nhiên liền cảm thấy khó chịu khi bị coi thường, thanh âm phát ra cũng mang theo hàn ý, y chưa từng thấy qua người nào diễm lệ như hần. Nhưng lại càng chưa thấy qua người nào dám vô lễ với y như hần, khiến y cực độ bất mãn.

” Người là kẻ ngốc sao? Không biết chúng ta là ai, nơi đây lại là chỗ nào sao?” Tam hoàng tử vươn tay bắt lấy cánh tay trắng tuyết của thiếu niên, nói là chất vấn, chẳng bằng gọi là trêu ghẹo đi.

Bị y nắm chặt tay, thiếu niên lăm bầm vài tiếng, thanh âm trong vắt tựa như tiếng phong linh lay động lòng người. Nhưng lời hần nói ra lại khiến tất cả hoàng tử trên lưng truyền đến từng trận rét lạnh.

” Ta đương nhiên biết các người là ai, các người là người chết, nơi này là bãi tha ma. Các người tám người, ít nhất sẽ có một người phải chết ở chỗ này ”

” Người nói bậy bạ gì đó?”

Nhịn không được tức giận, Tam hoàng tử vung lên một cái tát, thiếu niên kia ta nâng mắt nhìn thẳng về phía Tam hoàng tử, hàn ý chạy thẳng lên não, bàn tay liền dừng giữa không trung.

Y lui ra phía sau vài bước, bọn họ vừa rồi chỉ nhìn thấy thiếu niên cúi đầu cũng đã cảm thấy hần thật sự xinh đẹp. Hần vừa ngẩng đầu, bọn họ liền chân chính thấy được toàn bộ diện mạo của hần, chỉ thấy hần như yêu *** quý mị mà lại đẹp đến mê đắm lòng người. Đôi môi đỏ mọng ẩn hiện mặt cười mang theo nồng đậm sát ý.

Hần rất đẹp, đẹp đến mức tựa như ma quỷ, càng giống một tai ***.

” Ta là tai ***, ai chạm vào ta đều phải chết ”

Thanh âm đầy ngọt ngào phát ra, ngọt ngào tựa như hương vị của trái cây sắp thối rửa, tràn ngập hương khí nhưng lại mang theo vài phần sát ý.

” Kẻ điên này, nói bậy bạ gì đó!”

Tam hoàng tử cả kinh rống to, nhưng y cũng không dám động vào hần nữa, ngược lại còn lùi lại mấy bước, các hoàng tử khác cũng đồng dạng lùi ra xa. Bát hoàng tử đã kinh sợ đến mức phát run, bắt lấy Diệp Thanh Y mà nói:” Nhị ca, ta sợ a.... ”

Hoàng đế đi vào trong điện, thiếu niên không trả lời bọn họ, hần lại tiếp tục nghịch tóc. Dường như trong thế giới của hần, chỉ nhìn thấy chính mình, người khác đối với hần đều là vô hình, không ai tiêu diệt được hần, cũng không ai khiến hần phải bận tâm.

Hoàng đế nhẹ vỗ về tóc hần, tựa như âu yếm sủng vật, ai cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt mê đắm này của hoàng đế.

Hoàng đế thấp giọng nói:” Hần không có tên, hần ở trong cung có thể tùy ý ra vào. Hần thích cái gì, các người đều phải cấp cho hần, nghe hiểu không?”

Tâm tình của các vị hoàng tử không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung, hoàng đế lại tiếp tục nói:” Còn có, các người ai dám chạm vào hần, ta sẽ giết kẻ đó”

” Phụ vương, ta không hiểu!” Thái tử ý mình được sủng ái, liền đứng ra truy hỏi.

Hoàng đế thế nhưng lạnh lùng nói:” Ta không cần các người hiểu, ta cần các người phải làm”

Thiếu niên nghiêng đầu cười nói:” Nhưng hần vừa rồi chạm vào ta”

Hắn ở đây đương nhiên là nói Tam hoàng tử, thanh âm ngọt ngào kiều mị nhưng lại mang đậm huyết ***, ý cười lại càng lạnh lẽo. Ngay lập tức Tam hoàng tử liền đầu lìa khỏi cổ, trăm đầu thị uy, tiếng kêu thảm thiết truyền khắp cung điện, các vị hoàng tử khác cũng thất thời im lặng không ai dám tiếp tục truy hỏi.

” Ta đã nói ta chính là tai ***, ai cũng không thể chạm vào”

Thiếu niên khép lại đôi mắt đầy hiểm độc, Bát hoàng tử bị dọa đến nước mắt nước mũi đua nhau chảy xuống.

Diệp Thanh Y cúi đầu, từ đầu đến cuối không nói gì, cũng không có lên tiếng đáp trả. Tựa như y cùng những chuyện trong cung không hề có liên hệ. Thiếu niên không có tên kia bị dưỡng ở thâm cung, không thể nhìn hắn, không thể đụng vào hắn, không thể nói chuyện cùng hắn, chiếm dụng của hoàng đế đối với hắn cũng muốn vượt qua lễ thường.

Thiếu niên ngày sinh tháng đẻ theo như phong thủy chi thư chính là:” Ngàn năm có một, cực hung cực ác là tai ***. Gần người người chết, liên lụy thân nhân, không ai may mắn thoát khỏi”

” Đáng giận, quả thực phải... phải...”

Lửa giận hừng hực trong ngực khiến y tức đến nói không ra hơi, thái tử nhìn đến mảnh vỡ của bình hoa bị người đập nát trên đất.

Bị đập nát không chỉ là thứ y yêu thích, mà bên trong cung còn loạn thành một mớ hỗn độn. Nguyên nhân cũng là do thiếu niên kia trong cung cười mã xa chạy loạn, thanh âm đinh tai nhức óc, tiếng ngựa hí vang tận mây xanh.

Hắn Huyết bảo mã của hoàng thượng trở thành ngựa kéo xe, đương nhiên không thể thuần phục, không chịu nghe theo sự điều khiển của thiếu niên theo đường mòn mà chạy, hắn liền vùng roi quát. Tiếng cười của hắn thế nhưng lại thập phần vui sướng, nhìn ra tính cách của hắn cũng hết sức méo mó.

” Không ai có thể quản hắn được sao? ”

Lục hoàng tử ăn ngay nói thẳng, thái tử bị đập bể là bình hoa trân quý, nhưng đồ của y cũng đều là do mẫu thân cùng cửu cửu tặng, toàn bộ đều là bảo vật. Thiếu niên kia nhìn trúng lấy đi, hắn lấy cũng liền thôi, nhưng nhìn chán lại liền đem toàn bộ đập nát, hại mấy tiểu thái giám phải đi theo thu dọn.

Liên tiếp thù mới hận cũ, sớm khiến cho Lục hoàng tử bệ vệ cao ngạo tức giận đến phát run, muốn bẩm báo phụ hoàng nhưng phụ hoàng can bản là không cho bọn họ nhắc đến thiếu niên kia. Cho dù có cái gì oán giận, phụ hoàng cũng chỉ lạnh lùng mà nói:” Thiên hạ này là của trẫm, cho nên vạn vật trong thiên hạ cũng đều là của trẫm. Người nói, hắn hủy chính là của ngươi, hay của trẫm?”

Một câu liền khiến Lục hoàng tử im lặng, so với y thái tử lại càng thông minh gấp bội cũng thức thời im bặt không dám nói nữa.

Nhìn thấy thiếu niên lần thứ hai cười mã xa phóng nhanh như tên bắn, căn bản không đem bọn họ để trong mắt. Bọn họ đành cam chịu cũng không dám lại chọc giận phụ vương, chỉ có thể thấp giọng nói ra lời ác ý:” Cho hắn ngã ngựa chết luôn đi”

” Nha ”

Vừa nói dứt, roi của thiếu niên liền hướng bảo mã quát đến, Hãn Huyết bị đau bốn vó càng thêm cuồng loạn, hoảng loạn chạy vào trong cung điện. Xe bị lật đem tường chắn động đánh vỡ, thị nữ cùng thái giám trong cung sợ hãi hét chói tai tháo chạy. Đây thiếu niên tuy là mỹ nhân nhưng lại độc ác nên không ai dám đến gần hắn.

Ngay cả thiếu niên trong cung gây chuyện, cũng là lần đầu phá hủy một cung điện. Thế nhưng hắn vẫn ngạo mạn trở mình nhìn đến chủ nhân của cung điện, chính là Nhị hoàng tử Diệp Thanh Y

Diệp Thanh Y thẳng lưng, trên tay cầm một quyển sách, đối với hắn bộ dạng kiêu ngạo cũng diện vô biểu tình.

Bảo mã rút cục chống đỡ không nổi liền ngã xuống, thùng xe bị lật, thiếu niên lăn mấy vòng vừa vặn đến dưới chân Diệp Thanh Y. Cho dù vừa mới bị té ngã, làn da như bạch ngọc của hắn cũng không hề dính một chút bụi bẩn.

Trên tường bị mã xa đâm vào bị thủng một mảng, trong điện có xác ngựa, thùng xe bị vỡ hỗn độn vô cùng, tựa như bị cuồng phong quét qua.

Tiếng thét của cung nữ cùng thái giám càng lúc càng xa, chỉ lưu lại một mình Diệp Thanh Y, y nắm chặt quyển sách trong tay, thiếu niên cho dù phá đi cung điện của y cũng không hề ăn năn. Trái lại lộ ra lúm đồng tiền ranh mãnh.

” Đến ngoạn thôi... ” Thiếu niên như làm nũng nói

” Ngoạn cái gì?”

Diệp Thanh Y thế nhưng lại đáp lời, y rõ ràng nên làm như không thấy, có tai như điếc, nhưng y lại trả lời hắn. Chính là thanh âm lạnh lẽo không nghe ra chút ấm áp.

Thiếu niên khoe môi vẽ lên một nụ cười thuần mỹ, tựa như một hài tử khờ dại cùng ác quỷ nói ra thật khác biệt

” Ngoạn là người chết hay ta chết?”

Diệp Thanh Y thanh âm như trước lạnh lẽo ” Chỉ cần cùng người nói chuyện, chính là ta chết. Không phải sao? Phụ vương không cho phép bất luận kẻ nào cùng người nói chuyện”

” hì hì ”

Thiếu niên hì hì mà cười, Diệp Thanh Y ném đi quyển sách trong tay, nâng lên khuôn mặt của thiếu niên, ý cười liền chợt tắt, trong mắt dần trở nên âm trầm không thấy đáy.

Hai ánh mắt âm trầm nhìn nhau, đồng tử ẩn chứa những cảm xúc không rõ, không cần ngôn ngữ, chỉ là một cái liếc mắt. Liên tường tận đối phương, đều là cùng là một kẻ vô tình vô ý.

Thiếu niên bắt lấy cánh tay của Diệp Thanh Y, hắn khép mở đôi môi đầy e thẹn, nhiệt độ cơ thể lạnh như hàn băng khẽ run rẩy.

” Ta hảo lạnh ”

” Ta ôm người ”

Thiếu niên ôm lấy Diệp Thanh Y, nũng nịu thì thầm vào tai hắn:” Người là người đầu tiên dám ôm ta, ngay cả thân sinh của ta cũng không dám ôm ta ”

Thanh âm nũng nịu của hắn làm say lòng người, tay trái sờ soạn trên mặt đất nhặt lấy mảnh gỗ của thùng xe bị phá hư, cánh tay nâng lên hướng ngực Diệp Thanh Y đâm xuống. Một nhát kia không hề lưu tình, Diệp Thanh Y dùng sức kéo tóc hắn ra, thiếu niên bị đau liền thở dốc, một bên lại cười khanh khách, càng cười đến run rẩy cả người.

” Để ta giết người đi, so với bị tên ngu xuẩn kia chém đầu chẳng phải tốt hơn sao?”

Diệp Thanh Y dùng sức kéo tóc hắn thay cho câu trả lời, đau nhức khiến nước mắt của hắn rơi xuống, hắn buông lỏng tay. Mảnh gỗ liền trượt xuống dưới theo quần áo tơ lụa chậm rãi trượt xuống đến giữa hai chân của hắn.

Thiếu niên liền đem quần kéo lên, lộ ra hạ thân không một mảnh che thân, ngay cả tiết khố cũng không mặc. Bắp đùi tuyết trắng cùng u mật giữa hai chân khiến người khác nhìn thấy toàn bộ, hắn liếm đôi môi đỏ mọng khẽ nói:” Ta nơi này đẹp không?”

” Đẹp ” Diệp Thanh Y diện vô biểu tình

” Người không nghĩ muốn đặt ta dưới thân sao?” hắn khiêu khích nắm lấy tay của Diệp Thanh Y

” Không phải lúc này”

Thiếu niên nghe vậy không cười đẩy ra Diệp Thanh Y, sửa sang lại quần áo, liếc mắt nhìn y, lạnh nhạt cảnh cáo:” Lần sau còn dám chạm vào ta, ta sẽ thật sự giết ngươi ”

” Kia đợi ngươi giết được ta đã ”

Thiếu niên xoay người bước đi, Diệp Thanh Y cúi đầu suy nghĩ, trên tay phải còn vươn lại vài sợi tóc đen nhánh, ần ần tỏa ra mùi hương trí mạng, loại hương thơm này chỉ có người ở ngôi đế vương mới có thể có được.

Trong ngự thư phòng cất kỹ những chi thư về bói toán, nhiều thư tịch cổ bị thất lạc trong đó có một bộ sách cũ, đối chiếu trong đó ngày sinh tháng đẻ của thiếu niên xuất hiện hai dòng chữ.

” Tường thú giảng sinh, mệnh cách đặc dị chi cát chi phúc. Ngàn năm có một, phàm người nào có được y tất sẽ thành đại nghiệp, có được ngôi vị đế vương, vương triều thiên thu vạn nghiệp, trọn đời lâu dài”

” Phụ vương ”

Ngự thư phòng một mảnh thanh lãnh, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu rọi, đầu thu khí hậu ban đêm trở nên rét lạnh rất nhiều. Diệp Thanh Y cung kính không nói gì đứng trước án thư, từ lúc y đi vào hoàng thượng vẫn phê tấu chương cho đến khi hoàn tất mới ngẩng đầu hỏi. Không gian tĩnh lặng phút chốc bị câu hỏi phá vỡ lại tựa như mang theo một tầng áp lực khác.

” Nghe nói hắc phá hủy cung điện của ngươi?”

” Vâng ”

Này ” hắc “, không cần nói nhiều cũng có thể biết là ai.

” Đã mấy ngày rồi?”

” Ước chừng hai ngày”

Hoàng thượng rủ mắt, lộ ra vẻ trầm tư:” Đã hai ngày, ngươi không tới oán giận hắc?”

” Phụ vương nói dối hắc nhìn không thấy, nhi thần chính là tuân theo chỉ bảo của ngài ”

Lời nói khôn khéo khiến hoàng thượng mở to mắt ” Ngươi nhưng lại cùng thái tử bọn chúng bất đồng. Thanh Y, ta đã lâu không nhìn đến ngươi, đến gần chút để phụ vương nhìn ngươi ”

” Vâng ”

Y đến gần, Diệp Thanh Y mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng phong tình, đã là thanh niên cao lớn tài hoa. Y bộ dáng không giống chính mình, lại không giống phi tử đã chết. Hoàng thượng hỏi:” Ngươi bao nhiêu tuổi?”

” Nhi thần hiện tại mười chín tuổi”

” Đã nạp phi?”

” Nhi thần vẫn chưa nạp phi”

” Ngươi không muốn làm kẻ cường đại đứng sau thao túng tất cả sao?”

” Không nghĩ ”

Câu trả lời thế nhưng khiến người không ngờ tới, hoàng thượng mâu quang thay đổi:” Ngươi hận phụ vương không tra cứu cái chết của mẫu thân ngươi sao?”

” Không hận, phụ vương làm việc gì cũng có thâm ý của ngài, nhi thần không thể hiểu. Nhưng nhi thần biết phụ vương nhất định vì muốn nhi thần tốt, hướng hồ mẫu thân đã mất khi nhi thần còn nhỏ, diện mạo của nàng đã muốn không nhớ rõ. Cũng không hề có cái gì hận hay không ” Y nói thập phần bình tĩnh lạnh nhạt

” Ngươi cùng ” hắc “ nói chuyện sao?”

” Không có, nhi thần làm theo chỉ thị của phụ vương, đối hắc như không nhìn thấy” Y cung kính trả lời, tư thái cũng không hề thay đổi, cho dù nói dối mặt cũng không biến sắc.

” Tốt lắm! Thanh Y, người làm tốt lắm, chính là ta lại không biết người có nói dối hay không?”

Chuyển hướng phía sau, vén lên sa trướng lộ ra tiểu tháp phía sau, thiếu niên nghiêng thân. Từ đầu đến cuối nghe đến nhất thanh nhị sở bọn họ lúc này nói chuyện, hần mặc quần áo tơ lụa xinh đẹp nhưng phát ra ngân quang, thân hình thon dài nhìn một cái liền không sót gì.

Hoàng đế đưa tay vỗ về thiếu niên, hần cúi đầu trầm lặng như mèo nhỏ hưởng thụ vuốt ve của người khác.

” Hần với người có nói chuyện không?”

Thiếu niên mở to hai mắt, đồng tử mang theo huyết *** cùng tiểu ý, nhìn Diệp Thanh Y trước sau vẫn đứng thẳng trước mặt. Ngón út chạm vào đôi môi đỏ mọng, nghĩ một hồi liền trầm ngâm thở dài, lộ ra tươi cười xinh đẹp:” Ta chưa từng thấy qua hần! Hần là ai vậy a?”

Hoàng thượng buông xuống sa trướng, nhìn về phía nhị hoàng tử:” Người làm tốt lắm, Thanh Y. Cung điện của người bị hủy, ta ban người một tòa khác coi như bồi thương. Thái tử điện kia liền cho người”

Thái tử điện là cung điện tốt nhất được hoàng hậu tỉ mỉ thiết kế, chỉ có thái tử mới có thể ở. Nếu y ở tại đó, chẳng khác nào cùng thái tử và hoàng hậu đối nghịch. Đến tốt cùng này là sủng ái của hoàng thượng hay là muốn đưa y vào chỗ chết, mượn đao giết người?

” Nhi thần không dám nhận thái tử điện, nhi thần thích yên tĩnh. thỉnh ban cho nhi thần một cung điện ở xa một chút”

Hoàng đế thâm trầm nhìn Diệp Thanh Y liếc mắt một cái:” Thanh Y, người nếu như ở cung điện xa, làm thế nào lại cùng người khác gặp mặt?”

Diệp Thanh Y thần nhiên nói:” Nhi thần bản thân là một phế vật không giá trị, tự biết không người chống lưng, không có mẫu thân, lại càng không phải người xuất chúng. Phụ vương cũng không sủng ái, nhi thần chỉ cần có thể ở trong hoàng cung yên ổn qua ngày”

” Như vậy người thật sự muốn ở một nơi xa sao?”

” thỉnh phụ vương thành toàn”

Hoàng đế nói:” Ta biết, người lui ra đi”

” Nhi thần cáo lui”

Diệp Thanh Y hành lễ sau đó rời đi, hoàng đế nhìn bóng dáng của y. Thiếu niên kéo lên màn che, hần cắn đầu ngón tay đến xuất huyết, trong miệng ngập tràn mùi vị tanh nồng của máu nhưng vẫn còn chưa đủ, hần còn khát cầu huyết *** của người khác.

” Ta chán ghét thái tử cùng Lục hoàng tử”

” Vì cái gì lại ghét?”

Hoàng đế sờ mái tóc mềm mại của hần, thiếu niên nhướng nhướng mi phong như cột nhĩ:” Bởi vì tâm bọn họ rất xấu, muốn ta ngã ngựa chết”

Hoàng đế khòe miệng lộ ra ý cười:” Hần là do ta sắc phong thái tử, đột nhiên phế bỏ phải có nguyên nhân. Hần cũng rất khôn khéo, không phải sao? Còn là một hài tử đáng yêu”

” Ân, nhưng ta lại thích người vừa rồi hơn”

Thiếu niên chuyển mình, cười đến ngọt ngào, hoàng đế sắc mặt khẽ biến:” Người vì cái gì thích hần?”

” Bởi vì a.... ” Thiếu niên cười càng thêm ngọt ” Ta hủy đi cung điện của hần, hần này cũng không nhận một cái, ta muốn khiến hần khóc. Như vậy ngoạn mới vui”

” Còn gì nữa?” Hoàng đế nghe thấy âm thanh ngọt ngào của hần, trên mặt sát ý càng đậm

” Lúc ta ngã xuống, hần còn rất tốt đỡ lấy ta, giúp ta không té bị thương. Từ khi ta sinh hạ đến nay, hần là người đầu tiên dám đem ta ôm vào lòng”

Thiếu niên thất vọng thở dài một tiếng, đôi mắt như cũ mang theo tiểu ý, dường như biết được tình thế sẽ diễn biến thế nào:” Thực đáng tiếc, hắc thấy ta không bị thương liền lập tức buông ra, hắc thật sự là người tốt, phải không?”

Hoàng đế không đáp lời, thu tay lại ra lệnh thái giám truyền xuống ý chỉ của y:” Lập tức kêu thái tử đem cung điện của hắc giao cho Nhị hoàng tử “

2. Chương 2

Thái tử tức giận đến giậm chân, Lục hoàng tử cũng xanh mặt, hoàng hậu lại càng phẫn nộ. Diệp Thanh Y đứng trong cung điện ruộng cột chạm trổ. Nơi này từng ngọn cây cọng cỏ đều được tỉ mỉ bày trí đặc biệt dành cho thái tử mà y lại không phải là thái tử.

Ngày trước chỉ sợ có rất nhiều người còn không biết đến y là Nhị hoàng tử, không biết y tên là cái gì. Nhưng từ hôm nay trở đi, mọi người đều biết đến Diệp Thanh Y – vị Nhị hoàng tử không có gì đặc biệt này.

” Diệp Thanh Y, thể diện cũng thật tốt. Còn ngang nhiên kêu phụ vương ban thái tử điện cho người, người để thái tử vào mắt sao? Cung điện của người bất quá bị phá tính là cái gì, còn cầu xin phụ vương lấy thái tử điện?” Lục hoàng tử rút cuộc nói thẳng nghĩ muốn làm khó dễ y.

Diệp Thanh Y không nhìn đến hắc, đại sảnh trong cung bày đầy lễ vật. Ý chỉ của hoàng thượng tựa như muốn thông cáo thiên hạ tình thế thay đổi, còn có đồn đãi thái tử cũng sẽ bị phế đi. Người kế tiếp đương nhiệm dĩ nhiên là Diệp Thanh Y, cho nên nịnh thần liền lập tức xoay chuyển quay sang xu nịnh đem đến đầy lễ vật chất đầy cả sảnh.

Lễ vật liên tục được đưa đến, mỹ nữ tốt nhất cũng đều được bố trí trong cung để Diệp Thanh Y ngoạn.

” Thể diện của ta xác thực cũng không tồi ”

Diệp Thanh Y diện vô biểu tình nói, một câu lãnh đạm như khiêu khích càng khiến Lục hoàng tử giận đến xanh mặt.

Diệp Thanh Y đóng lại hộp lễ vật, bên trong là ngọc thạch tốt nhất, trong suốt sáng trong dường như ánh sáng có thể xuyên qua nó. Diệp Thanh Y nhìn ngọc thạch, trên mặt không lộ hỉ nộ, thái tử đoạt lấy nó ném ra ngoài:” Đừng mộng tưởng phụ vương sủng người. Ta sớm hay muộn cũng sẽ bắt được nhược điểm của người, kêu phụ vương lưu đầy người”

Hoàng hậu giọng điệu âm trầm:” Người đừng nghĩ muốn đầu lại ba người chúng ta, Thanh Y”

Diệp Thanh Y nhàn nhạt nhìn vào vô định, lập tức chuyển hướng đến ba người. Y cúi đầu, thanh âm đầy nhã nhặn vang lên trong cung điện rộng lớn, ngữ khí mang theo vài phần khiêm tốn cùng sợ hãi.

” Mẫu hậu, ta biết ta không người chống đỡ, mẫu nghi thiên hạ lại là người, mẫu thân của ta cũng chính là mẫu hậu, ta chính là con của người. Thân sinh mẫu thân của ta thân phận thấp kém, có thể may mắn làm hoàng tử, ta đã rất khoái hoạt rồi. Ta cũng chưa từng nghĩ sẽ cùng thái tử đối nghịch cái gì, ta ở tại thái tử điện cũng vì cung điện của ta bị phá hư, phụ vương là một lòng muốn bồi thường cho ta. Nhưng ta cũng đã nói qua, ta làm thế nào có thể ở tại thái tử cung. Nơi này phải để người sau này lên ngôi hoàng đế ở, chỉ sợ ta ở đây nhất định sẽ phát bệnh”

Lục hoàng tử nghe y nói dễ nghe như thế, sắc mặt mới hơi dịu xuống.

” Nhưng ý chỉ của phụ vương ta không cách nào không nghe, cho nên....”

Thái tử đã thiếu kiên nhẫn:” Cho nên như thế nào?”

” Cho nên ta đành danh thì ở đây, nhưng tuyệt sẽ không dám bước vào. Ta sẽ đến trụ ở biệt quán xa nơi này, coi như đây là kính ý ta đối với thái tử. Về phần lễ vật, ta cũng sẽ đưa cho thái tử cùng mẫu hậu như bày tỏ thành ý của mình”

” Người hài tử này cũng thật biết nặng nhẹ. Nơi này một viên gạch một miếng ngói cũng đều là do ta đích thân bố trí vì thái tử, mệnh thường đương nhiên không thể trụ tại nơi này” Hoàng hậu rút cuộc cũng lộ ra tươi cười ” Cũng tốt, người ở biệt quán xa nơi này, về phần lễ vật, ta cũng không phải loại người tham lam....”

” Đây là ta kính biểu cho mẫu hậu cùng thái tử. Tâm ý của ta xin mẫu hậu hãy nhận lấy”

” Người cũng thật có hiếu tâm. Hảo, ta gọi người đem đến tẩm cung. Thanh Y, nhìn không ra người biết chuyện như vậy, mẫu hậu sẽ không bạc đãi người”

” Đa tạ mẫu hậu”

Diệp Thanh Y cung kính chấp tay thi lễ, y đến ở trong biệt quán. Dem thái tử điện bỏ trống, không đắc tội kẻ nào cũng tránh được bị hoàng hậu trả thù. Hoàng hậu thấy y thuận theo như vậy liền giúp y tìm người hầu hạ. Sau khi bẩm báo lại với hoàng thượng liền đem nhi nữ của một số quan chức trong triều chức vị không lớn lắm đem cho y nạp phi.

Ngày tân hôn, thiếu niên đột nhiên xông vào, đối y cười hi hi:” Ta chưa từng nhìn qua hôn lễ lần nào, ta nhất định phải nhìn cho rõ từ đầu đến cuối”

Người bên ngoài không thể đuổi hẩn đi, hẩn liền tìm chỗ ngồi hết ăn lại uống, lục lọi tể phẩm cản trở cát thần. Ngay cả người thổi nhạc hỉ sự cũng bị hẩn đuổi đi, cầm lấy nhạc khí thổi loạn, một bên thổi đến loạn thất bát tao, một bên hi hi ha ha mà cười. Khiến cho hôn lễ căn bản không thể gọi là hôn lễ, đúng hơn là một màn hí kịch.

Nhũ mẫu của tân nương đỡ nàng vào phòng, Diệp Thanh Y cũng vào phòng. Thiếu niên ngồi ở trước bàn nhìn y nâng lên khăn đỏ che mặt tân nương. Tân nương kinh hãi khi nhìn thấy trong phòng còn một thiếu niên quốc sắc thiên hương.

” Hẩn là ai?” Tân nương kinh ngạc hỏi

Diệp Thanh Y đạm thanh đáp:” Không được nhìn, không được đụng, không được nói chuyện cùng hẩn. Vi phạm điều này người sẽ bị hoàng thượng xử tử”

” Nhưng mà... nhưng mà...”

Tân nương sao có thể chịu được trong phòng có người nam tử thứ hai ở đây nhìn hai người thân thiết.

” Không được, không thể, ta tuyệt đối không muốn...”

Tân nương lệ rơi đầy mặt, Diệp Thanh Y cũng là một dạng biểu tình lãnh đạm mà nhìn. Trò hề tại hôn lễ hôm nay đã không thể gọi đây là hôn lễ, nhưng Diệp Thanh Y không thể lui thân. Hoàng hậu cũng vô phương ẩn nhẫn, tân nương thế nhưng lại từ hôn, mà vốn dĩ đây cũng là điều mà Diệp Thanh Y mong muốn

Vì muốn đền bù cho Diệp Thanh Y, hoàng hậu đem mỹ nữ mà thái tử cảm thấy chướng mắt dâng tận cửa cho y.

Nàng toàn thân trần trụi bị đem đến biệt quán, thiếu niên hưng trí đi theo vào. Hẩn ngồi trên ghế, hai mắt sáng lên lần đầu nhìn người ta hoan ái thập phần vui vẻ.

Diệp Thanh Y mở ra áo lông, mỹ nữ toàn thân lỏa thể đã tắm rửa qua, trên người tỏa ra hương khí. Là hoàng hậu và thái tử có ý tốt thay hẩn cởi đi y phục của nàng. Cơ thể cường kiện không ngừng ra vào giữa hai chân nữ nhân.

” Ân... Ngô.... Ân ” Nữ tử hầu hạ nam nhân bắt đầu phát ra vài tiếng rên rỉ, cũng không để ý có người khác ở đây.

Thiếu niên đảo ly trà, nước trà sóng sánh tràn ra dính quanh miệng chén, hẩn nhìn không rời mắt. Rồi đột nhiên chuyển hướng đến thân thể đầy hữu lực của Diệp Thanh Y.

Nhiệt khí một phen liền truyền thẳng xuống hạ phúc, hẩn vươn đầu lưỡi liếm đi nước đọng trên chung trà, sau đó nằm sấp trên bàn như một con mèo nhỏ mà chăm chú nhìn Diệp Thanh Y.

Diệp Thanh Y mây mưa qua đi, kéo chăn đắp cho nữ tử đã ngủ say, mặc lại quần. Nửa thân trên để lộ ra ngoài đi đến bàn uống trà, thiếu niên đem chung trà mới vừa bị mình liếm qua đưa cho y, y liền nhận lấy.

Diệp Thanh Y bất động thanh sắc cầm lấy chung trà uống một hơi hết sạch. Ánh mắt nhìn về phía thiếu niên, thiếu niên còn nhẹ nhàng chạm vào cái trán của mình, cẩn cẩn đầu ngón tay, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn về phía Diệp Thanh Y.

” Đến ngoạn thôi....” hần nhỏ giọng nói

” Ngoạn cái gì?” Diệp Thanh Y mặt không chút thay đổi đáp lời

” Ngoạn người dám hay không dám?”

Thiếu niên nhanh chóng bắt lấy ngón tay của Diệp Thanh Y, hần thở hổn hển, mặt hồng nhuận cùng cái miệng nhỏ nhắn dựa hết lên người Diệp Thanh Y. Y cũng nhanh chóng nắm chặt quần áo của thiếu niên, đưa hần ôm sát vào, hai đôi môi giao triền.

Đầu lưỡi dây dưa không dứt như nếm không đủ tư vị của đối phương, mãi cho đến khi thở không nổi mới buông ra. Thiếu niên cả người hư nhược dựa vào bờ ngực quang lỏa của y.

Ngón tay đùa bỡn nhũ hồng của Diệp Thanh Y, trên mặt lộ ra một nụ cười kiêu diễm:” Người thật sự dám, không sợ đại họa lâm đầu?”

Diệp Thanh Y thanh âm lạnh như băng, cùng dĩ vãng giống nhau không chút nhiệt khí:” Ta muốn người nói là thái tử đã chạm qua người”

Thiếu niên ánh mắt chậm rãi trở nên lãnh đạm:” Vì cái gì ta phải nói như vậy?”

” Vì ta ”

Diệp Thanh Y buông hần ra, nhiệt độ ảm áp rời đi thiếu niên, y vuốt ve đôi môi đỏ mọng của hần ” Người là Diễm Tiên của ta, ta muốn gọi người là Diễm Tiên. Bởi vì trong lòng ta, so với thần tiên người càng thêm diễm lệ mỹ hoặc ”

” Đây là một cái tên sao? Không đáng ”

Diệp Thanh Y bắt lấy cánh tay của hần, ánh mắt lộ ra khí thế bức người:” Không chỉ là một cái tên, đây là ta đặt cho người. Từ nay về sau, cũng chỉ có ta mới được gọi người như vậy”

Diễm Tiên giãy giụa khỏi kiềm hãm của y:” Ta sẽ nói với hoàng thượng là người chạm vào ta....”

Diệp Thanh Y nắm lấy cằm hần, mạnh mẽ hôn xuống. Thủy dịch theo cái hôn chảy xuống khóe miệng, Diễm Tiên cắn đầu lưỡi của y đến xuất huyết.

” Nếu người nói cho phụ vương, ta sẽ hôn người ”

Diệp Thanh Y lời nói chưa dứt, Diễm Tiên đã bắt lấy cánh tay của y, đem thân mình hướng về phía trước, hai tay giữ chặt đầu y. Chủ động cuốn lấy đầu lưỡi Diệp Thanh Y, đem huyết vị *** ngọt hút lấy, không quên liếm mát đôi môi của y, tựa như đang nhắm nháp tư vị của đối phương.

” Người sai rồi, đây phải là ta hôn người một cái”

Thiếu niên cười đến mức bất thường nhanh chóng ly khai, Diệp Thanh Y vuốt ve đôi môi còn vươn lại độ ẩm. Vừa rồi thân thể của thiếu niên tỏa ra mùi hương cùng ảm áp tựa như ảo mộng. Cứ vậy mà không thể nắm giữ, hư hư ảo ảo, tựa như quyền thế, cùng địa vị.

Nhưng y biết, một ngày nào đó tất cả sẽ rơi vào trong tay y.

” Không phải ta, không phải ta, phụ vương. Không phải ta, ta không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, ta không biết, ta thật sự không biết....”

Thái tử quần áo không chỉnh, Diễm Tiên thì toàn thân trần trụi, thân thể trắng ngần dính đầy máu, trong tay còn nắm chặt đoản đao. Toàn thân nhiễm một tầng phấn hồng tiên diễm mê người, hần buông ra đoản đao, hai tay ôm lấy thân thể chính mình mà thống khổ run rẩy.

” Đau quá, thật ngứa. Hoàng thượng, cứu ta...”

Hắn lệ rơi đầy mắt, thái tử thì cả người phát run. Trong tấm cung của mình, Diễm Tiên quần áo tán loạn nằm trên giường thống khổ rên rỉ, hân anh anh khóc thật sự là hấp dẫn vạn phần.

” Hân cho ta uống cái gì đó rất kì quái, giết hân, giết tên hồn trưởng này a ”

Hoàng đế cầm lấy chén nước, bên trong nước màu sắc đen nhánh, hân đưa cho thái giám bên người, trầm giọng nói:” Điều tra cho rõ bên trong chứa cái gì!”

Thái giám cầm cái chén vội vàng chạy đi, thái tử sợ tới mức tiểu ra quần, này trò hề cũng khiến hoàng đế nhìn không được quay đầu đi chỗ khác. Trên mặt trần ngáp chán ghét, hân hướng giường đi đến, đắp lên cho Diễm Tiên chăn mỏng.

Thái giám không bao lâu sau liền chạy vội về bẩm báo: ” Bẩm hoàng thượng, thái y nói trong nước là xuân dược ”

” Đem thái tử nhốt vào địa lao, phế đi thái tử vị ”

” Phụ vương, ta không biết chuyện gì xảy ra, ta thật sự không biết. Là chính hân nằm trên giường của ta, là chính hân dụ dỗ ta, đều là hân...”

Tiếng gào thét của thái tử càng lúc càng xa, Diễm Tiên hai má đầy nước mắt đầu dựa vào trong lòng ngực hoàng đế mà khóc:” Ta muốn, ta muốn, hoàng thượng, ta rất muốn.... ”

Hoàng đế ngồi trên giường bất động, là tai ***, hay là cát *** hân cũng không nắm chắc bèn đứng lên phân phó thái giám:” Kêu Diệp Thanh Y đến đây”

” Tuân mệnh ”

Diệp Thanh Y vừa tiến đến cửa, hoàng đế liền nói:” Đóng cửa lại ”

Y cũng không ngần ngại đóng cửa lại, Diễm Tiên anh anh khóc, hoàng đế nói:” Người tới giúp hân giải nhiệt, sau nên làm cái gì?”

Diệp Thanh Y cúi đầu càng thấp:” Nhi thần chưa từng đến chỗ này, cũng không biết có chuyện gì xảy ra”

Hoàng đế tán thưởng gật gật đầu:” Hảo, ta biết người quả nhiên hiểu chuyện ”

Hoàng đế rời đi, Diệp Thanh Y bước lên bậc thang, nâng khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt của Diễm Tiên lên. Hân gian trá kiều diễm cười cười tiến vào trong lòng ngực của y.

” Hiện tại người là của ta ” Hân nũng nịu trong lòng Diệp Thanh Y thở dài một tiếng.

Diệp Thanh Y cười hài, đem Diễm Tiên trên giường lớn ôm vào lòng, cuồng nhiệt hôn lấy đôi môi của hân. Hân một bên cởi bỏ quần áo của y, một bên hôn xuống phía dưới của y. Diệp Thanh Y không làm gì, tùy ý hân vuốt ve, chỉ vờ vuốt tóc cùng hôn vành tai của hân, cũng khiến cho Diễm Tiên rên rỉ.

” Ân.... A a... uhm... ”

Diệp Thanh Y mút lấy điểm đỏ nhỏ bên trái của hân, bên kia thì dùng tay vuốt ve, Diễm Tiên quỳ gối trên giường. Đầu ngửa ra sau lộ ra thần thái xinh đẹp mỹ hoặc.

” Sở nơi đó của ta a.... ” Diễm Tiên thở hổn hển yêu cầu.

Diệp Thanh Y ôm chặt thân thể mềm yếu của hân, môi cũng không ngừng mút lấy hai nhũ hoa trước ngực hân như đang uống mật ngọt. Diễm Tiên toàn thân vô lực ngã nhào xuống giường, thanh âm rên rỉ theo tiết tấu lúc cao lúc thấp phát ra.

” Chính người tự mình làm ”

Diễm Tiên mở to hai mắt, Diệp Thanh Y bắt lấy hai tay của hân di chuyển xuống hạ thân:” Chính người tự lộng, ta sẽ không thương người ”

” Người nói cái gì? ”

Diễm Tiên tức giận, hần đứng dậy đem toàn bộ thứ bên cạnh ném về phía Diệp Thanh Y, y ngã khụy xuống như cũ bình tĩnh không hề tức giận, thậm chí còn mang theo lãnh khốc.

” Ta nói rồi, tự ngươi làm. Ngay cả cái này cũng nghe không hiểu, còn cần ta dạy sao?”

Diễm Tiên con ngươi đầy tơ máu, sắc mặt giận dữ. Hần ném quần áo về phía Diệp Thanh Y:” Cút cho ta, mau cút ”

Diệp Thanh Y liền lập tức ly khai, đi tới tấm cung của hoàng đế:” Phụ vương, ngài đã ngủ sao?”

” Vẫn chưa, vào đi ”

Tiểu thái giám đi ra khỏi cửa, Diệp Thanh Y quần áo chỉnh tề tiến vào, hoàng đế nói:” Điều chuẩn bị tốt rồi?”

” Hần là người của hoàng thượng, nhi thần nghĩ cũng không dám mạo phạm. Thỉnh ban hần giải được ”

Hoàng đế nguyên bản nằm ở trên giường, lập tức ngồi dậy:” Ngươi thế nhưng lại rất lạnh lợi”

” Nhi thần thăm nghĩ thay phụ vương giải phiền muộn, không nghĩ lại càng khiến phụ vương phiền muộn ”

” Những lời này nói rất hay, Thanh Y muốn thay trăm phân ưu là muốn thứ gì sao?”

” Nhi thần không dám loạn nghĩ ”

” Ngươi văn đao võ lược đều không được, làm thế nào thay trăm phân ưu?”

” Con tuy rằng vụng về, nhưng không có chỗ chống lưng, nói cách khác là không có hậu thuẫn để uy hiếp phụ vương. Hơn nữa cũng không có gánh nặng gia đình, mệnh này của ta chính là của phụ vương”

Hoàng đế nghe ra ý tại ngôn ngoại của y ” Ngươi muốn làm thái tử sao?”

” Nhi thần đương nhiên muốn làm thái tử, bởi vì nhi thần trước không phải người của thái tử, sau cũng không phải người chống đối lại thái tử. Ngược lại cũng có thể khiến cho bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ ”

” Nhưng cũng chẳng khác nào là địch nhân của cả hai bên, họ nhất định muốn mạng của ngươi ”

” Mệnh nhi thần là của phụ vương, chỉ cần phụ vương còn sống một ngày, thì một ngày bọn họ cũng không dám đụng đến ta. Đợi phụ vương cảm thấy được hoàng tử nào thích hợp làm thái tử, cứ việc đem địa vị này thu hồi, nhi thần sẽ không dị nghị ”

” Ngươi thật sự là một hài tử kì quái, ngươi rốt cuộc là có dã tâm hay là vô tâm?”

” Nhi thần thăm nghĩ thay phụ vương làm việc ” Diệp Thanh Y cực kì khiêm tốn đáp lời.

Hoàng đế trầm ngâm một chút:” Ngươi thật sự không chạm qua ” hần ”? ”

” Không có, nói ra cũng thật khó xử. Nhi thần đối với nam sắc có chút.... có chút bài xích, muốn ta thượng hần, thật phi thường khó khăn. Huống hồ nhi thần từ trước đến nay không hề để tâm đến hoan ái, nữ tử kinh nghiệm còn thiếu huống chi là nam tử”

Y bộc bạch tâm tình khiến hoàng đế thả lỏng bật cười:” Hảo, ngươi đi nghỉ ngơi đi”

” Vâng, phụ vương ”

Ra khỏi tấm cung, ánh trăng như bạc, lá cây rơi lả tả, bóng cây đổ xuống như một bình khí lợi hại, ẩn ẩn lộ ra sát khí.

3. Chương 3

Cách ngày, Diệp Thanh Y được phong làm thái tử. Còn thái tử vừa bị phế được đưa đến đại lao ở phía nam, lấy lí do là dưỡng bệnh không để hấn tiến vào trong cung, qua nửa năm sau tiên thái tử bị ám sát, thích khách không thấy bóng dáng.

Mà Diệp Thanh Y làm việc vẫn như cũ hết sức cẩn thận, không hề vì cái danh thái tử mà kiêu ngạo. Vì vậy mà trong cung chuyện bát quái đã sớm đồn thổi, Diệp Thanh Y làm thái tử bất quá chỉ là cái hư danh, hoàn toàn không có quyền thế của thái tử. Hoàng đế có thể tùy thời mà thay thế vị hoàng tử khác làm thái tử.

Qua một năm, hoàng đế sinh bệnh trầm trọng, người ủng hộ tiên thái tử hậu thuẫn cho Lục hoàng tử ở trong cung phản loạn. Lục hoàng tử ỷ vào quân lực sẽ đoạt được ngai vua, không ngờ Diệp Thanh Y lại đem theo đại quân tiến cung. Lục hoàng tử cùng cấm vệ quân liền lập tức đầu hàng.

Lục hoàng tử trong cung tháo chạy, Diệp Thanh Y xuất ra cung tiền, một mũi liễn trúng vào ngực của hắn. Lục hoàng tử còn chưa kịp kinh ngạc máu liền chảy ra trước ngực, trước khi chết cũng chỉ nói được một câu: "Tại sao?"

Diệp Thanh Y khuôn mặt vẫn như trước băng lãnh không có một tia nhân khí, thậm chí còn có phần lãnh khốc hơn xưa. Ý cười thỏa mãn hiện trên khóe môi, y lúc này đã không còn là Nhị hoàng tử ngày trước, so với Lục hoàng tử càng có quyền thế của thái tử, hoặc là nói đúng hơn là thiên chi kiêu tử – hoàng đế.

"Người là hỏi ta vì cái gì che dấu thực lực của mình? Hay người không thể tin võ công của ta so với người kém hơn lại có thể giết chết người?"

Diệp Thanh Y kẻ sát bên tai Lục hoàng tử khẽ nói, y cười lạnh nói cho hắn biết nguyên nhân: "Ta bất quá là che dấu thực lực mà thôi, đây là lí do mà ta có thể sống đến bây giờ. Mà người hiện tại chết cũng vì nguyên do đó "

Lục hoàng tử mở to mắt nhìn Diệp Thanh Y đưa tay giữ lấy mũi tên trước ngực hắn, tàn nhẫn ấn xuống, hắn liền tắt thở.

Diệp Thanh Y nắm trong tay đại cuộc, thuận thế tiến vào cung hoàng hậu. Nàng từ sau khi thái tử mất tóc liền trắng đi một nửa, nàng oán trách Diệp Thanh Y: "Sự tình của Lục hoàng tử ta không tham dự, người đem tướng sĩ rút khỏi đi. Từ khi thái tử mất, ta không bao giờ... muốn quản đến chính sự nữa "

Diệp Thanh Y chậm rãi từng bước một tiến lên phía trước: "Ta hỏi không phải chuyện của Lục hoàng tử, ta hỏi chính là mười hai năm trước chuyện thuốc độc đã hại chết mẫu thân của ta, Viên thị! "

"Lớn mật, ta chính là hoàng hậu, cũng là mẫu hậu của người. Người cư nhiên dám loạn ngôn xưng thẳng tục danh của ta "

Diệp Thanh Y lại tiến gần đến nàng, từng chữ một phát ra: "Ta là đang hỏi người, Viên thị "

Hoàng hậu khiêu mi: "Người chưa từng nghe lời đồn sao? Là ngộ sát, đáng tiếc Tĩnh phi đã chết, mặc dù là thay ta chết. Nhưng nàng là thường dân, đối với ta là nhi nữ của thừa tướng mà chết, coi như cũng là chết có ý nghĩa. Không chút oan uổng"

Diệp Thanh Y hướng hoàng hậu giáng một cái tát, đem nàng đánh đến ngã nhào xuống đất: "Nếu thật sự mẫu thân ta chết vì trúng độc, tại sao lại không điều tra kĩ lưỡng? nàng lúc đó là quý phi, là nữ nhân có quyền lực trong hậu cung, cũng là nữ nhân mà phụ vương hết mực yêu thương. Ai dám động vào nàng, ta nghĩ là ai động tay có lẽ cũng đã tra rõ"

Hoàng hậu khóe miệng chảy ra một tia huyết, nàng tức giận đến phát run: "Người dám đụng đến ta? Người không muốn sống nữa sao? Vệ binh, vệ binh đâu, đem hắn kéo xuống giết "

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong cung điện, nhưng lại tĩnh lặng dị thường không có hồi âm. Không có người thi lệnh, hoàng hậu cả thân mình đều run rẩy đầy sợ hãi, nhưng vẫn ngẩng cao đầu như cũ: "Mặc kệ người tin hay không, cái chết của Tĩnh phi không liên can đến ta"

"Nếu cùng người không quan hệ, ta đây cũng muốn nói cho người biết một bí mật nhỏ"

Diệp Thanh Y hiềm ác nở nụ cười, hẩn cúi đầu, thấp giọng ngữ khí thoải mái, thanh âm tựa như tơ lụa để lộ ra hung tin

” Là ta vu oan cho thái tử, khiến hoàng đế đem thái tử phế đi biếm đến địa lao. Cũng là ta phái sát thủ đi giết thái tử, hẩn lúc ấy còn quỳ cầu xin sát thủ tha cho hẩn, bộ dáng thực sự là hèn nhát vô năng, sát thủ thuật lại thật sự rất sinh động”

Diệp Thanh Y dứt lời, lập tức cười to xoay người rời đi. Hoàng hậu nghe được toàn bộ liền phát run như trúng tà mà đứng lên ” Người.... người...”

Nàng hét lớn:” Là ta giết nữ nhân không biết liêm sỉ kia, ta hạ độc trong chén của nàng. Nàng đúng là đầu đất, hoàn toàn không nghi ngờ mà uống, nàng bất quá là một dân nữ lại dám cùng ta tranh đoạt sủng ái của hoàng thượng. Nàng không xứng, nghe hiểu không? Nàng không xứng...”

Hoàng hậu đuổi theo muốn đánh Diệp Thanh Y. Diệp Thanh Y giơ tay liền huy động cung thủ phía sau bắn tên, hoàng hậu vọt tiến xuyên tâm ngã xuống một bên, máu nhiễm đỏ cả phiến đá, sắc đỏ tiên diễm cực kì chói mắt.

Diệp Thanh Y tiếp tục cước bộ đi đến tẩm cung của hoàng đế.

” Thanh Y ”

” Phụ vương, ngài đã sớm biết hoàng hậu hạ độc mẫu thân của ta đi? ” Diệp Thanh Y mở miệng liền hỏi thẳng vấn đề.

Hoàng đế sửng sốt một chút, ho khan vài tiếng mới nói:” Không, ta không biết”

” Năm đó ngài vì cái gì không tiếp tục điều tra? Là bởi vì ngài biết cùng nữ nhân mà ngài yêu có liên can, cho nên ngài không dám tiếp tục tra ra chân tướng?”

Hoàng đế lại ho khan vài tiếng:” Hết thấy cũng là chuyện của mười mấy năm trước, ta đã quên, Thanh Y. Người cũng nên quên đi ”

Diệp Thanh Y thanh âm cương lĩnh:” Muốn ta quên? Quên ta đã thế nào khổ cực ở trong hoàng cung bị người lừa gạt, coi thường?” Diệp Thanh Y nở nụ cười:” Hảo, phụ vương, ta cũng muốn người quên đi tất thấy mọi chuyện hôm nay”

Y cười lạnh nói ra toàn bộ tình thế hiện tại:” Hôm nay ta giết Lục đệ, hoàng hậu ta cũng đã giết. Ngài xuống suối vàng cũng có thêm hai người bầu bạn” Hoàng đế chấn động, Diệp Thanh Y còn chưa nói hết:” Ta còn quên nói cho người một bí mật nhỏ, là ta vu oan thái tử. Khiến ngài phế đi thái tử vị biếm hẩn đến địa lao, cũng là ta sai sát thủ siết chết hẩn”

” Người điên rồi sao?” Hoàng đế kích động đứng lên.

Diệp Thanh Y cười lạnh nói:” Mẫu thân của ta bị sát hại, hoàng hậu không điên sao? Ta đã giết người, ta thì điên sao? Phụ vương, ngài đại khái không biết chuyện trong hoàng cung không có chỗ dựa, không có mẫu thân, thậm chí cả phụ thân cũng không buồn liếc mắt đến một cái là tình cảnh gì đi?”

Diệp Thanh Y thanh âm như đao kiếm, một câu nối tiếp một câu từ đáy lòng nói ra, không mang theo chút ảm áp. Tất cả đều chứa đầy hàn khí, giống như là một khối băng cực lạnh cực rét.

” Ngay cả cung nữ và thái giám cũng không có, tất cả đều bận đi nịnh bợ người khác, văn võ giỏi thì làm sao. Cái đám hoàng tử đó cũng chỉ là một lũ ngu ngốc, người phải giả vờ bản thân càn khôn, vì cái gì? Chỉ vì bảo toàn tính mệnh. Người nếu biểu hiện ra ngoài là một kẻ tài giỏi, người sẽ không biết người chết lúc nào. Mà một hoàng tử không người coi trọng muốn giết chết lại càng đơn giản, người làm sao cảm thụ được cảm giác ngày đêm lo sợ của ta? Nếu ta là điên rồi, cũng là do người gây ra”

” Người... Người...” Hoàng đế tức giận đến không thở nổi.

” Đúng rồi, ta còn quên nói cho phụ vương một chuyện, từ nay trở đi ” hẩn ” là thuộc về ta. Ta thay hẩn đặt một cái tên, phụ vương thực đau lòng đi? Dù sao ngàn năm mới xuất hiện một cát ***, người lại chấp tay tặng cho ta. Có được người tốt thành sự, trở thành đế vương, phải tận lực bảo hộ không để hẩn rơi

vào tay người khác là chuyện khiến người lao tâm nhất đi? Bất quá, ta từ hôm nay trở đi sẽ không để phụ vương nhọc lòng như vậy nữa ”

” Người như thế nào biết chuyện này? Người nói là ý tứ gì?”

” Bởi vì phụ vương sinh bệnh lâu ngày không khỏi, cho nên ngài đã chiêu cáo thiên hạ. Đem ngôi vị hoàng đế nhường cho ta, ngài muốn thoái vị dưỡng bệnh tại biệt quán”

” Người... muốn tạo phản sao?” Hoàng đế kinh ngạc

Diệp Thanh Y ngừng cười đùa:” Không, tạo phản là Lục đệ và hoàng hậu. Bọn họ đều là tội phạm, mà hoàng thượng vừa nghe tin tức đã bị đã kích, bệnh quá nặng liền không thể chữa khỏi ”

” Người này nghiệt tử, để ta trở về... trở về... ”

Tiếng kêu thê lương vang lên trong cung điện, vệ binh của Diệp Thanh Y đóng lại cửa điện. Từ nay về sau thái thượng hoàng thoái vị nhường ngôi, bị nhốt trong phòng chẳng khác nào giam lỏng.

Diệp Thanh Y tiếp tục đi về phía trước rồi dừng lại trước một gian phòng hoa lệ. Mọi thứ bên trong đều giá trị ngàn vàng hiện tại liền bị coi như phế vật mà vứt lung tung trên mặt đất.

” Người cút ra ngoài cho ta”

Từ một năm trước sau sự kiện đó, Diễm Tiên đã không cùng Diệp Thanh Y nói chuyện. Ngay cả mắt cũng không muốn nhìn đến y, gặp y cũng chỉ có một câu:” Cốn, cút đi ”

” Người còn sinh khí chuyện khi đó sao? ” Diệp Thanh Y đi vào trong liền cởi bỏ quần áo.

” Ta bảo người cút, không nghe hiểu sao?” Diễm Tiên sát khí đầy mặt bén nhọn mà quát.

Diệp Thanh Y cởi xuống hạ khố, lộ ra căn nguyên dục vọng:” Người khi đó cảm thấy rất tệ đi, rõ ràng có thể dùng phương pháp đơn giản hơn để hạ họa cho thái tử. Nhưng lại lựa chọn một cách thức khó khăn như vậy, là bởi vì người rất muốn ta?”

” Ta không nghĩ sẽ muốn người! ”

Diễm Tiên rống giận, đem ánh mắt găng cương dờ đi khỏi thân thể Thanh Y. Rút từ bên giường ra một bảo kiếm, đây là từ vị hoàng tử nào cướp được hãn cũng đã quên, nhưng kiếm quang xem ra rất lợi hại. Tuyệt đối là một bảo kiếm.

” Ta nghĩ người cùng phụ vương ở chung lâu như vậy, đương nhiên hiểu được. Phụ vương khi đó đối với nữ sắc đã không còn cảm giác, ngay cả người xinh đẹp như thế hãn cũng không có cách nào an ủi người”

” Người cút cho ta, bằng không ta sẽ giết người ”

” Lúc ấy ta vì phải lấy lòng tin của phụ vương không thể bị sắc đẹp của người dụ hoặc. Làm tổn thương người ta thực có lỗi, nhưng ta hiện tại có thể bồi thường người ”

Diễm Tiên cầm lấy kiếm mạnh mẽ đâm tới, Diệp Thanh Y nhẹ nhàng tránh đi bắt được tay của hãn liền ra sức nắm thật chặt, bảo kiếm lập tức rơi xuống mặt đất. Diễm Tiên đau đến mức rơi nước mắt.

” Người cút cho ta, cút cho ta” Diễm Tiên hét chói tai:” Ta là tai ***, người không biết sao? Tiếp cận ta người không chết cũng sẽ bị thương”

” Ta từ nhỏ giống như không cha không mẹ, sinh ở hoàng gia cùng địa ngục không mấy cách biệt. Thế gian nếu còn có tai ***, ta lại càng muốn ném thử cái gì gọi là tai *** ”

Diệp Thanh Y hôn lên đôi môi đỏ mọng, Diễm Tiên dùng sức đánh, Diệp Thanh Y bắt được hai tay của hãn cố định trên đỉnh đầu.

” Ta sẽ cắn chết người! ”

” Vậy để ta cắn người trước đi ”

Y xé rách quần áo của Diễm Tiên, da thịt trắng nõn liền lộ ra trước mắt. Diễm Tiên tức giận đến hai gò má đỏ bừng, trên trán cũng chảy ra lấm tấm mồ hôi.

Diệp Thanh Y cắn lấy nhũ hồng của hắn, kích thích qua đi lại tiếp tục nhẹ nhàng liếm lộng. Diễm Tiên hai gò má ửng đỏ, hắn càng dùng sức vận vẹo. Đổi lại Diệp Thanh Y lại càng ở trên thân thể của hắn mà cắn.

” Buông ra, buông ra. Người thật ghê tởm ”

” Nơi này của người thật đẹp đi, rất có cảm giác phải không?”

Hạ thân bị y tùy ý vỗ về chơi đùa chảy ra dịch lỏng như muốn lấy lòng đối phương. Diễm Tiên cắn lấy môi, lần thứ hai vận vẹo thân thể, bị Diệp Thanh Y đùa bỡn thể nhưng thân thể lại bị kích thích, khó lòng mà ngăn lại.

” Ta muốn giết người, ta phải kêu hoàng thượng giết người. Mặc kệ người là thái tử, người nhất định phải chết”

Diệp Thanh Y ở bên tai hắn nói:” Từ giờ trở đi, ta chính là hoàng đế”

” A a... Không... không cần... Đau quá, không cần...”

Ngón tay của Diệp Thanh Y hung hăng sáp nhập mật huyết, nội bích ẩm áp bao lấy, y càng bơi vào nhiều trơn tề. Diễm Tiên nín thở cảm nhận dị vật không ngừng tiến nhập mật huyết hành hạ cả thể xác lẫn *** thân.

” Người từ nay trở đi liền thuộc về ta, là người của ta”

” Không... Không cần, không cần tái lộng.... ”

Thanh âm thở dốc dần hỗn loạn, khí lực chống cự cũng không còn. Diễm Tiên hai mắt đọng đầy nước rên rĩ:” Chán ghét, ta ghét người, đau quá, đau quá...”

” Lần đầu sẽ đau, lần sau sẽ rất sướng khoái”

Diệp Thanh Y lời nói tựa như an ủi, y nâng eo Diễm Tiên lên, thắt lưng động một cái đi vào. Diễm Tiên cắn răng, khóc càng thêm lớn:” Đau quá, ta muốn chết, ta muốn chết...”

” Người sẽ không chết, ta ở bên cạnh người sẽ không để người chết.”

Diễm Tiên ôm lấy cổ Diệp Thanh Y, một bên thở dốc, một bên cọ sát bên eo của Diệp Thanh Y. Diệp Thanh Y trong cơ thể hắn trỗi động, nhiệt độ từ cơ thể cường kiện truyền đến, hắn nóng quá, hắn chưa từng nghĩ sẽ có người dùng ánh mắt nhiệt tình như thế nhìn hắn.

Hắn lệ rơi đầy mặt mà nói:” Ta nghĩ người là lần đầu dùng ánh mắt này nhìn ta”

” Ta cũng nghĩ đây là lần đầu nhìn thấy ánh mắt muốn giết ta của người ”

Diễm Tiên bật cười khanh khách, hắn nín khóc mỉm cười ở trên mặt Diệp Thanh Y hôn lên. Giọng nói run rẩy như chim nhỏ nép vào người y:” Ta là tai ***, người không sợ sao?”

” Người là cát *** của ta. Nhờ có người, ta mới có thể lên làm thái tử, trở thành hoàng đế”

” Lần đầu tiên có người nói với ta như vậy!”

Diễm Tiên trên mặt ửng đỏ, hắn lắc lắc mông, Diệp Thanh Y tiếp tục đưa đẩy. Bởi vì đau đớn, hắn khóc lại càng thêm lợi hại, Diệp Thanh Y gây cho hắn đau đớn cũng là người đã có được thân thể của hắn.

Hắn không hiểu cái gì gọi là yêu, nhưng Diệp Thanh Y khiến nội tâm của hắn tràn ngập lo lắng. Y không sợ hắn sinh ra là tai ***, y thích ôm hắn, mê luyến hắn.

Hắn nằm trong lòng ngực của Diệp Thanh Y, y không thường nói gì chỉ luôn lẳng lặng, sau đó cúi đầu xuống khẽ hôn hắn một cái.

Một cái hôn thực đơn giản đã khiến hắn mê đắm. Hắn mười bảy tuổi đối với Diệp Thanh Y yêu thương không dứt, thiết nghĩ người khác cả đời cũng sẽ không thể nào yêu được hắn, bởi vì hắn chính là tai ***.

Trong mắt người bên ngoài, hắn chính là kẻ được sủng ái. Thứ gì không vừa mắt hắn liền ném, liền mắng. Diệp Thanh Y cũng giống với tiên đế, tùy ý hắn xằng bậy. Nhưng là bất đồng ở chỗ hắn là đối với Diệp Thanh Y có tình cảm, chỉ cần Diệp Thanh Y ở đây, hắn cũng sẽ không trở nên tùy hứng như thế. Hắn

không muốn làm Diệp Thanh Y sinh khí, trong mắt hắn chỉ có Diệp Thanh Y, hắn là vì Diệp Thanh Y mà sinh, có lẽ cũng sẽ vì y mà tử.

Lần đầu tiên khắc khẩu là bởi vì Diệp Thanh Y nạp quý phi.

Hắn khóc đến đỏ cả hai mắt, Diệp Thanh Y hiếm khi dỗ dành hắn, hắn không chịu để y về cung của nữ nhân kia. Nhưng là hắn không muốn Diệp Thanh Y sinh khí đành phải kiềm nước mắt, khẩn cầu Diệp Thanh Y không cần đến chỗ của nàng.

Diệp Thanh Y dỗ dành hắn ngủ lúc sau mới rời khỏi cung điện đi đến chỗ quý phi. Ngày hôm sau tỉnh lại, hắn thật sự thương tâm tức giận đến mức không cùng Diệp Thanh Y nói chuyện suốt một tháng.

Nhưng không cùng Diệp Thanh Y nói chuyện thật sự là tự tra tấn chính mình. Một tháng sau hắn khóc hướng Diệp Thanh Y cầu hòa, Diệp Thanh Y hôn hắn cuốn lấy đầu lưỡi của hắn, hắn biết mình đã không cách nào mất đi Diệp Thanh Y.

Một năm sau, Diệp Thanh Y lần đầu đối với hắn phát giận bởi vì y phải lập hậu. Hắn lại khóc nháo, giống một hài tử mà nằm trên đất, Diệp Thanh Y đối hắn nhẹ giọng nói:

” Việc ta làm đã định, không ai có thể ngăn cản. Người mau ngừng khóc, đứng lên”

Hắn chết cũng không chịu đứng lên, Diệp Thanh Y không để ý tới hắn hướng cửa điện rời đi. Hắn đau đến tê tâm liệt phế lại tiếp tục thương tâm khóc rống.

Diệp Thanh Y lập hậu, nhưng hắn lại tìm hoàng hậu gây phiền toái. Diệp Thanh Y kéo hắn ra khỏi cung của hoàng hậu, hung hăng quát hắn lên giường nhốt hắn ở đó ba tháng.

Ba tháng, Diễm Tiên liền mất đi tươi cười, dung mạo tiêu tụy. Chờ ba tháng, Diệp Thanh Y lập tức tiến vào trong đêm hắn ôm chặt vào ngực.

” Diễm Tiên.... ”

” Ta ghét ngươi, ghét ngươi, ghét ngươi.... ”

Rơi lệ đã muốn thành thói quen của hắn, hắn không ngừng khóc đánh Diệp Thanh Y. Một chữ ” ghét ” nói ra, từng câu từng chữ đều là tự tổn thương chính mình.

” Ngươi vì cái gì không chịu nghe lời? Ta là quan tâm ngươi nên mới bắt đắc dĩ”

” Ta không muốn nghe, không cần, không cần.... ngươi là của ta, ta cũng là của ngươi. Ta không muốn ngươi cùng người khác ở chung một chỗ, không cần, không cần”

Hắn khóc ướt cả một mảng áo của Diệp Thanh Y, đêm đó Diệp Thanh Y đặt hắn trên giường yêu thương suốt một đêm. Hắn ôm lấy Diệp Thanh Y không buông thả cho đến hừng đông cũng không nguyện buông ra.

Một năm qua đi, Diệp Thanh Y sinh ra đại hoàng tử, nửa năm qua đi, nhị hoàng tử ra đời. Diệp Thanh Y vẫn cứ tiếp tục nạp phi, tuyển tú nữ. Tiếp đến một năm qua đi, y cũng đã hai mươi tuổi, một công chúa liền được sinh ra.

Tươi cười trên mặt của Diễm Tiên hoàn toàn biến mất, ở trong cung hắn có vinh hoa phú quý, công phẩm được ngoại nhân tiến cống cũng là còn thừa lại mới vứt cho hậu cung. Nhưng hắn không hề khoái hoạt, thậm chí mỗi lần nhìn thấy Diệp Thanh Y, hắn liền thấy phiền toái, Diệp Thanh Y bị hắn nháo đến phiền nửa năm qua cũng chưa từng nhìn đến hắn.

” Tiên công tử, ngồi ở đây a”

Hắn hiện tại rất ít khi cười, nhìn thấy người khác cũng là để ngoài mắt. Qua vài năm, bát hoàng tử đã trở thành thiếu niên, cũng được xưng là bát vương gia, hắn mỗi lần trăng tròn sẽ tiến cung hướng Diệp Thanh Y thỉnh an, thấy Diễm Tiên vô cùng diễm lệ cảm lòng không được bắt đầu đỏ mặt.

” Đây là ở trên đường ta thấy được vật này có thể ngoạn nên mang đến tặng riêng cho công tử ”

Diễm Tiên không chút thú vị nhìn đến món đồ trên bàn, trong cung đồ chơi quý giá gì hần cũng từng thưởng thức qua. Thứ phế vật này đương nhiên hần không để vào mắt, chẳng qua vì tâm phiền muộn nên mới cùng bát vương gia trò chuyện.

” Đây là đồ vật xấu xí gì a?”

Diễm Tiên nhìn đến búp bê bên trong thật xấu xí, chạm trổ cái miệng lại thật đỏ rất giống quỷ.

Bát vương gia bật cười:” Cái này rất thú vị, bất quá cũng chỉ là vật thấp kém, ta lộng cho người xem”

Hần lôi ra phần đầu cùng mấy sợi dây, hai tay của búp bê thể nhưng lại gấp lại sau đó lại giả giọng hài tử nói với ý. Diễm Tiên bật cười, bát vương gia vừa nhìn đến hần cười liền đỏ mặt.

” Người không đứng đắn, để nhị ca nhìn cam đoan sẽ chọc tức chết hần”

” Người vừa rồi nhìn hoàng huynh của người, hần đang làm cái gì?”

Nhắc đến Diệp Thanh Y, Diễm Tiên bộ dạng tao nhã mà hỏi. Nhưng tay hần lại ở trên bàn nghịch ngoạc. Trước cùng y nói chuyện liền thấy phiền toái, Diệp Thanh Y sau đó không chịu nhìn hần lại khiến tâm tình hần suy sụp.

” Hoàng huynh phê tấu chương, thần tử còn nói với Hoàng huynh sẽ dâng cho hần mấy người tú nữ xinh đẹp. Hoàng hậu nương nương cũng có tâm, quốc cữu gia cũng nói tốt cho người, mọi chuyện an bài đều ổn thỏa ”

Diễm Tiên nghe vậy, sắc mặt liền xanh mét.

” Vậy hoàng huynh người nói cái gì?”

” Hoàng huynh cái gì cũng không nói, chỉ phê một chữ chuẩn ”

Diễm Tiên một phen đập vỡ hết mọi thứ trên bàn. Bát vương gia sợ đến mức nhảy dựng lên:” Người làm sao vậy? Tiên công tử?”

” Cút cho ta, ta nhìn đến mấy thứ này liền phiền, mau cút ”

Hần tính tình bất thường, Bát vương gia cũng đã biết. Hiện tại tự mình trải nghiệm vẫn là chấn động, hần liền mau mau cong đuôi chạy đi như một khỉ con bị kinh sợ.

4. Chương 4

” Quay lại đây! “

Bát vương gia ngừng cước bộ, Diễm Tiên đi đến bên người y, cắn răng hỏi:” Cô nương đó có đẹp không? Người gặp qua chưa?”

” Ta chỉ nhìn tranh họa, chưa thấy qua nàng”

” Các nàng so với ta đều đẹp hơn sao?”

Bát vương gia nuốt một ngụm nước miếng, run như cây sậy mà nhìn Diễm Tiên, sắc mặt lập tức đỏ bừng ngập ngừng nói:” Ta nghĩ trên thế gian này không ai có thể diễm lệ hơn Tiên công tử”

Diễm Tiên nhin không được nở nụ cười:” Người nói những lời này thật dễ nghe ”

Nhìn thấy Diễm Tiên xinh đẹp mỉm cười, khiến bát vương gia nhát gan cố lấy dũng khí:” Tiên công tử, người cười thật đẹp. Người so với mẫu thân của ta, so với hoàng hậu, quý phi còn đẹp hơn rất nhiều lần”

Mấy câu nói đó Diễm Tiên nghe vào tai liền cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, hần lại cười càng thêm rạng rỡ:” Người tiểu tử ngốc, để Hoàng huynh người nghe được còn tưởng rằng người đang đùa giỡn ta”

” Ta không dám đùa giỡn ngươi, bởi vì ta biết ngươi.... ngươi....”

” Ta thế nào? ”

Bát vương gia mặt càng lúc càng đỏ, lúc còn nhỏ là một người thành thật đến bây giờ y cũng không mấy khác biệt, lời nói thật liền ấp úng ngược ngùng mà nói ra:” Ta nói ngươi không cần sinh khí, thân sinh mẫu hậu của ta nói ngươi là diêm xấu. Nàng bảo ta ngàn vạn lần không nên đến gần ngươi, nhưng phụ vương trước kia rất sủng ngươi, hoàng huynh cũng cho ngươi ở lại trong cung. Ta thật sự nhìn không ra ngươi có cái gì mà gọi là diêm xấu”

Nhắc đến thân thể của Diễm Tiên, hấn sắc mặt liền trầm xuống, biểu tình ầm ầm khó chịu. Bát vương gia lập tức phát tay nói:” Chúng ta không nói đến cái này nữa, nói cái khác đi ”

” Ngươi tên gì? Bát vương gia ”

” Ta gọi là Diệp Tân, họ Diệp ”

Diễm Tiên bật cười:” Ai chẳng biết các ngươi là người Diệp gia, đương nhiên phải họ Diệp. Chẳng lẽ ngươi là đệ đệ của của hoàng thượng Diệp quốc lại có thể có họ khác sao? ”

” Đúng vậy, đúng vậy, ta thực ngốc”

Diệp Diệp Tân bật cười, Diễm Tiên bị y chọc cười, tâm tình cũng tốt lên vài phần, nhin không được điểm điểm lên trán y:” Ngươi ngu ngốc so ra kém Nhị ca của ngươi một chút”

” Các ngươi đang làm cái gì?” Quát khế một tiên, Diệp Thanh Y từ xa đi tới mang theo tức giận nói.

” Không có gì, tâm sự thôi, không được sao?”

Diễm Tiên vô lễ mà đáp lại, hấn chỉ cần nhìn đến y đã thấy phiền, nhưng trái lại Diệp Tân lại rất cung kính:” Vương huynh ”

” Ta nghĩ nên ban cho ngươi mười roi mã tiên, ai chấp thuận ngươi cùng Diễm Tiên nói chuyện?”

” Ta không biết không thể nói với y, Vương huynh. Tất cả mọi người đều nói Diễm Tiên là tai ***, nhưng so với người khác lại xinh đẹp hơn người, tuy rằng bài khí có điểm không tốt nhưng so với lời đồn cũng không đến nỗi ”

” Ngươi xuất cung đi, không có sự cho phép của ta không cần lại đến nơi này”

Diệp Thanh Y thần sắc nghiêm túc, y đối tiểu đệ này từ trước đến nay coi như cũng hữu ái. Không biết là do đồng bệnh tương liên hay do Diệp Diệp Tân căn bản không có gì uy hiếp, nên y đối với hấn cùng các huynh đệ khác cũng có phần ôn nhu hơn.

Diệp Diệp Tân nhát gan, thấy ánh mắt nghiêm khắc của y liền khúm núm sợ hãi chạy trốn lại chọc giận đến Diễm Tiên:” Ngươi làm gì? Hấn tới tìm ta nói chuyện cũng không được sao? Ngươi so với phụ vương ngươi càng ngày càng giống, cũng bắt ép không cho người khác cùng ta nói chuyện”

” Ngươi không sợ khắc chết bát đệ, ta thì sợ”

Diệp Thanh Y lãnh liệt bỏ lại một câu, Diễm Tiên nghiêng rằng, bất luận kẻ nào nói những lời này với hấn cũng không thể gây tổn thương bằng chính y nói ra. Lời nói ngoan độc Diệp Thanh Y nói ra hoàn toàn tổn thương tâm hấn, so với việc y lập phi, lập hậu, còn muốn đau lòng hơn vạn phần.

” Yên tâm, ta sẽ không khắc chết ngươi. Nhiều năm như vậy, ngươi chẳng phải cũng rất *** lực dồi dào mà sinh mấy đứa con sao ”

Hấn quay đầu rời đi, nước mắt nóng bỏng từng giọt từng giọt lăn dài trên má rơi xuống mặt đất, hấn chỉ cảm thấy ngực mình như bị tứ phân ngũ liệt. Diệp Thanh Y là người duy nhất coi trọng hấn, trong lòng hấn cũng chỉ có y. Hấn không thể chịu được y xem thường hấn, khinh khi hấn, tự tôn của hấn không cho phép y đối với hấn như vậy.

Lần đầu tiên Diễm Tiên đi đến nơi ở trước đây của Diệp Thanh Y, nơi này chưa từng sửa sang lại, Diễm Tiên tính tình bốc đồng nói: Ta muốn giữ nguyên kiến trúc ở đây, như vậy ta bất cứ lúc nào cũng có thể trở về chỗ cũ mà nhìn đến bộ dáng của người khi đó.

Bên trong đã được dọn dẹp qua, chẳng qua bức tường bị thủng một lỗ cũng không có sửa lại, hắn đưa tay chạm vào thư tịch. Hắn so với người khác hiểu Diệp Thanh Y càng nhiều, y thích đọc sách, ngày đó hắn đến nơi này, y cũng chính là đang đọc sách.

Bất qua nơi này chứa toàn sách bói toán, hắn không biết Diệp Thanh Y thế nhưng lại để tâm đến những loại sách kì bí này. Đây thật kì quái, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy Diệp Thanh Y xem qua loại sách này, có khi nào lúc y là hoàng tử thích xem loại này không?

Hắn tùy tay lấy một quyển, bên trong có một trang được gấp lại không bình thường. Hắn mở ra, chữ trên trang giấy kia liền đập vào mắt, là ngày sinh của hắn, Diễm Tiên run rẩy cả người, quyển sách rơi trên mặt đất. Hắn như phát điên mà không ngừng lấy ra những quyển sách cùng loại.

Nhưng chỉ có quyển sách kia là ghi khác, còn lại đều giống nhau. Hắn lật xem niên kỉ trên sách, trừ bỏ quyển sách đầu tiên hắn cầm có niên kỉ khá lâu, còn lại đều là năm Diệp Quốc biên soạn.

Hai mắt mông lung, cước bộ lảo đảo, Diệp Thanh Y ngày đó hắn là đã đọc qua quyển sách này.

Bên trong ghi ngày sinh của hắn chính là "Tuổi thứ giảng sinh, mệnh cách đặc dị chi cát chi phúc, ngàn năm có một. Phạm người có được người đó, tất thành đại sự, hùng bá thiên hạ, sẽ làm đế vương, vương triều vạn nghiệp thiên thu, đế vị bền vững dài lâu"

Cho nên Diệp Thanh Y mới nói với hắn, gặp được hắn, y mới có thể làm thái tử đến gần ngôi vị hoàng đế.

"A..... A...."

Hắn che miệng lại không cho bản thân phát ra tiếng kêu thê lương, nước mắt không ngừng chảy xuống. Lần đầu tiên chân chính biết cái gì gọi là đau lòng, cái gì là thống khổ đến tê tâm liệt phế, đất dưới chân như bị đập vụn, nhưng so với như vậy hắn còn thống khổ hơn gấp trăm lần.

Diệp Thanh Y không phải vì thích hắn mới cùng hắn ở bên nhau, y là vì đế vị nên mới đến gần hắn.

Hắn cắn chặt tay mình, dùng hết sức cắn, máu rơi xuống mặt đất. Miệng vết thương so với nỗi đau trong lòng hắn lại chẳng hề gì, chua xót cùng thống khổ khiến hắn không ngừng rơi nước mắt.

Diệp Thanh Y hôn hắn, sủng hắn, ôm hắn đều là vì nghĩ đến đế vị. Nếu hắn thật là tai ***, Diệp Thanh Y căn bản kể cả liếc mắt cũng không thèm nhìn đến hắn. Căn phòng vẫn như xưa, nhưng hắn cũng chỉ như lúc trước cô độc một mình, cái gì cũng không thay đổi.

Sau khi khóc xong, tâm tình của hắn rốt cuộc cũng đã hồi phục, hắn đứng lên đem quyển sách kia trả về chỗ cũ, chà lau vết máu trên mặt đất. Sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Hắn thê lương nở nụ cười, Diệp Thanh Y lừa hắn, hắn muốn Diệp Thanh Y phải hối hận cả đời.

"Đau quá, đau quá a..."

Hắn rên rỉ, Diệp Thanh Y thay hắn bôi thuốc lên vết thương, ngực y bên cạnh cúi đầu không dám ngẩng lên. Nam tử quốc sắc thiên hương này được chiếu cố còn hơn những phi tử khác trong hậu cung.

"Đau quá, thuốc này như thế nào đau như thế, giết tên lang băm này...."

Ngực y run rẩy, Diệp Thanh Y nói: "Người đi xuống đi"

Y nhanh chóng hành lễ rời đi, Diễm Tiên bĩu môi nói: "Người cũng không phạt hắn cho ta vui"

"Giết hắn, người cũng sẽ không vui"

"Hừ! "

Diệp Thanh Y đem thuốc mỡ bôi một tầng dày lên vết thương, trên tay hắn dấu ấn sâu vào tận bên trong, Diệp Thanh Y nói: "Như thế nào khiến bị thương thành như vậy"

” Ta muốn trèo cây, kết quả té xuống, g nhánh cây đâm vào, đau chết ta”

” Lần sau không được trèo cây ”

” Hừ, ngươi không nhìn đến ta, ta càng muốn trèo, lúc trèo còn thấy đại hoàng tử của ngươi đi tới. Hắn nhìn thấy mặt ta liền không đi, bộ dáng trông cũng rất giống ngươi?”

” Hài tử mới bốn tuổi, cái gì cũng không hiểu” Nhưng Diễm Tiên quả thật xinh đẹp đến mức khiến người khác kinh ngạc, ánh mắt cũng không cách nào có thể lạy chuyển khỏi hắn.

” Hừ, ngươi hôm nay nói chuyện đối nghịch với ta, ta không muốn cùng ngươi nói”

Diễm Tiên nằm trên giường, tức giận quay đầu đi, Diệp Thanh Y vuốt ve sợi tóc của hắn:” Ngươi tuổi cũng càng lúc càng lớn, như thế nào lại y như hài tử”

” Ta khát, ư ta uống nước ”

Diệp Thanh Y bưng đến cho hắn một chén nước, Diễm Tiên uống một ngụm liền ôm chặt cổ Diệp Thanh Y hướng môi của y hôn xuống, Diệp Thanh Y uống xuống nước trà, liếm qua môi hắn. Diễm Tiên rúc vào lòng y, xuất ra khăn mặt đem nước bọt cùng nước trà trong miệng toàn bộ phun ra, lúc sau lạnh lùng đẩy Diệp Thanh Y ra.

Diệp Thanh Y đầu óc choáng váng đứng không vững liền ngã xuống giường. Ý thức mờ mịt, Diễm Tiên không để ý đến hắn, xuống giường mở cửa cất cao giọng:” Hoàng thượng truyền bát vương gia tiến cung, gọi hắn đến đây”

” Vâng”

Diễm Tiên thân phận đặc biệt, người phía dưới không nghi ngờ gì liền lập tức truyền lệnh.

Diệp Thanh Y rốt cuộc cũng nhận ra là do trà có vấn đề, y trừng lớn hai mắt, Diễm Tiên lộ ra lúm đồng tiền, tươi cười lãnh liệt bức người. Hắn lặp lại một lần những gì ghi trong quyển sách đọc được ở phòng Diệp Thanh Y trước kia, hắn biết y hiểu ý tứ của hắn:” Phàm có được người đó, tất thành sự nghiệp, trở thành đế vương, để ta xem này có đúng không”

Diệp Thanh Y kinh hãi, nhìn đến biểu tình của y khiến hắn suýt nữa cười đến tắt thở. Hắn một bên vỗ giường, một bên cười, chẳng qua trong mắt hoàn toàn không có ý cười chỉ có hận ý cuộn cuộn không dứt.

Hắn hận Diệp Thanh Y, hận y khiến hắn dao động, càng hận bản thân vì động tâm mà tự gánh lấy ưu tư, này tất cả đều là giả ý. Khắp thiên hạ không ai thật tâm với hắn, ngay cả Diệp Thanh Y mà hắn tâm tâm niệm niệm đều giống nhau.

Y thâm nghĩ lợi dụng hắn, hắn hôm nay sẽ cho y biết, hắn sẽ không phải là một quân cờ để người khác lợi dụng. Hắn muốn y hối hận một vạn lần.

” Ta đã quên cái này cũng thực chính xác, từ ngày theo ta cùng một chỗ ngươi liền được phong thái tử, còn làm hoàng đế, không phải sao?”

” Diễm Tiên ” Diệp Thanh Y cho dù rống to thanh âm phát ra lại chỉ như lẩm bẩm trong miệng, cơ hồ không ai có thể nghe thấy được. Diễm Tiên cười càng thêm đắc ý nhưng lại nhuốm phần thê lương.

” Vương huynh, ta tới rồi. Có chuyện gì sao?” Không bao lâu, Diệp Diệc Tân cũng đã vào cung ở ngoài cửa cung kính nói.

Diễm Tiên nâng Diệp Thanh Y lên trên giường:” Yên tâm, không phải độc dược, chỉ là ngươi tạm thời không thể động thôi. Bất quá ngươi vẫn sẽ nghe được, thấy được, một hai canh giờ được tính sẽ tan ”

” Ngươi muốn làm gì?”

Diễm Tiên cười, ý cười càng lúc càng phóng đảng, trong mắt lại không ngừng gia tăng hận ý:” Ngươi chờ một chút sẽ biết”. Hắn cúi xuống ôn nhu nói bên tai y:” Ta muốn ngươi hối hận cả đời”

Ngữ khí ôn nhu lại tràn ngập thù hận, hắn lần đầu tiên có tình cảm mãnh liệt như thế này đối với Diệp Thanh Y, nhưng lại là hận.

” Diệp Thanh Y, ta muốn cho người sợ hãi cả đời. Có được ta sẽ trở thành đế vương, chúng ta thử xem rốt cuộc là có đúng hay không? Ta phải khiến người ngày đêm mong nhớ để vị đến ngủ cũng không ngủ được, người lợi dụng ta. Hiện tại ta cho người nếm chút tư vị bị người phản bội”

Hắn không nhìn đến Diệp Thanh Y, đi xuống giường đến cạnh cửa điện cười nói:” Diệp Tân, người tiến vào”

” Tiên công tử cũng ở đây”

Diệp Diệp Tân mở cửa tiến vào, y nhìn bốn phía:” Nhị ca đâu?”

” Vương huynh người không ở đây, là ta gọi người tới”

Diệp Diệp Tân bất an, hai má đỏ bừng, Diễm Tiên ngồi sát bên cạnh hắn. Hơi thở quanh quẩn cười hỏi y:” Ta đẹp không? Diệp Tân?”

Diệp Diệp Tân không dám nhìn đến Diễm Tiên, khí huyết dâng lên, ngón tay Diễm Tiên nâng cằm hắn lên hờn dỗi nói:” Ta là người quái dị, nên người không dám nhìn ta?”

” Không, không, không, người rất đẹp, rất đẹp...”

Diệp Diệp Tân vừa nói vừa vặn vẹo thân mình. Bất an cùng xấu hổ hiện rõ trên gương mặt non nớt của y, Diễm Tiên bật cười thành tiếng, ngón tay chỉ xuống hạ phúc của y:” Người thật hư nha, chỉ như vậy.... liền có phản ứng”

Bị phát hiện phía dưới khác thường làm Diệp Diệp Tân thoáng chốc cả người đều đỏ ửng, y lắp bắp lộ ra gương mặt không thể nào đỡ hơn:” Ta.... Ta.... Ta....”

Diễm Tiên cúi xuống thất lưng, đem tay của Diệp Diệp Tân hướng bờ ngực quang lỏa của chính mình nũng nịu nói:” Diệp Tân, ta nguyện ý đem tất cả cho người, nhưng ta cầu người một việc được không?”

Diệp Diệp Tân nuốt nước miếng, ánh mắt hoàn toàn không thể ly khai thân hình như ngọc bích ôn hương của hắn, Diễm Tiên cơ thể mềm mại, so với bất kỳ kẻ nào trong cung đều đẹp hơn. Chỉ cần là người còn sống, y tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không thể không nhìn Diễm Tiên đến không thể rời mắt.

” Chuyện... Chuyện gì? ” Y lắp bắp, ánh mắt không thể rời đi Diễm Tiên.

” Ta nghĩ muốn xuất cung chơi, nhưng Nhị ca người không cho. Hắn lạnh lùng đáng sợ còn thường đối ta sinh khí ”

Diễm Tiên rơi xuống vài giọt nước mắt:” Ta bất quá chỉ muốn ra cung chơi một chút, tối sẽ quay trở lại hắn cũng không chuẩn cho ta. Trong cung thật buồn chán, buồn đến chết ta đi a, ta chỉ muốn mang mấy cái lần trước người đem đến cho ta về chơi thôi, người giúp ta được không?”

” Xuất cung không phải chuyện đơn giản ”

Diệp Diệp Tân thấy hắn rơi lệ còn thay hắn lau đi, y ở trong cung cũng hiểu quy củ. Vì vậy mà lời nói chung quy cũng mang theo nghiêm túc thực hiện quy củ.

” Mang ta xuất cung, cái gì ta cũng nguyện ý cho người, ngay cả thân thể của ta.... ” Diễm Tiên ôm chặt Diệp Diệp Tân, ghé vào tai hắn thổi một hơi:” Thân thể của ta, người muốn bao nhiêu ta liền cho người bấy nhiêu, được không?”

Một tiếng nổ trong đầu Diệp Diệp Tân vang lên, y không biết mình trả lời Diễm Tiên cái gì, y chỉ biết mình đã nắm tay của hắn kéo đến cửa cung.

Bắt lấy cánh tay trắng mịn của Diễm Tiên, hắn mị hoặc mỉm cười khiến y mất đi lý trí, y giúp Diễm Tiên cải trang thành thái giám. Y trên thân thể của Diễm Tiên loạn động, Diễm Tiên hừ nhẹ một tiếng, y chưa từng nghe qua thanh âm nào mê người đến vậy khiến hạ thân phút chốc muốn nổ tung.

Y mang Diễm Tiên xuất cung, vào đến vương phủ. Ngay sau đó ngự lâm quân đã bao vây vương phủ của y, y thả ra ngựa nâng Diễm Tiên lên ngựa nghênh ngang rời đi.

Chờ hần đi đến đại sảnh, Diệp Thanh Y được hiệu đã tan lập tức sai binh sĩ đến vương phủ bao vây. Y cởi áo của hần, từng roi một mà đánh. Mỗi một roi đều là ăn sâu vào da thịt khiến hần kêu thảm:" Hần nói muốn ra ngoài chơi, tối nay sẽ trở về, hần đã đáp ứng ta. Vương huynh, người tin tưởng ta"

Diệp Thanh Y trong mắt trước kia chỉ toàn hàn ý bây giờ lại tức giận nổi lửa khiến người khác run sợ đến cực điểm, y không có nghe Diệp Diệc Tân giải thích, Diễm Tiên là nhân vật khó giải quyết, Diệp Diệc Tân không biết y cũng rõ.

" Phong tỏa đường, hần từ nhỏ lớn lên trong cung, trà bưng nước rót. Hần không biết sử dụng ngân lượng cũng không có ngân lượng, hần sẽ không trốn được xa"

Diệp Diệc Tân cơ hồ chết khiếp, Diệp Thanh Y thịnh nộ qua đi nắm chặt tóc hần lớn tiếng hỏi " Người chạm qua hần? "

" Cái gì?"

" Ta hỏi người, người đã chạm qua hần?"

" Ta.... Ta.... " Diệp Diệc Tân hai mắt phát sáng mang theo sợ hãi rồi lại mang theo vui sướng.

Diệp Thanh Y quăng hần xuống đất:" Giết hần "

" Vương huynh.... " Diệp Diệc Tân kinh hãi khóc, hần không hiểu, chỉ là đem Diễm Tiên xuất cung tại sao lại nghiêm trọng như vậy?

Diệp Thanh Y quay đầu, trong mắt tràn ngập giận dữ:" Người dám chạm vào hần, người còn không hiểu? Hần là người của ta, ai chạm vào hần ta đều muốn giết, người ở trong cung chẳng lẽ không biết quy củ"

Diệp Diệc Tân niên kỷ còn nhỏ, bị dọa vài tiếng liền khiến hần khóc lóc nói ra lời thật:" Ta chỉ giúp hần thay quần áo của thái giám, hần là người của Vương huynh, ta không dám đụng vào "

" Đem bát vương gia giam vào tử lao, đi tìm người mặc quần áo thái giám, hần cải trang làm thái giám trốn đi "

Tướng sĩ tuân lệnh lập tức phong tỏa cửa thành, phong tỏa toàn bộ Diệp Quốc. Chỉ vì tìm một thái giám trong cung chạy trốn.

Bông tuyết bắt đầu rơi, Diễm Tiên xuống ngựa, hần ngại quần áo thái giám xấu xí đã sớm bỏ đi. Vì chỉ mặc nội y nên hần lạnh đến phát run, nơi này không giống trong cung, tùy thời sẽ có người dâng lên áo khoác.

Hần đi đến một liên nằm dưới tàng cây mà ngủ, bị người lay tỉnh hần cũng không buồn mở mắt.

" Vị công tử này, người ngủ ở đây sẽ bị lạnh chết " Một ông lão tuổi đã lớn dường như vừa đi chặt củi trở về gặp hần liền hảo tâm lay tỉnh tránh hần chết vì lạnh.

Hần mở miệng:" Ta đói bụng"

" Cái gì?"

Ngữ khí của hần không có một tia bất an, lẽ ra hần đói phải có đồ ăn nóng hổi đầy bàn hầu hạ hần.

" Ta nói ta đói bụng "

Trần lão bá thiếu chút nữa bật cười, công tử xinh đẹp này thật sự quái dị:" Vậy đến nhà ta ăn cơm đi, nhà ta ngay tại kia "

Nơi này chỉ có một đôi lão phu thê, con trai độc nhất đã xuất ngoại mua bán, con gái lớn cũng xuất giá, đôi vợ chồng già liền cùng nhau sống. Mang lên một bàn ăn chỉ toàn rau dưa, Diễm Tiên mới ăn mấy miếng, hai hàng lông mày đã nhíu chặt.

" Ta không ăn, ta muốn ngủ " Không hợp khẩu vị, hần sẽ không ăn.

Lão bà thu dọn bát cơm, để hần ngủ trên giường, hai người nhỏ giọng thảo luận:" Hải tử này bộ dạng thật đẹp, nhưng đầu óc hình như là lạ"

Lão bà gật gật đầu:” Đúng là lạ, bất quá trên người hần mặc đồ tốt như thế có thể là thiếu gia có tiền. Bị sốt nên mới trở nên như vậy, trước để hần trụ ở đây vài ngày sau đó đi hỏi thăm tin tức. Biết đâu nhà hần đang chờ con về, sau này còn được chút tiền thưởng ”

Hần ở trong nhà vài ngày, con trai độc nhất của Trần lão bá trở về. Thấy hần kiều diễm còn hơn cả hoa, đôi đũa trong tay liền rớt xuống. Diễm Tiên chán ghét quay đầu đi, y nhìn đến cánh tay đeo đầy ngọc thạch của hần liền nhin không được hỏi:” Đây là ngọc thật? Là thật sao?”

” Cái này thật sao hài tử?” Bà bà hỏi

Diễm Tiên không chút tiếc rẻ gỡ xuống đặt trên bàn, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm. Thứ này trong cung cũng không hiếm, chẳng qua cặp vòng này *** xảo nên hần thích mới lấy một bộ đeo.

” Ta không biết, là người khác cho”

Con trai độc nhất của Trần lão bá vội vàng cầm lên, này không chỉ là đồ thật mà còn là đồ tốt. Y cho tới tận bây giờ cũng chưa nhìn thấy đồ nào tốt như vậy

” Người thích, liền cho người ”

Bởi vì đồ vật người khác chạm qua, hần cũng không muốn, huống chi còn là bị kẻ dùng ánh mắt quái dị nhìn hần chạm qua.

Đến đêm, Diễm Tiên ngủ trên giường. Con trai độc nhất của Trần gia hai mắt đầy dục vọng, nửa đêm liền mò đến giường của hần nghĩ muốn chiếm tiện nghi, y thở phì phò ngăn lại Diễm Tiên, uy hiếp dụ dỗ đều dùng tới.

” Người ngoan ngoãn ta còn cho người ở lại thêm một năm rưỡi nữa. Người nếu kêu lên, ta liền đem người đuổi đi, xem người có thể dựa vào ai. Ta xem người hần là luyện đồng của phú gia, trộm đồ bỏ trốn đi, người nếu không muốn ta báo quan phải ngoan ngoãn. Bất quá đồ của phú gia cho người đều đem ra, xem như ăn ở nhà ta phải trả ngân lượng, không thể ăn quýt không trả tiền liền rời đi được”

Diễm Tiên trên mặt không chút thay đổi, tùy ý y ở trên người hần sờ loạn:” Ăn phải trả ngân lượng là ý tứ gì?”

Nam tử thiếu chút bật cười thành tiếng:” Người là giả ngốc hay thật sự ngốc vậy? Không phải ai muốn ăn đều phải trả ngân lượng người ta mới bán cho sao?”

” Thì ra là thế, phải có ngân lượng ”

Nam nhân đã muốn nằm úp sấp trên người hần, hần hé miệng, đôi môi đỏ mọng cực kì kiều diễm khiến cho nam tử ngây ngẩn. Thân thể khẽ động, hần nâng người lên hướng bên tai nam tử cắn đứt phun trên mặt đất, vết máu dính trên đôi môi đỏ mọng, hần ngai bắn liền phun ra mấy bãi nước bọt cùng máu. Con trai độc nhất của Trần lão bá đau đến chửi bậy lẫn lộn trên mặt đất, hần thể nhưng căn bản lạnh lùng coi như không thấy.

Mạo phạm hần, vốn phải chết.

” Yêu *** này, thế nhưng dám đem lỗ tai của ta cắn ” Y kêu thảm thiết mắng.

Ầm ỉ khiến Trần gia đều tỉnh, Diễm Tiên cầm lấy đồ vật tùy thân liền rời đi. Trần gia tức giận báo quan, Diệp Thanh Y vừa nhìn đến nam nhân bị cắn đứt lỗ tai, đoán rằng chỉ có Diễm Tiên tính tình ngang bướng mới làm vậy, không cần nghe hần nói rõ sự tình liền hạ lệnh:” Đem hần giết ”

Diễm Tiên trong rừng biến mất không thấy bóng dáng, tuyết càng lúc càng lớn. Diệp Quốc năm nay đại tuyết, không có tung tích của Diễm Tiên, tuần tra cũng không tra ra được.

Mùa xuân kế tiếp, Diễm Tiên đã học được cách bán đồ vật tùy thân lấy ngân lượng đổi quần áo tốt nhất, theo phong tỏa của Diệp Quốc trốn đi nơi khác, sau đó liền không thấy bóng dáng.

Qua một năm nữa, Diệp Quốc đã không còn bế quan tỏa cảng, thái bình thịnh thế, sản vật phong phú, binh hùng lớn mạnh. Năm đó tại chợ thiết cáo tìm người, nhưng Diễm Tiên mãi cũng không tìm được, trên đời này dường như sẽ mãi mãi không thể tra ra được nữa tung tích của hần.

Thậm chí đã bắt đầu có đồn đãi rằng Diễm Tiên đã chết, những thi thể tìm được mà còn nhận rõ mặt. Chỉ cần dung mạo đẹp một chút thì mọi người đều cho đó là Diễm Tiên.

Bất quá Diệp Thanh Y cũng không tìm thấy xác, như vậy cũng biết được Diễm Tiên vẫn chưa chết.

Diệp Diệc Tân bị đánh giam vào nhà lao sau một năm liền được thả ra. Hắn ra ngoài, nhìn thấy một thi thể đã thối rửa, trên tay đeo vòng ngọc của Diễm Tiên, vật này là trân phẩm chỉ có Diễm Tiên mới có được.

Diệp Diệc Tân khóc rống một hồi, nếu y không để hắn rời đi, Diễm Tiên cũng sẽ không chết oan uổng như vậy. Y hậu táng Diễm Tiên cũng như hậu táng cho mỗi tình đầu khắc cốt ghi tâm của chính mình.

Từ đó về sau, y cũng không dám ở trước mặt Diệp Thanh Y đề cập đến hai chữ Diễm Tiên, Diệp Thanh Y cũng không chủ động đề cập đến việc của Diễm Tiên.

Nước giàu binh mạnh, ca múa mừng cảnh thái bình ở Diệp Quốc, thực lực quốc gia cường thịnh. Khiến y cũng được tặng rất nhiều cống phẩm, thậm chí còn phải quan viên đến đây học tập, Diệp Thanh Y thật sự giống như trong sách nói:” Phàm người có được người, tất thành đại sự, trở thành đế vương, vương triều bền vững dài lâu “

Vương triều còn tồn tại, nhưng cát *** lại chẳng biết đã đi về đâu, giang sơn có được cũng bằng thừa.

5. Chương 5

” Hoàng Thượng, ngài mệt mỗi rồi ”

” Ân, gần đây khá mệt mỗi ”

Hoàng hậu bóp vai cho y, tư sắc của nàng cũng có thể nói là xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng trong hậu cung so ra vẫn kém, thân thể của nàng cũng chỉ tạm được. Mấy năm nay y lại tuyển thêm hai quý phi, một là con gái của tướng quân, một là cháu gái của tướng quân, thân phận so với nàng đều cao hơn.

Nhưng hoàng hậu thái độ làm người hiền lành, biết nhường nhịn khiến hậu cung chưa bao giờ loạn. Các phi tần khác thì đều có thể lực trong triều chính nên mọi chuyện cũng coi như thái bình.

Hoàng hậu đã sinh cho y hai hài tử, một hoàng tử và một công chúa. Tuy rằng hai quý phi còn lại cũng sinh con cho y nhưng đều không được sủng ái bằng hoàng hậu.

” Hoàng thượng, thiên hạ thái bình, ngài cũng không nên làm việc quá sức ”

Nàng thấp giọng nói xong, hai người cùng sống vai ngồi cạnh nhau. Nàng ngã xuống vai Diệp Thanh Y, năm nay y cũng đã gần 30 tuổi, y nguyên bản cách làm người vô cùng ổn trọng, gần 30 càng thêm không giận tự uy. Chỉ cần nhìn đến các thân tử, họ sẽ lập tức sợ hãi run rẩy, hiện tại trải qua nhiều chuyện đã thu liễm ít nhiều nhưng kẻ khác cũng khó nắm bắt tâm tư của y.

” Hoàng thượng, bát vương gia đến ” Thái giám bên ngoài nhẹ giọng bẩm báo.

” Ân ”

Chuyện Diễm Tiên mất tích khiến Diệp Thanh Y đối với Diệp Diệc Tân cũng không còn ôn nhu như xưa. Diệp Diệc Tân sau khi ra khỏi tử lao cũng là bị giày vò đến khổ sở, lúc ra ngoài hắn khóc cầu Diệp Thanh Y tha thứ. Sau này cũng như trước mỗi khi trăng tròn sẽ vào cung hướng Diệp Thanh Y thỉnh an. Chẳng qua Diệp Thanh Y thấy hắn đa phần đều lãnh đạm giống như với các vị hoàng tử khác, không hề có một tia tình cảm, chỉ có lãnh khốc.

” Nói ta đã ngủ, không cần thỉnh an ”

” Vâng ”

Tiếng bước chân chậm rãi rời đi, không bao lâu sau lại quay trở về.” Hoàng thượng, bát vương gia... bát vương gia nói hắn nhất định phải gặp được người”

” Làm càn, năm đó gây họa, hắn trách ta không xử tử hắn hay sao? ” Diệp Thanh Y giọng điệu đầy giận dữ dọa đến thái giám hai tay đều run rẩy.

” Vương huynh, Vương huynh... đừng ngăn ta, có người nhìn thấy Diễm Tiên, có người thấy hắn, hắn không chết, hắn không chết a ” Diệp Diệc Tân ở ngoài cửa diên cuồng gào thét.

Diệp Thanh Y chấn động, thanh âm lạnh lùng:” Cho hắn tiến vào ”

Diệp Diệc Tân vội vàng tiến vào, mấy năm nay hắn vẫn luôn muốn bù đắp sai phạm mình gây ra khi đó. Chính là vẫn không có cơ hội, hiện nay rốt cuộc cơ hội cũng đã tới.

” Có người ở Lục Quốc phát hiện một nam tử xinh đẹp như tiên tử, nghe nói hắn đẹp đến không cách nào hình dung. Vương huynh, có thể là Diễm Tiên a”

” Điều tra rõ rồi nói sau, người hồi phủ đi”

Diệp Thanh Y ngữ điệu ôn hòa nói xong, hoàng hậu đứng ở một bên, nàng lúc mới vào cung khi được phong hoàng hậu cũng đã từng gặp qua Diễm Tiên.

Hắn là người tiên đế yêu quý, ngôi vị hoàng đế truyền cho Diệp Thanh Y, tiên đế qua đời. Hắn lại không giống các phi tử khác phải bị chôn cùng mà tiếp tục ở lại trong cung hầu hạ Diệp Thanh Y.

Hắn trong cung địa vị đặc biệt, hạ nhân hầu hạ tiên đế đều nói hắn trước đây vô pháp vô thiên, ngay cả thái tử trước đây cũng bởi vì hắn mà bị tiên đế lưu đầy.

Nam tử kia diện mạo xinh đẹp vô cùng nhưng lại mang theo sát khí, dung mạo của hắn trong hậu cung không người nào có thể sánh bằng, nhưng ngày sinh của hắn lại được cho là tai *** chẳng qua bởi vì mỹ mạo mà được ở lại trong cung.

Nhiều năm trước, bát vương gia bị hắn dụ dỗ mê lạc thần trí đưa hắn xuất cung. Diệp Thanh Y liền tức giận đánh y đến thừa sống thiếu chết giam vào nhà lao, bát vương gia thế nhưng oán không hồi, ngay cả hiện tại nhắc đến tên của hắn cũng không để lộ chút oán trách nào.

Nàng không hiểu, nhiều nam nhân như thế đều bị hắn câu dẫn. Nhưng phần lớn đều gặp họa, giống như chỉ cần dính đến hắn nhất định sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp.

Hắn *** loạn vô sỉ lại lẳng lơ như thế, rốt cuộc là có mị lực gì mê luyến nam nhân?

Nàng chỉ thấy hắn một lần, lúc đó hắn trực tiếp đi vào hậu cung nhưng nguyên bản hậu cung là nơi nam tử tuyệt đối không thể bước vào. Hắn lại có thể tự nhiên như thế đi vào, sau đó hoàng thượng lập tức đến dẫn hắn ly khai.

Sau này nàng cũng không gặp qua hắn.

” Hoàng thượng, ngài ngủ đi” Nàng ôn thanh nói.

” Không cần, nàng ngủ đi ”

Y đứng dậy ra khỏi cung, chuyển đến chỗ của hắn. Nơi Diễm Tiên ngụ vẫn như trước không hề thay đổi, trân bảo bên trong cũng nguyên vẹn, chỉ là có một số vật là do Diệp Diệc Tân phát hiện thì thế đeo trang sức của Diễm Tiên khóc lóc sụt sùi liền đem về đặt ở trên bàn.

Nhưng y biết Diễm Tiên vẫn chưa chết, hắn và y cơ bản đều giống nhau, đều là người lãnh khốc không đem ai để vào mắt, không hề có chút tình cảm nào. Trong cảnh khó khăn gian khổ nhất định cũng sẽ không chết đi.

Bởi vì bọn họ đều biết trên đời này sẽ không có người thật tình quan tâm đến mình, vậy thì bán đứng người khác lại có gì không được? Y biết Diễm Tiên muốn trả thù y, nếu như thế thì sao lại cam tâm chết đi?

Y lần cuối cùng nhìn thấy Diễm Tiên, khi đó là ngày hấn chuốc thuốc mê y rồi rời đi, hấn mặc chính là quần áo tơ tằm. Không hình không bóng biến mất 7 năm, hấn lần thứ hai xuất hiện nhất định chỉ có một nguyên nhân.

Có lẽ hấn đã chuẩn bị tốt để lật đổ vương vị của y.

Nhiếp chính Lục Quốc phong lưu hào sảng, dường như phủ một đám cơ thiếp xinh đẹp. Quốc vương của Lục Quốc vừa bằng hà không người nổi nghiệp, nhiếp chính có thể sẽ là người kế thừa đế vị, vì vậy vừa nghe tin tức Diệp Thanh Y đoán hấn có thể ở chỗ này.

Nhưng đến Lục quốc lại khiến y thất vọng. Nhiếp chính đem cơ thiếp trong nhà phóng xuất, thực sự nghiêm túc mà bàn chuyện quốc gia đại sự. Diệp Thanh Phong mặt báo không hề sai, nhưng y cũng có chút không kiên nhẫn lúc đứng dậy rời đi thì một thanh âm trầm thấp niệm kinh vang lên, đầu y như bị lôi điện bổ trúng.

Thanh âm cố ý đè thấp nhưng vẫn để lộ ra âm sắc đặc thù của hấn. Chỉ có Diễm Tiên mới có thanh âm này.

Y thanh âm đầy hàn khí hỏi một câu:” Phòng bên cạnh là ai đang niệm kinh?”

” Là đạo sĩ cầu phúc cho mẫu thân quá cố của ta, ở Lục quốc y cực kì nổi danh, xưng là Tiên Ổ ”

Y tức giận đến cả người đều phát run, hấn chỉ sửa thành một chữ ” Ổ “, đọc lên vẫn giống nhau. Rõ ràng là đang đùa cợt y.

Hấn ở một gian nội thất khác, Diệp Thanh Y hướng nhiếp chính Lục Quốc bảo y nói chuyện với Diễm Tiên. Ngữ khí của hấn lạnh đậm không để ai vào mắt, rõ ràng chính là giọng điệu của Diễm Tiên.

Bất đồng chính là bên người hấn lại mang theo một người sắc mặt vàng như nến, là một hài tử nhỏ tuổi thần sắc lúc nào cũng lo sợ. Hấn thậm chí còn đội một cái mũ đầu để che dấu dung mạo tuyệt thế, còn nói với mọi người là do hấn tiết lộ thiên cơ nên bị thần tiên trừng phạt khiến dung mạo của hấn trở nên xấu xí. Người Lục Quốc thế nhưng vẫn tin tưởng không chút nghi ngờ, quả thực là tệt đến cực điểm.

Y nắm chặt hai tay, tư vị nói không nên lời, hao phí 7 năm y rốt cuộc cũng tìm được Diễm Tiên.

Trong phòng Tiên Ổ vắng vẻ, trà cụ rơi xuống đất tạo thành vô số mảnh vỡ, ghé ngã trái ngã phải. Bình Oánh đồ đệ của hấn khóc lóc đi tìm tung tích của sư phụ, sư phụ của y đã bị một người xấu diện mạo quý khí nhưng thấp phần hung ác bắt đi.

” Sư phụ, sư phụ....”

Hấn từ trước đến nay đều nhất gan yếu đuối nếu không nhờ sư phụ dạy dỗ, hấn sẽ không có cách nào sống đến tận bây giờ. Hấn chạy ra khỏi phòng, gió tây thổi từng cơn buốt lạnh, hấn ngồi xổm xuống khóc, bên cạnh hấn cũng chỉ có gió cùng ánh trăng lạnh lẽo.

” Người tỉnh ”

Ngồi trong xe ngựa, Diệp Thanh Y thần nhiên nói, Diễm Tiên bị trói gô, tay chân bị trói thành hình chữ đại mở rộng. Hấn dùng lực nới lỏng dây thừng nhưng lại khiến cánh tay trắng noãn của hấn bị cào đến đỏ hồng.

” Đây là dây thừng ta đặc biệt sai người làm, người càng giãy thì nó sẽ càng buộc chặt, chặt đến mức người nếu cứ giãy giụa sẽ bị trói đến lộ ra xương cốt, máu chảy xuống nhiễm đỏ dây thừng cũng sẽ không gãy ra. Cho nên dây thừng này gọi Khát Huyết Tác, cái tên rất thú vị đi”

Diệp Thanh Y thanh âm không mang theo nhiệt độ chậm rãi giải thích, Diễm Tiên thanh âm kiêu diễm cùng nhiều năm trước giống nhau khê cười trào phúng:” Người cũng rất có hứng thú để chơi cái loại dây thừng này, chẳng lẽ hậu cung của người mấy năm nay đã chơi chán nên liền tìm ta để chơi thứ đặc biệt một chút? ”

” Nếu ta tìm người để chơi đùa, thì nên đánh chết người cho người biết làm trái ta là có kết cục gì ”

” Ta đối bụng ”

Diệp Thanh Y không lên tiếng, Diễm Tiên lạnh lùng lặp lại:” Ta nói ta đói bụng, người không nghe thấy sao? “

Diệp Thanh Y đậm mặt tựa như không nghe thấy hắn nói:” Mấy năm nay người ở đâu? Người đã bỏ qua người khác sao?”

Nghe vậy Diễm Tiên lập tức cười:” Người sợ sao, sợ ngôi vị của mình khó giữ. Ai kêu chỉ cần cùng ta một chỗ người đó sẽ có được thiên hạ, chỉ cần nghĩ đến người mỗi ngày người đều thấp thỏm lo âu ta cũng cảm thấy mãn nguyện đến cực điểm, ha ha ha ”

Ánh mắt Diệp Thanh Y lóe lên tàn khốc, y hung hăng một chưởng đánh nát tiếng cười của Diễm Tiên, dung mạo của Diễm Tiên càng ngày càng thêm diễm lệ tuyệt mỹ, hắn cũng đã hai mươi bảy tuổi nhưng bộ dáng thướt tha so với ngày trước lại càng thêm đẹp. Hai mắt ẩn chứa ngạo độc khiến người khác khó lòng dời mắt thăm nghĩ chỉ cần bị hắn nhìn một cái liền có thể sẽ chết đi.

” Trả lời ta!” Thanh âm của Diệp Thanh Y so với ngày xưa lại càng thêm lãnh lẽo không có chút nhiệt khí, chỉ có âm ngoan.

” Người đoán xem! ”

Diệp Thanh Y nắm chặt cằm hắn hạ người hôn xuống đôi môi đỏ mọng của hắn. Diễm Tiên hé môi cho đầu lưỡi của y tiến vào sau đó hung hăng cắn.

Diệp Thanh Y bị hắn cắn, vài giọt tơ máu rơi xuống tấm ván gỗ, Diễm Tiên liếm đi máu còn vương trên khóe miệng, tư vị thật giống trước kia.

Hắn liếm môi mỉm cười, Diễm Tiên để lộ má lúm đồng tiền. Diệp Thanh Y dùng sức nắm chặt cằm hắn, không cho đôi môi của hắn khép lại, lần thứ hai cúi đầu. Hôn mút mãnh liệt tựa như muốn hút hết mật một bên trong miệng hắn.

” Ân.... Ân a.... A ”

Thanh âm yêu kiều phát ra, Diễm Tiên cả người hư nhược, hai mắt mờ mịt đọng đầy nước. Diệp Thanh Y nâng đầu hắn lên hôn xuống mặt hắn.

” Người chạy trốn bảy năm, tại sao bây giờ lại để lộ tin tức để ta tìm đến người?”

Diễm Tiên ánh mắt mang theo ý cười ngọt ngào:” Người đoán xem ”

Tiếng chưa dứt, phía trước xe ngựa truyền đến thanh âm âm ỉ, thị vệ hộ tống kêu to:” Các người là ai”

Vừa dứt lời hỏa tiễn đã bắn đến xe ngựa, ván gỗ lập tức bắt lửa cháy lên. Diệp Thanh Y xốc hắn lên chất vắn

” Đây là nguyên nhân?”

” ha ha ha.... ”

Diễm Tiên không trả lời, ánh mắt hẹp dài, lông mi dày đậm cùng tiếng cười cuồng dã hợp với ánh lửa đang cháy thập phần xinh đẹp. Xe chấn động sau đó nghiêng xuống, bên ngoài tiếng hét rung trời máu bắn đầy lên xe.

Diệp Thanh Y cởi dây trói cho Diễm Tiên, nắm lấy hắn nhanh chóng rời khỏi xe.

Ít nhất có mười sát thủ cao lớn che kín mặt, thị vệ kêu to bảo vệ hoàng thượng, Diệp Thanh Y thoái lui. Một sát thủ vọt tới trước mặt Diệp Thanh Y gươm cao đại đao, Diễm Tiên quay đầu nhìn hắn, tóc đen phủ xuống che kín một nửa bên mặt của y, nhưng chỉ cần lộ ra sườn mặt cùng nụ cười xấu xa bên môi cũng đã khiến người khác tim đập thình thịch.

Sát thủ đứng giữa không trung như bị trúng tà không cách nào hạ đao, hắn si ngốc nhìn diện mạo cực kì xinh đẹp của Diễm Tiên. Trong nháy mắt như bị hút đi bảy hồn sáu phách biến thành một thân xác không hồn phách.

Diệp Thanh Y không hờn giận nhăn mày, y một cước đá văng đối phương, từ không trung bổ xuống một đao sát thủ lập tức mất mạng.

” Đừng ở đó mà gieo tình khắp nơi nữa”

Diễm Tiên cười thành tiếng:” Ta có sao? Ta chỉ cười một cái, không được sao?”

Diệp Thanh Y như muốn hung hăng đánh hấn:” Sống chết trước mắt, ngươi còn muốn cười”

” Ta chính là cận kề cái chết lại càng muốn cười, còn nữa, ta không có võ công. Vì ngôi vị của mình ngươi cũng nên hảo hảo mà bảo hộ ta”

Diễm Tiên ôm lấy cánh tay y, liên quan đến sinh tử nhưng hấn nói ra như thế lại khiến Diệp Thanh Y phát run. Y cầm chặt đại đao chặn một mũi tên phóng đến từ xa.

Xe đã bị hủy, sát thủ vô công không tội, ở nơi này càng lâu đối với bọn họ sẽ càng thêm bất lợi, thanh âm lạnh lùng của y vang lên:” Chặn phía sau”

Vài tên thị vệ liền lập tức hướng phía trước hấn bảo hộ, y hướng phía sau lôi Diễm Tiên chạy vào trong rừng. Phía sau là một hồ nước, đây là nơi duy nhất để bỏ trốn, xem ra đối phương ở nơi này công kích cũng đã tính toán qua bọn họ sẽ không có đường bỏ trốn.

Y đem Diễm Tiên đặt gần hồ:” Ngươi biết bơi không?”

Diễm Tiên dưới chân chạm nước, nửa người đã rơi xuống nước. Diệp Thanh Y liếc hấn một cái, nước đã đến ngực hấn:” Ngươi thấy ta trong cung từng xuống nước sao?”

Ý tứ này chẳng lẽ là....

Diệp Thanh Y run lên, y trừng lớn hai mắt quay đầu lại đã thấy thân ảnh của Diễm Tiên chìm xuống nước. Y kinh hãi ném đi đại đao lập tức nhảy xuống bắt lấy Diễm Tiên đang chìm xuống, Diễm Tiên cả người ướt đầm dựa vào người hấn thở hổn hển.

” Ngươi đến tột cùng đang làm cái gì?”

Hấn rống to, biểu tình lãnh liệt, làm sao không biết Diễm Tiên là đang làm bậy muốn tìm cái chết.

Diễm Tiên gạt đi nước trên mặt, cười nói:” Ngươi chẳng phải cũng sẽ cứu ta sao?”

Diệp Thanh Y nghe vậy lại một bụng tức giận:” Nếu ta không cứu ngươi?”

Diễm Tiên nhìn hấn tươi cười:” Phàm có được người đó, tất thành sự nghiệp, trở thành đế vương. Ngươi muốn ném đi ngôi vị hoàng đế sao? Hay không nghĩ muốn làm hoàng đế nữa? ”

Diệp Thanh Y thiếu chút nữa bóp chết hấn:” Ngươi ở ngoài cung càng lâu, tính tình lại càng lúc càng xấu xa ”

Diễm Tiên tươi cười mang theo lãnh ý:” Có được người mệnh như ta, khóc cũng không thể gọi là khóc, cười cũng không thể gọi là cười. Trong lòng tất cả đều là trống rỗng, thê lương lạnh lẽo như thế, ngươi nói xem tính cách có thể nào bình thường không? Diệp Thanh Y, chẳng lẽ ngươi muốn ta giống với người bình thường sao?”

Từ xa bắn lên đợt tên thứ hai hướng đến phía bọn họ, Diệp Thanh Y không trả lời chỉ nói:” Thở sâu ”

Diễm Tiên làm theo sau đó y nói:” Nín thở ”

Diễm Tiên nín thở, Diệp Thanh Y ấn đầu hấn xuống nước, hấn cũng không hề giãy giụa, Diệp Thanh Y mang theo hấn hướng bờ hồ bên kia bơi đi. Hồ nước lạnh lẽo, toàn thân lại càng lạnh lẽo chỉ có nơi hai người tiếp xúc mới truyền đến chút ấm áp.

Thiên địa lúc đó dường như đã mất đi âm thanh, ngàn dặm non nước cũng đều không còn thân ảnh của bất kì kẻ nào. Thế gian hiện tại cũng chỉ còn lưu lại hai bóng hình cô độc chỉ có thể dựa vào nhau.

Một là y, một là người của y, không còn ai khác.

6. Chương 6

Tìm một chỗ trống Diệp Thanh Y bẻ xuống mấy cành cây làm củi đốt, Diễm Tiên cả người ướt đầm cuộn mình ở một bên. Diệp Thanh Y đem hắt hơi qua hồ, tuy rằng mệnh đã có thể giữ, sát thủ cũng không đuổi theo nhưng màn đêm buông xuống, khí trời lại càng thêm lạnh.

Ánh lửa thoáng được đẩy lên lại bị gió đêm thổi tắt, Diễm Tiên ôm hai tay oán giận:” Lạnh quá, người đốt lửa khi nào mới xong đây? ”

Diệp Thanh Y chưa từng ở bên ngoài tự tay đốt lửa, tất cả đều được thái giám và cung nữ hầu hạ. Tuy rằng dựa theo nguyên lí mà làm, lửa thế nhưng lại không cháy, y chỉ đành giả vờ lạnh mặt quay đi, Diễm Tiên đẩy y ra oán niệm mắng không chút lưu tình:” Người trừ bỏ làm thái tử, làm hoàng đế còn có thể làm cái gì khác?”

Diễm Tiên cầm lấy củi không bao lâu liền nhóm được lửa, hắt hơi đưa tay đến gần lửa sưởi, Diệp Thanh Y không hờn giận mà ngồi cách ra đồng lửa. Diễm Tiên đứng lên ” Áo khoác cởi ra ”

” Làm cái gì? ” Diệp Thanh Y thanh âm băng lãnh.

” Người nếu bị lạnh chết ta còn thể dùng quần áo của người để giữ ấm ”

Diệp Thanh Y hai vai run rẩy, hiển nhiên là tức giận đến phát run, Diễm Tiên nở nụ cười:” Người cũng giận đối sao? Diệp Thanh Y, lại đây ”

Một câu nói này, thanh âm đầy mỉa mai, Diễm Tiên nắm lấy tay của Diệp Thanh Y cởi ra quần áo của hắn, Diệp Thanh Y bất động như núi. Diễm Tiên chạm đến ngực y, Diệp Thanh Y nắm lấy tay hắn, Diễm Tiên liền thuận thế dựa vào y, cảm thụ hơi thở ấm áp của y. Sau đó liền lập tức kéo Diệp Thanh Y đứng lên tới cạnh đồng lửa.

” Thật ấm ”

” Người hiện tại còn biết nhóm lửa?”

Diễm Tiên lơ đãng nói:” Bấy năm ta không ở trong cung, cuộc sống không người hầu hạ nên vài năm gần đây mới thu một đồ đệ để sai việc. Còn trước đây ta đều tự mình làm”

” Vì sao không tìm đến nam tử có tiền? Ta nghĩ người cũng sẽ không phải chịu khổ ”

Diễm Tiên ngẩng đầu liếc hắn, khóe môi nhếch lên cười trào phúng:” Ngay cả đế vương quyền thế nhất Diệp Quốc ta còn không để vào mắt, người nghĩ ta nên tìm ai đây? Ta chỉ muốn người lo lắng đề phòng...”

” Vậy người là không có bồi qua nam tử khác”

Diễm Tiên không để ý đáp lời:” Có a, ta bệ quan niệm kinh, quan tài có một đồng cả nam lẫn nữ, già có trẻ có, có tính là tiếp khách không?”

Diệp Thanh Y không thể tưởng được Diễm Tiên lại có thể ăn nói như thế, hắt hơi lấp dung mạo làm đạo sĩ suốt bấy năm, bấy năm này liền trở nên có tài ăn nói.

” Người xem, đẹp quá ” Diễm Tiên nhìn về phía xa xa, ánh trăng như mộng chiếu xuống mặt hồ, dưới nước ánh lên màu bạc lấp lờ tạo thành những sóng nước nho nhỏ. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, mặt hồ lay động theo cơn gió như có giai điệu, gió thổi mềm mại phóng dăng, sóng sẽ phóng dăng mềm mại uốn lượn, gió ôn nhu thổi tới, nó cũng sẽ theo gió mà nhẹ nhàng gợn sóng.

” Rất đẹp ”

” Trong cung không thể thấy được cảnh này ” Diễm Tiên nhẹ giọng nói, hắt hơi sát vào ngực Diệp Thanh Y, ánh trăng mờ mờ chiếu xuống gương mặt xinh đẹp của hắn khiến cho người khác không rượu cũng say.

Diệp Thanh Y nhìn hắc đã lâu không gặp lại càng thêm xinh đẹp, chế trụ lưng hắc một đường hôn xuống. Diễm Tiên vươn đầu lưỡi nghênh đón đầy khiêu khích.

Bàn tay to lớn của y đã chen vào trong nội y của hắc nhẹ nhàng vuốt ve từng thớ thịt non mềm trơn nhẵn. Bảy năm, bảy năm chưa từng đụng chạm da thịt, Diễm Tiên rõ ràng ngửi được mùi của nước hồ trên người y nhưng lại vẫn mang theo nhàn nhạt mùi vị quen thuộc.

” Thanh Y.... ”

” Ân.... ”

Y mê luyến hôn y, trong lòng không ngừng lên tiếng cảnh báo, Diễm Tiên nũng nịu cười nói:” Ta nhớ rõ người trước kia không ngu ngốc như vậy, là do trong cung quá mức thái bình sao?”

Y vừa ngẩng đầu nhìn thấy Diễm Tiên cầm lấy tảng đá hướng đầu y đánh tới, trước mắt tối sầm, muốn xoay tay lại chặn nhưng Diễm Tiên không chút lưu tình đánh tới. Y rốt cuộc ngất đi.

Chờ y tỉnh lại, hai tay đã bị trói vào gốc cây, thử giãy giụa một chút cảm thấy dây thừng thế nhưng lại càng siết chặt, bên cạnh Diễm Tiên ôn hòa giải thích:” Đây là trong lúc ra khỏi xe ta lén lấy đi. Ta nhớ hình như người nói dây thừng này kêu cái gì là ” Khát Huyết Tác “, càng giãy giụa sẽ càng siết chặt vào xương cốt. Người không cần tiếp tục giãy để làm bị thương chính mình, người chết lúc này có thể gọi là ” lật thuyền trong mương ” *đó nha, mà thuyền này lại lật không hề nhẹ ”

Lật thuyền trong mương: Thuyền đi trong mương thì không thể bị lật nhưng thế mà lại lật. Ý chỉ chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ việc xui xẻo, đen đui (Chân thành cảm ơn một chị Gió đã giúp đỡ ~!)

” Diễm Tiên ” Y khẽ quát hắc.

Diễm Tiên cười càng thêm đắc ý ” Không cần kêu thân thiết như vậy, ta sớm nói qua sẽ khiến người phải hối hận, người nghĩ ta nói đùa với người hay sao?”

Diễm Tiên bẻ một nhánh cây xuyên qua con cá vừa mới bắt được đặt trên lửa nướng. Mùi cá nướng truyền đến khiến kẻ khác nước miếng chảy ròng, hắc nướng một con ăn sạch sau đó đập tắt bớt lửa, hắc cởi giày lộ ra bàn chân trắng nõn bước xuống nước.

Lại cởi bỏ đi ngoại bào đặt ở trên bờ hồ, mái tóc đen nhánh rối tung trên bờ vai trần, hắc đưa tay vớt nước lên nhẹ nhàng chải qua mái tóc. Hắc toàn thân lỏa thể, từng giọt nước chảy dài trên thân thể lấp lánh như tỏa ra ngân quang, bọt nước tẩy đi cả cơ thể một thân nhiễm bụi trần, từng giọt nước chảy dài theo bờ vai mảnh khảnh trượt xuống dưới. Như xuyên qua làn nước nhìn thấy thân thể mềm mại đầy quyến rũ mà y từng âu yếm qua khiến y mê luyến không thôi.

Diệp Thanh Y bị trói ở gốc cây, nhưng nghiêng đầu lại có thể nhìn thấy Diễm Tiên đang tắm rửa bên hồ. Da thịt mềm mại trắng nõn đập vào mắt như thiên tiên hạ thủy, nếu không phải biết hắc thật sự là người trần mắt thịt, nhất định có thể lầm tưởng hắc là thần tiên trốn xuống trần mà nghịch nước.

Hơi thở nặng nề, toàn thân máu nóng như nghịch chuyển xuống dưới hạ thân. Tú nữ, hậu phi trong cung quả thật không thể so được với Diễm Tiên dù chỉ là một cộng lông tơ.

Bảy năm qua chưa từng chạm qua hắc, nguyên bản y nghĩ tình cảm mãnh liệt phóng túng với hắc đã không còn nhớ đến nữa, nhưng hậu cung quả thật có người hầu hạ cũng không hấp dẫn được y, cũng chưa từng khiến hắc khí huyết dâng cao như thế. Y nhớ rõ bên trong Diễm Tiên thập phần thoải mái, thanh âm của hắc cũng cực kì phóng đảng yêu kiều.

Không, hắc là cho dù đến khi y chết cũng không quên được.

Diễm Tiên lên bờ, đi đến bên đồng lửa hông khô tóc, đầu ngón tay lạnh buốt chạm vào trán của Diệp Thanh Y, cổ ý cười nói:” Người như thế nào chảy nhiều mồ hôi vậy? Là nóng quá sao?”

Diệp Thanh Y sắc mặt âm trầm không đáp lời, ngay cả khi cả cơ thể điên cuồng gào thét muốn Diễm Tiên nhưng y tuyệt đối không muốn nói ra.

Đầu ngón tay của hắc lạnh lẽo lướt qua y kết của y, một bên mở ra một bên ý cười càng thêm loạn:” Hắc bên cạnh lửa nên nóng đi, ngực người cũng chảy đầy mồ hôi này “”

” Ít giở trò, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Diễm Tiên mềm mại đáng yêu cười nói:” Không thế nào cả, ta nghĩ trước thay người lau mồ hôi thôi ”

Tiếp xúc da thịt nóng bỏng với đầu ngón tay lạnh lẽo, nơi đang nhiệt khí bùng bùng lập tức cảm thấy từng trận mát lạnh. Hắn cúi hết y kết cũng đem quần cùng khổ hạ cởi bỏ.

” Nơi này cũng chảy thật nhiều nước nha.... ”

Tay Diễm Tiên xấu xa bao trùm lấy bộ vị nóng rực của Diệp Thanh Y. Đỉnh đầu vừa được tay hắn chạm vào, cổ họng Diệp Thanh Y liền một trận rung động, bụng dưới trướng căng, chậm rãi chảy ra chất lỏng trên bàn tay của Diễm Tiên. Mùi xạ hương đầy nam tính tràn ngập không trung.

Diễm Tiên trên mũi cũng chảy ra chút mồ hôi, đôi môi đỏ mọng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xuyên qua lông mao của y nhẹ nhàng âu yếm hơn nữa còn không ngừng xoa nắn.

Hắn cúi đầu, đôi môi cách Diệp Thanh Y chỉ cách một khoảng nhỏ, Diệp Thanh Y rống một tiếng ngắt đầu lên hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của hắn.

” Thanh Y ”

Hắn ngồi trên người Diệp Thanh Y, hai chân quấn chặt eo của y, Diệp Thanh Y gầm nhẹ:” Cởi dây trói ”

” Không ”

Diệp Thanh Y hai mắt đầy giận dữ, Diễm Tiên cười càng thêm mê người nói:” Ta muốn người bị cột như thế mà làm ”

Hai mắt hàm chứa tức giận lại như đang phát sáng lại như đang thống hận, Diễm Tiên hôn cổ y, hai tay rời đi hạ thân của y tiến đến nhũ tiêm bên trái. Thật sâu liếm lộng, hàm trong miệng dùng đầu lưỡi mà đùa bỡn.

Tay còn lại cũng không quên lộng bên còn lại, khi thì nhéo khi lại nhẹ nhàng vỗ về, lúc liếm lúc lại hôn. Chơi đùa đến chán nhũ tiêm bên trái hắn sẽ dời sang nhũ tiêm bên phải tiếp tục kích thích cùng tra tấn y.

Diệp Thanh Y cúi đầu cắn chặt răng, thật sâu hít thở. Mông của Diễm Tiên đặt trên đùi y không ngừng ma sát, Diệp Thanh Y có thể cảm thấy tường tận da thịt mê người trên cái mông căng tròn của hắn.

Đôi môi kiều diễm hôn lên da thịt của y lưu lại một dòng ngân dịch, Diễm Tiên cúi xuống khe cắn rốn của y, đầu lưỡi không ngừng vẽ loạn bên trong.

Diệp Thanh Y toàn thân chấn động, phía dưới ngạnh như đồng thiết. Diễm Tiên chơi đùa chán liền dịch xuống phía dưới vừa hôn vừa cắn.

Thân hình của y bắt đầu phát run, hai cánh mông bị Diễm Tiên vuốt ve:” Ta quên mất mông của người cũng rất đẹp, so với bảy năm trước sờ cũng không mấy khác biệt ”

” Đủ rồi, không cần đùa nữa ” Diệp Thanh Y chịu đựng tra tấn phát ra tiếng ồ ồ ra lệnh.

Diễm Tiên không trừng lại hắn mà thực nhu thuận nghe lời:” Được rồi, nếu hoàng thượng nói vậy thì không ngoạn nơi này, ta ngoạn chỗ khác vậy ”

Diễm Tiên rời khỏi mông y ngược lại cầm lấy bộ vị cương cứng của y, Diệp Thanh Y oán trách:” Dừng tay, Diễm Tiên ”

Lần này Diễm Tiên có tai như diếc, đôi môi đỏ mọng mở ra hàm trụ lửa nóng của y. Diệp Thanh Y hai tay nắm chặt, ánh mắt lộ ra tơ máu, răng cắn chặt không ngừng va vào nhau, bộ vị được hàm trụ không ngừng truyền đến tia sáng khoái.

Nơi yếu ớt của nam nhân bị Diễm Tiên hung hăng mút, đầu lưỡi liếm lộng phía đỉnh, khi mạnh khi yếu rất có tiết tấu không ngừng khiêu khích.

” Người nơi này chảy thật nhiều mồ hôi ” Diễm Tiên nâng đầu, chất lỏng *** mi ướt át trên bờ môi đỏ mọng cười nói. Chẳng qua hắn một bên cười một bên lại âu yếm cái bộ vị kia của y mà tiếp tục kích thích.

Hạ thân rung động chảy ra chất lỏng ướt át dính trên tay Diễm Tiên, y thở hổn hển phần eo bắt đầu chuyển động, nếu không phải y tự chủ mạnh có lẽ hiện tại đã sớm phóng thích.

” Được rồi, Diễm Tiên ” Hấn khàn khàn ra lệnh

Diễm Tiên chuyển hướng đến môi y liếm lộng, liếm đủ ngón tay lại chuyển đến huyết khẩu của mình tự động sáp nhập, đau đớn khiến hấn phát ra vài tiếng kêu đau đầy mỉa mai.

Hấn nửa người nằm trên mình Diệp Thanh Y, nước mắt trong suốt che phủ mắt, hấn âm thanh mềm mại mang chút run rẩy nói:” Nhiều năm như vậy, ta đã quên đau đớn thế nào ”

Hàm ý là....

Thở dốc đã trở thành rên rỉ cuồng loạn, nếu không phải tay bị trói, Diệp Thanh Y nhất định sẽ lập tức đem hai chân hấn mở ra mãnh liệt xâm phạm, tiến vào chỗ sâu nhất của hấn mà không ngừng đưa đẩy.

Hấn nên biết, Diễm Tiên là của y, vĩnh viễn cũng là của y. Cho dù bảy năm chia cách, bọn họ đều giữ đôi phương trong lòng, người khác không thể so sánh. Lần đầu tiên ánh mắt giao nhau, bọn họ đã biết được đối phương chính là người đặc biệt trong đời mình.

Diễm Tiên di chuyển mông, chậm rãi cho y tiến vào, Diệp Thanh Y nâng eo. Lần đầu tiên tiến sâu như thế, Diễm Tiên đầy mỉa mai nằm trên người y không thể nhúc nhích.

Bên trong như lần đầu hoan ái, vừa nóng vừa chặt, như đang chống cự tiến nhập của y. Eo không ngừng nâng lên, không chút lưu tình mà hướng phía trên đâm vào, chiếm cứ lấy y không chút suy tư.

Thanh âm yêu kiều của Diễm Tiên càng lúc càng lớn, sau một lúc vách tường dần trở nên mềm mại, đột nhiên co rút khiến y tràn ngập khoái cảm.

” Thanh Y A... Ừ... Ân... ”

Eo không ngừng động, thanh âm động tình của Diễm Tiên lúc cao lúc thấp, lúc y đâm vào thật sâu liền cao giọng, khi rút ra thì thở dốc rên rỉ.

” Người muốn ta sao? Thanh y?”

Diệp Thanh Y cắn xuống điểm trước ngực hấn, Diễm Tiên đau đớn run rẩy, Diệp Thanh Y liền đổi thành nhẹ nhàng liếm lộng:” Ta nghĩ đến tìm được người nhất định phải giết người ”

Tiếng cười như chuông, Diễm Tiên lúc này mới tháo dây thừng cho y, hấn trở mình nằm trên quần áo của Diệp Thanh Y, ý cười trên môi càng thêm sâu ôm lấy cổ y:” Người hiện tại có thể giết ta, ta sẽ không chống cự ”

Diệp Thanh Y nâng lên hai chân hấn hung hăng xâm nhập thay cho câu trả lời. Diễm Tiên nâng mông thật cao, mỗi lần tiến vào đều chạm vào nơi mẫn cảm của hấn, hai gò má nhanh chóng hiện lên ửng hồng, vẻ mặt động tình ướt đầm mồ hôi đầy mê người.

Vài lần mạnh mẽ tiến nhập, Diễm Tiên lắc lắc đầu, phần eo vô lực khẽ nấc:” Không từ bỏ, ta từ bỏ... ”

Diệp Thanh Y có tai như diều lại tiếp tục hướng vào sâu bên trong luật động, đâm vào vách tường mềm mại đầy mãnh liệt đến mức trán của Diễm Tiên đổ đầy mồ hôi, tóc dính vào sườn mặt, ánh mắt mông lung vô thần. Mỗi lần tiến nhập của Diệp Thanh Y thanh âm lại cất cao đầy sáng khoái.

” A... a ... a ” Hạ bộ phóng thích, Diễm Tiên toàn thân tê liệt ngã xuống quần áo Diệp Thanh Y.

Còn chưa hoàn hồn, Diệp Thanh Y xoay người hấn lại, hôn lấy cái lưng chảy đầy mồ hôi của hấn. Diễm Tiên ngẩng đầu, Diệp Thanh Y còn chưa phát tiết, bộ vị cương cứng còn bên trong hấn, không biết là đau đớn hay khoái cảm từng trận tiến thẳng vào đại não.

Hấn lần thứ hai bị kích thích mà nhẹ giọng rên rỉ:” Không... Không được, Thanh Y... Không thể nữa... nữa ”

Lời nói cự tuyệt bị Diệp Thanh Y đem môi chặn lại, trong mắt hàm chứa dự vọng, bên dưới mặt huyết không ngừng bị vật nóng như lửa của y khi dễ.

” Ta thế nào có thể đơn giản thế buông tha cho ngươi ” Một câu cảnh cáo thể hiện rõ một đêm này sẽ không cách nào dừng.

Bọn họ môi lưỡi giao triền, cảm thụ mùi vị của đối phương, tai phải bị Diệp Thanh Y tùy ý hôn liếm môn trôn.

Tư thế này khiến Diệp Thanh Y tiến vào càng thêm sâu, bên dưới không ngừng co rút, hai má hần nóng hổi, rơi vào *** như vực sâu không đáy tràn ngập hương vị bá đạo của Diệp Thanh Y.

7. Chương 7

Lúc tỉnh lại trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu xuống thân thể của hần, Diệp Thanh Y ngủ say bên cạnh, cánh tay trái ôm chặt lấy hần vào lòng.

Hai người xích lõa, thân thể ẩm ướt dính lấy nhau, trên cơ thể đều là mùi hương của đối phương.

Hần trong lòng Diệp Thanh Y vừa động, Diệp Thanh Y liền tỉnh lại, hần tức giận nói:” Thắt lưng của ta không thể động, chân cũng không đứng nổi ”

Diệp Thanh Y không lên tiếng, Diễm Tiên nhéo y:” Ngươi tối hôm qua ngoạn rất tận hứng đi, đầu gối còn thao đến thân thể ta thành ra thế này ”

Diệp Thanh Y không trả lời hần, hần nhìn về phía mặt hồ:” Ta phải tẩy mình, trên người toàn là mùi của nam nhân, bị người người thấy liền biết là ta bị nam nhân áp ”

Diệp Thanh Y rút cuộc đứng dậy đem hần ôm lấy, hai người cùng nhau tiến vào hồ nước lạnh như băng. Diệp Thanh Y gọi nước lên vai của hần, động tác cực kì ôn nhu, ngón tay vuốt ve mặt khẩu của hần thông thả sáp nhập, Diễm Tiên ngưỡng cổ tựa vào trên người y, nước hồ lạnh như băng không ngừng tiến vào trong cơ thể.

” Đờng quá thô lỗ, ta chịu không nổi ”

Ngón tay ở bên trong nhẹ nhàng đảo quanh, Diễm Tiên cả lưng đều run rẩy, bên trong còn lưu lại nhiệt dịch của Diệp Thanh Y đêm qua chậm rãi chảy ra, Diệp Thanh Y thay hần tẩy trừ.

Diệp Thanh Y một thân quyền quý nhưng lại nhớ rõ việc nhỏ này khiến Diễm Tiên nhịn không được càng ôm chặt lấy y, nâng người hôn lên.

Hai người tắm rửa sạch sẽ mặc vào quần áo, Diễm Tiên bởi vì đêm qua quá mức kịch liệt, đau đớn đến cực điểm không thể đi bộ, Diệp Thanh Y ôm lấy hần. Nhìn rừng cây xung quanh liền quyết định đi vòng quanh bờ hồ xem có thể gặp người nào để hỏi đường hay không.

” Tiên Tiên thành, sát thủ không biết có thể hay không truy tới đây?”

Diễm Tiên trề môi hỏi:” Ngươi không phải nói sát thủ kia là ta tìm tới sao?”

Diệp Thanh Y liếc hần một cái:” Tìm sát thủ, loại việc này không giống việc ngươi sẽ làm, ngươi nếu muốn giết ta ngày hôm qua có thể dùng tảng đá đập ta chết rồi ”

Diễm Tiên cười đến run rẩy thế nhưng lại hướng đến vết thương bên trái trước trán của Diệp Thanh Y hôn một cái:” Không đau, không đau, ai kêu ngươi bình thường sẽ không nguyện cho ta trối lại mà ngoạn chứ ”

Hần dằng về hết sức kiều diễm đùa cợt y:” Chính là tối qua trối lại ngoạn, ngươi không phải cũng ngoạn đến hưng phấn, nhìn ngươi đêm qua dụng lực như vậy, thắt lưng không biết mỏi sao? Ngươi chính ta đến bây giờ cũng không thể đi”

Diệp Thanh Y dùng sức nhéo lấy mông hần, Diễm Tiên ăn đau nước mắt suýt nữa cũng chảy ra:” Đau quá, người cái tên xấu xa này. Ngươi thăm nghĩ lợi dụng ta, lợi dụng ta xong liền giết người diệt khẩu phải không?”

Diệp Thanh Y không để ý đến hần nói bừa, Diễm Tiên cũng bởi vì tối qua mệt mỏi quá độ thân thể suy yếu liền nằm trong ngực Diệp Thanh Y ngủ thiếp đi. Đến khi truyền đến thanh âm nói chuyện mới khiến hần tỉnh lại.

” Từ nơi đó chỉ cần đi theo đường nhỏ là có thể vào thành ”

Ông lão đến đây câu cá cũng không biết tại sao dưới ánh mắt của nam tử cao lớn này lại bắt giác trở nên cung kính.

Diễm Tiên tỉnh lại từ trong lòng ngực y, ánh mắt thăm dò, dịu giọng hỏi:” Tìm đường sao?”

Ông lão đang nói chuyện thấy hần nói liền chuyển ánh mắt đến trên người hần. Vừa nhìn thấy diện mạo nghiêng nước nghiêng thành của Diễm Tiên, lời nói vừa nói một nửa liền nuốt trở vào trong, há to miệng mà nhìn hần.

Diệp Thanh Y không hờn dẫn đem mặt hần thô lỗ ấn trở lại trong lòng ngực mình, Diễm Tiên kêu đau nói:” Người làm gì? Người động tay cũng nhẹ chút, đau quá ”

Diệp Thanh Y sai bước về hướng ông lão vừa chỉ, Diễm Tiên không vui nói:” Người làm ta đau ”

Diệp Thanh Y lạnh lùng nói:” Đem mặt người che lại, đừng để lộ ra nữa, nơi này tuy là Diệp Quốc nhưng cách hoàng cung rất xa không cần lại gây phiền toái ”

Y oán trách vài tiếng khiến mày của Diễm Tiên càng nhíu chặt, hần không đáp lời, bọn họ lại tiếp tục đi theo đường mòn đến một cửa thành hết sức náo nhiệt, xa xa chợt nghe thấy tiếng ầm ĩ:” Cút ngay, đại thiếu gia nhà ta xuất môn du ngoạn, đừng cản đường ”

Diệp Thanh Y sai bước đi, tiếng quát mắng đám người truyền đến bên người, một người hồng hách đắc ý dạt dào phe phẩy phiến quạt đi lướt qua, Diễm Tay vươn tay chạm đến cái bụng lớn của hần, Diệp Thanh Y biết hần gây chuyện, sắc mặt xanh mét. Diễm Tiên ngược lại cười đến vui vẻ khi gây rối.

” Con mẹ nó, mắt chó của người bị mù sao, ngay cả đại thiếu gia ta đây còn dám đụng vào. Người có biết trong thành này ai lớn nhất hay không, ta chính là thiếu... thiếu thiếu... ”

Hần nói đến chữ thiếu liền lấp bắp, hai mắt nhìn chằm chằm gương mặt của Diễm Tiên, hoàn toàn quên mất bản thân đang nói cái gì.

Thấy hần được một nam tử cao lớn thân mật ôm vào lòng, lập tức sáng tỏ *** loạn nổ nụ cười. Lời nói đầy bỉ ổi:” Người là bị nam nhân chơi đùa đến đứng không nổi phải không?”

” Đúng vậy ”

Diễm Tiên đáp lời hết sức tự nhiên, tên thiếu gia này vừa nhìn thấy mỹ nhân, lại thấy hần nói chuyện không chút e dè khăng định xuất thân cũng không phải cái dạng gì tốt đẹp.

Hần nếu không phải từ kỹ viện đi ra cũng chính là sủng nam được dưỡng ở nhà phú ông nào đó. Nhìn hần dung mạo câu nhân, hai má trắng hồng phấn nộn chọc người cần vào.

” Cám miện cho ta, Diễm Tiên ” Diệp Thanh Y giọng điệu nghiêm khắc cơ hồ đang phát hỏa.

Diễm Tiên ngẩng đầu quay về phía y, càng thành thành thật thật mà nói:” Ta đúng là bị ngoạn đến đi không nổi mà ”

” Người ”

Diệp Thanh Y một bụng hỏa khí, hần cố tình nói, hai người cãi nhau, đại thiếu gia ngừng lại sớm nổi lên sắc tâm với Diễm Tiên liền phân phó hạ nhân:” Đợi lát nữa kêu người đến bắt tiểu tử này mang về ”

” Thiếu gia, mang người nào, lớn hay nhỏ?” Tên nô bộc hỏi lại

Đại thiếu gia tức giận thiếu chút nữa lệch cả miệng:” Ngu ngốc, đương nhiên là đem mỹ nhân kia về nhà ngoạn rồi ”

Diệp Thanh Y đem người một cước đá văng, Diệp Thanh Y còn thần nhiên cười, mấy tên nô bộc của đại thiếu gia kia lập tức chân tay run rẩy, hần tấm tắc nói to:” Tiểu tao hóa, thật sự là tao từ trong cốt ra mà,

trách không được lại bị nam nhân ngoạn đến đi không nổi, ta nếu không ngoạn được người thì còn để thể diện ở đâu nữa ”

Hắn quay đầu phân phó vài tên nô bộc:” Bắt hắn cho ta, gọi thêm người đến. Hôm nay không bắt được người các người cũng đừng trở về Trương gia ”

Diệp Thanh Y tức giận đến phát run, y nắm chặt cầm của Diễm Tiên:” Người rốt cuộc đang làm cái gì? Chúng ta chưa đủ phiền sao? Sát thủ còn đang đuổi giết, người còn gây thêm phiền phức?”

” Hừ, ai kêu người vừa rồi làm ta đau ”

Diễm Tiên ánh mắt quyen rũ cười lạnh nhìn y, đại thiếu gia nhện không được muốn động thủ. Diệp Thanh Y lại một cước đá văng hắn ra, đại thiếu gia văng ra xa xoay người hét lớn:” Ôi, gân cốt của ta đều muốn đứt hết, kêu nha dịch đến, nói có người trên đường lớn muốn giết ta!”

Báo quan huy động rất nhiều nha dịch đem Diệp Thanh Y vây lại. Diệp Thanh Y sắc mặt ngày càng khó coi, mà Diễm Tiên lại cười càng thêm vui vẻ.

Huyện thái gia bị gọi đến, hắn đối với đại thiếu gia khúm núm, nghe hắn nói xong liền gật đầu:” Nguyên lai là nô bộc nhà người bị người này cướp đi còn đá đại thiếu gia một cước. Đáng chết, thực đáng chết, điều dân khá lắm, người là nhân sĩ phương nào? Dám ở chỗ ta mà làm xằng bậy?”

” Nói a, Thanh Y ”

Diễm Tiên nhìn trờ hề trước mắt mà đung nhẹ vào ngực Diệp Thanh Y, ánh mắt âm lãnh trừng hắn một cái, Diễm Tiên cười càng thêm vui sướng.

Ánh mắt âm lãnh bắn về phía Huyện lệnh, hắn đầu đổ mồ hôi lạnh lùi lại hai bước. Nam nhân này không giận tự uy, bộ dáng đáng sợ cực điểm nhưng nghĩ lại bản thân là Huyện lệnh đứng đầu một huyện cần gì phải sợ y.

” Nhìn ánh mắt người xem, đồ điều dân. Người tới, hắn không khai báo tên họ, chắc chắn là trọng phạm triều đình truy nã, bắt hắn cho ta!”

Diễm Tiên cười nói:” Chậm đã, hắn chính là Diệp Thanh Y”

” Dám giả mạo tên của Quốc vương chính là phạm thượng, thực to gan lớn mật. Người tới a, đem hắn bắt lại!”

Bị ánh mắt băng lãnh của Diệp Thanh Y quét qua, mặc cho Huyện lệnh không ngừng gào thét ra lệnh, cũng không ai dám động. Diệp Thanh Y ôm Diễm Tiên lạnh lùng lướt qua người Huyện Lệnh, ngay cả Huyện Lệnh cũng không dám động vào y, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mặc y đi qua.

Diễm Tiên vỗ tay cười to:” Vui thật, vui thật ”

” Che mặt người lại, khiến ... ta phiền toái nữa, ta liền...”

Diễm Tiên nâng người lên, cười nói:” Muốn giết ta phải không, tùy người, không có ta, để vị của người làm sao bây giờ? Người không lo lắng cho để vị của mình sao?”

” Người...”

Diệp Thanh Y không thêm nói với hắn, nhìn thấy khách *** liền đem Diễm Tiên tiến vào. Ánh mắt băng lãnh tuy rằng khiến kẻ khác sợ hãi nhưng dáng người của y lại cao lớn, bề ngoài anh tuấn bức người khiến cho cô nương chường quây đồ mặt tím đập nhanh mà ấp a ấp úng nói chuyện, còn vội vàng thay y khép cửa.

Vào phòng Diễm Tiên liền hừ một tiếng:” Là ai tỏ vẻ phong tình a?”

Diệp Thanh Y quả trách:” Nhàm chán ”

Vừa nói dứt lời, Huyện thái gia lại tới kêu người bao vây khách ***. Nhưng người ở bên ngoài mấy ngày cũng không có ai dám xông vào, ngay cả đại thiếu gia cũng chỉ dám ở bên ngoài khua môi múa mép mà khiêu khích, Diệp Thanh Y liền làm như có tai như điếc coi như không nghe thấy hắn.

” Âm ỉ quá phải không?” Diễm Tiên nghịch ngợm cười nói.

Diệp Thanh Y đỡ hần nằm xuống giường, bên ngoài thanh âm la ó đột nhiên ngừng lại, truyền đến vài tiếng vang rất nhỏ, sau đó có một người đến gõ cửa:” Vương huynh, ta là Diệc Tân, thị vệ thả bồ câu nói có thích khách mưu sát. Ta trong đêm lập tức đến tiếp giá ”

” Vào đi ”

Diệp Thanh Y thanh âm lạnh lùng nói, Diệc Diệc Tân lúc này mới dám tiến vào. Diễm Tiên nằm trên giường, khuôn mặt thanh tú càng xinh đẹp hơn trước đây, hần không dám nhìn loạn, chỉ dám nhìn về phía Diệp Thanh Y

” Bên ngoài Huyện lệnh nói cái gì truy nã tội phạm quan trọng, ta đã kêu hần rời đi, đừng hồ đồ mạo phạm Vương huynh ”

Nghe đến câu truy nã tội phạm quan trọng khiến Diễm Tiên cười thành tiếng, càng cười lại càng lớn tiếng. Diệp Thanh Y vỗ bàn giận dữ, nhin xuống hỏa khí nói:” Lập tức phái người, bắt quá đường khoa trương, ta muốn dẫn Diễm Tiên hồi cung. Thuận đường xử lý tên Huyện lệnh ngu ngốc cùng tên đại thiếu gia ỷ thế ức hiếp người khác ”

” Vâng, ta sẽ chuẩn bị ”

Diệp Thanh Y nghiêm mặt nói:” Còn có điều tra là ai phái sát thủ, mục đích là ta hay Diễm Tiên ”

” Vâng, ta lập tức cho người điều tra ”

Diễm Tiên chống tay nâng người dậy:” Diệc Tân, lâu rồi không gặp, ngươi ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không thèm. Là chê ta già xấu xí sao?”

Diệp Diệc Tân ánh mắt nhin không được muốn nhìn về phía hần, Diệp Thanh Y lạnh lùng nói:” Đi ra ngoài ”

Ánh mắt của hần chung quy không thể nhìn đến Diễm Tiên liền hướng ra cửa cung kính rời đi. Diễm Tiên hô một tiếng:” Thực không thú vị, hần trước kia còn thú vị hơn ”

” Ngươi nếu lại gieo tình khắp nơi, ta sẽ đem ngươi khóa lại, toàn thân lột bỏ mà khóa trên giường, khiến ngươi không thể đi đâu được ”

” Ngươi dám đối ta như vậy, ta liền đem mình đối chết ”

Diễm Tiên thật thật giả giả, ánh mắt tràn ngập hàn quang. Diệp Thanh Y vẻ mặt nghiêm túc cùng hần đấu mắt, y bước nhanh đến bên giường hôn xuống gương mặt kiều diễm của hần. Diễm Tiên ôm lấy cổ y, nhẹ giọng rên rỉ khiêu khích.

” Ngươi ghen tị ta cùng Diệc Tân nói chuyện sao? ”

Diễm Tiên thở hổn hển, khuôn ngực trắng nõn để lộ. Diệp Thanh Y hai ngón tay kẹp lấy điểm hồng trước ngực hần, khiến hần rên lên một tiếng, Diệp Thanh Y ngậm lấy đầu lưỡi của hần, ngón tay không chút lưu tình len vào bên trong khổ hạ âu yếm hạ thân. Nhiệt tình như lửa không ngừng lan ra.

Diệp Thanh Y không đáp lời, thân thể cường tráng áp lên trên cơ thể mềm mại không ngừng rong đuổi phóng thích nhiệt tình.

” Tiên công tử hồi cung ”

” Nghe nói hôm nay Tiên công tử sẽ hồi cung ”

Diễm Tiên còn chưa hồi cung, mấy lão thái giám đã *** thần không yên lên lút đồn đãi. Một đại thái giám lâu năm trong hậu cung *** tường liếc mấy thái giám kia một cái, mấy thái giám địa vị thấp hơn hần lập tức thối lui. Cho dù địa vị có cùng hần ngang nhau, nhưng hần là người hầu hạ hoàng thượng, thấy hần cũng phải làm lễ.

Hoàng thượng sủng ái hoàng hậu là chuyện mọi người đều biết, thứ hoàng thượng có hoàng hậu cũng sẽ có một phần, người trong cung hoàng hậu nói một câu cũng tương đương với hoàng thượng tùy ý mà sai khiến.

Hoàng hậu được toàn bộ sủng ái, mọi chuyện trong hậu cung đều do nàng giải quyết. Quý phi, tú nữ còn phải nịnh bợ hoàng hậu, tự nhiên cũng sẽ nịnh bợ tâm phúc trước mắt của hoàng hậu.

Hắn là người hoàng hậu coi trọng nhất, cho dù là tâm phúc thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, thấy hắn cũng phải nói một câu cát tường. Tại hậu cung xem như có thể hô phong hoán vũ, hắn chỉ nghe duy nhất mệnh lệnh của một người là hoàng hậu.

Hoàng hậu sáng nay gọi hắn đến, hạ chỉ lệnh hắn đi hầu hạ Tiên công tử. Hắn mấy năm gần đây mới tiến cung, chưa từng gặp qua Diễm Tiên, nhưng hắn nhìn không ra nam nhân này có cái gì quan trọng.

Hoàng hậu nói y là nam tử tà mị, hôm nay hồi cung phải nhìn hắn cho rõ. Nhưng ngẫm lại cũng chỉ là một nam nhân, có thể nhìn nữ nhân sinh chán hoàng thượng mới thay đổi khẩu vị.

Vừa vặn nam nhân này có thêm một chút thủ thuật câu dẫn người khác mà thôi, cùng với những lão thái giám đã ở trong cung lâu năm không giống nhau nói đến Diễm Tiên liền sợ hãi như gặp quỷ.

Phi, không phải chỉ là một nam tử thôi sao? Còn nói như hắn là hoàng thượng mà không thể đắc tội, quả thực là chọc cười đến rụng cả răng.

Bất quá cũng khó trách, mấy lão thái giám không thông minh được như hắn làm thế nào lại có thể ở trong cung lâu như vậy, chắc là cũng có vài thủ đoạn đi.

Hắn đi đến cung của Diễm Tiên, nơi này trước đây bị khóa lại, hoàng hậu nương nương hạ lệnh cho hắn mở cửa tiến vào bên trong. Hắn suýt nữa nước miếng chảy ròng, bên trong tất cả đều là trân bảo vô giá nhưng lại vứt lung tung như phế vật ở góc tường lóe ra hào quang khó có thể đếm được có tất cả là bao nhiêu thiếu chút nữa chọc mù mắt hắn.

Châu báu đẹp như vậy hắn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua đâu! Những năm gần đây hắn đi theo bên người hoàng hậu nương nương, bảo vật quý hiếm trong bảo khố nhìn thấy cũng không ít, nhưng chưa bao giờ thấy mấy đồ vật trân quý như ở đây.

Tim hắn đập loạn, lấy mấy thứ nhét vào trong túi. Nam tử này lâu ngày không ở trong cung, hắn là không nhớ được trong phòng hắn có cái gì đi, hắn chỉ nhất vài thứ nhỏ, cũng lưỡng lự sẽ không thể nào gặp chuyện không may. Dù sao ai dám đối hắn bất kính, thậm chí hậu cung phi tử còn phải nịnh bợ hắn, một nam tử nhỏ nhoi tính cái gì?

Nói không chừng bảo vật trong phòng hắn không bao lâu cũng sẽ đem đến nịnh bợ hắn, đáng thương hề hề mà cầu xin hắn, kêu hắn trước mặt hoàng hậu nương nương nói tốt vài câu. Để hắn sống trong cung được yên ổn qua ngày.

Hắn xoay người rời đi, đang muốn đóng cửa lại, tiếng bước chân nhỏ vun truyền đến, tiếp theo là một gương mặt quốc sắc thiên hương tựa như mộng ảo xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt hắn si ngốc, hắn không biết trên đời còn có người xinh đẹp như vậy, khóe mắt mang theo sát ý cùng một thân phong trần mệt mỏi, nhưng cũng che dấu không được gương mặt tuyệt thế diễm lệ của hắn.

” Người là ai, ở trong cung của ta làm trò quỷ gì? ”

Diễm Tiên lớn tiếng chất vấn, cung nữ phía sau vội vàng nói:” Đó là Tường công công, nương nương ban lệnh phái Tường công công hầu hạ ngài ”

Diễm Tiên chưa từng trong nháy mắt nói:” Đem giết đi ”

Hậu Tường há to miệng lập tức lộ ra ý cười hèn mọn, là ai lại dám đụng đến hắn? Ở trong cung, trừ bỏ hoàng thượng, hoàng hậu nương nương hắn chính là lớn nhất.

” Ta là người hoàng hậu nương nương phái tới ” Muốn giết hắn, cũng phải xem sắc mặt của hoàng hậu nương nương, nam tử này là ai lại tự cho là đúng? Mắt chó đúng là mù rồi.

” Ta nói đem hắn giết, nghe không hiểu sao? Ánh mắt nham hiểm, cả người lại hôi như thế, còn trong cung của ta sờ động sờ đây làm dơ phòng của ta. Diệp Thanh Y biết được cũng sẽ giết hắn ”

” Người dám nói thẳng tục danh của hoàng thượng, đây chính là khi quân, ta xem ra ngươi là chán sống rồi ”

Hậu Tường thẳng lưng bắt lấy nhược điểm của hắn, đương nhiên là phải ra oai phủ đầu nam sủng này. Nam sủng không biết xấu hổ, còn dám cùng hắn đối cứng thật sự là muốn chết.

” Không biết là ai chán sống? Trọng dụng phế vật như ngươi cũng đủ biết nữ nhân này cũng thực tầm thường ”

” Lớn mật! Dám ô nhục hoàng hậu nương nương, thị vệ đâu, đem hắn trói lại trị tội ”

Hậu Tường hô to gọi nhỏ, Diễm Tiên lạnh lùng cười. Vài thị vệ mới chưa thấy qua Diễm Tiên chỉ biết đến Hậu Tường liền đem Diễm Tiên trói lại. Diệp Thanh Y tiêu sái bước đến, Hậu Tường thấy cơ hội trước mắt liền lập tức cáo trạng:” Hoàng thượng, Tiên công tử đối hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương nói năng lỗ mãng, hạ thần đã trói hắn lại, thỉnh hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương xử trí ”

Diễm Tiên cười hi hi, trên mặt tuy là ý cười nhưng trong lời nói tất cả đều là gai nhọn, Diệp Thanh Y mặt không chút thay đổi không hề lên tiếng.

” Nguyên lai ta không ở nơi này, một thái giám muốn chết tự tiện tiến vào cung của ta, sỗ loạn đồ vật này nọ. Quy củ trong cung càng ngày càng lỏng lẻo, khiến cho cả cung của ta đều hôi muốn chết ”

” Giết hắn ” Nghe Diễm Tiên nói xong, Diệp Thanh Y mở miệng chỉ lạnh lùng nói một câu.

” Vâng ”

Thị vệ đang trói Diễm Tiên nhìn hắn cười đến không thở nổi, Diệp Thanh Y tiến đến trước mặt Hậu Tường:” Còn nghe không hiểu sao? Giết Hậu Tường cho ta, nô tài không biết lớn nhỏ dám một mình tiến vào nơi này ”

Hậu Tường trong một khắc mới giật mình tỉnh lại, biết được Diệp Thanh Y là nói mình liền vội vàng kêu to tha mạng, Diễm Tiên rời khỏi cung về mặt chán ghét:” Cung này đều là mùi hôi của người kia, ta không ở ”

Hắn ghé vào đầu vai của Diệp Thanh Y:” Ta đêm nay phải ngủ cùng ngươi “. Hắn phả hơi vào bên tai của Diệp Thanh Y:” Ta còn cho ngươi cột lại làm, được không?”

Diệp Thanh Y hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, Diễm Tiên còn phóng đàng cười, mềm mại như không xương dựa trên vai y. Diệp Thanh Y kéo vài sợi tóc của hắn, hung hăng hôn xuống, hôn đến Diễm Tiên nũng nịu cười loạn. Bọn họ ở khách *** đã hòa hảo, hiện tại lại dính với nhau như keo.

Diệp Thanh Y ôm lấy hắn, đi vào một cung điện trống khác, đóng lại cửa điện liền dây dưa đến hừng đông.

Hậu Tường sau khi bị giết, hoàng hậu nghe tin khiếp sợ vạn phần. Trong cung lão thái giám đều biết được tính tình của Diễm Tiên, hắn lúc trước xuất cung bấy giờ trở về vẫn như cũ trong hoàng cung địa vị đặc biệt. Chỉ có Hậu Tường được sủng mà kiêu không phân rõ tình hình mới có thể tự hại chính mình.

Mà Diễm Tiên ngủ ở ngự thư phòng, cơ hồ đều ngày ngày đêm đêm cùng Diệp Thanh Y ở chung một chỗ giống như ngày xưa. Trần phẩm ngoại ban tiến cống, đều là Diễm Tiên chọn xong mới đưa cho hậu cung, hắn được sủng ái không chút thay đổi thậm chí so với dĩ vãng càng được sủng ái hơn.

Diễm Tiên không hề đối Diệp Thanh Y như trước đây, hắn trước mặt Diệp Thanh Y như chim nhỏ nép vào người, thần tình mang ý cười, đã không còn dáng vẻ của thiếu niên mười mấy tuổi khóc nháo Diệp Thanh Y mà uống phỉ công phu nữa.

Này một năm, Diệp Quốc dưới sự thống trị của Diệp Thanh Y càng thêm thái bình hưng thịnh, tất cả phiên quốc đều cung kính hướng y xưng vương. Diệp Quốc thế lực hùng mạnh, nhân dân an cư lạc nghiệp, phố cảnh náo nhiệt phồn hoa, tất cả hết thảy đều tốt đẹp.

Diệp Quốc giang sơn kéo dài ngàn vạn dặm, tìm về Diễm Tiên tự nhiên theo mệnh của hắn mà vương triều thiên thu muôn đời, trọn đời dài lâu, trở thành đế vương cao quý nhất.

8. Chương 8

” Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đưa được thiện đến cho ngài ”

Đại thái giám Cao Phúc hầu hạ bên cạnh Diệp Thanh Y nhỏ giọng nói, hắc hầu hạ y đã lâu, từ khi y còn là thái tử. Hắc khi đó cũng chỉ là một tiểu thái giám, chẳng qua bởi vì ít nói, không gây chuyện sinh sự, chuyện của chủ tử cũng tuyệt đối không tiết lộ ra bên ngoài, vì vậy mới được Diệp Thanh Y đề bạt trở thành đại thái giám.

Diệp Thanh Y dừng phê tấu chương:” Ừ... ”

” Mang trà hay để lại, hoàng thượng? ”

Diễm Tiên ngủ trên chiếc giường nhỏ chống tay ngồi dậy, còn có chút buồn ngủ mà hỏi:” Được gì a? ”

” Đêm nay lật thể bài lâm hạnh “

Diệp Thanh Y bất động thanh sắc ra lệnh, Cao Phúc cúi đầu tiếp chỉ, Diễm Tiên rút chân lên, lộ ra đường cong đầy quyến rũ.

” Đêm nay muốn ăn cái gì khác một chút, kêu ngự trù làm món nào nhẹ nhẹ. Thời tiết nóng nực, ta ăn uống cũng trở nên kém ”

Diễm Tiên thu chân lại, lần thứ hai ả xuống có chút muốn ngủ. Diệp Thanh Y đứng dậy:” Quay về cung của người ngủ đi, ngủ ở ngự thư phòng còn ra thể thống gì ”

” Vẫn là làm hoàng đế tốt, muốn ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó. Hôm nay không muốn ngủ, còn có thể lật thể bài lâm hạnh phi tần, chúng ta cũng không tốt số như vậy, hoàng đế tệ như thế cũng phải hầu hạ hắc ”

” Không được làm càn, nói nhảm “

Thanh âm Diệp Thanh Y hạ thấp xuống, mấy tháng nay bên cạnh y chỉ có Diễm Tiên. Diễm Tiên diện mạo xinh đẹp, trên giường lại phong tình vô hạn nhưng cũng đến lúc cần phải trấn an hậu cung.

Diễm Tiên hai mắt phát sáng:” Được thôi, ta không nói nhảm, nhưng người cũng phải cho Diệc Tân đến nói chuyện cùng ta. Bằng không trong cung ta sẽ buồn chết ”

” Không được, người nghĩ muốn hại Diệc Tân chết mới toại nguyện sao?” Nghe hắc nhắc đến Diệc Tân, Diệp Thanh Y thanh âm lại càng băng lạnh.

” Ta sẽ không câu dẫn hắc, ta chỉ muốn tìm người đến nói chuyện. Chẳng lẽ lại bắt người đi kêu hậu phi đến nói chuyện với ta? Nay chẳng phải càng không thể sao?”

Diễm Tiên đi chân trần ngồi trên người Diệp Thanh Y, hắc nũng nịu hôn y:” Xin người đó, Thanh Y. Ta ở trong cung rất buồn, trong lúc người ở cùng nữ nhân khác, ta phải làm cái gì đây?”

Ngữ khí mềm mại của hắc khiến Diệp Thanh Y không thể không mềm lòng:” Vậy người phải để Cao Phúc bên cạnh, người nếu dám xúi bậy Diệc Tân lần nữa ”

Diễm Tiên hôn y ngăn lại câu nói tiếp theo, không ngừng oán giận:” Ta đã cam tâm tình nguyện quay trở về, người nghĩ ta sẽ lại đi câu dẫn người khác? Ta đã vì người hy sinh nhiều như thế, không ăn giấm, không tranh cãi ả ỉ, người còn đối ta như vậy. Sớm biết ta sẽ không quay về ”

Diệp Thanh Y nắm lấy vai hắc hôn càng sâu, khiêu khích đầu lưỡi, vôn về mái tóc của hắc, không thể nói thêm được gì. Điều này cũng chứng minh được mức độ được sủng ái của Diễm Tiên, cũng thể hiện trong cung không ai có khả năng hạ được địa vị của hắc.

” Người chỉ được nói chuyện thôi ”

Vừa hôn xong, Diễm Tiên mềm mại nằm trên người hắc, Diệp Thanh Y triệu Bát vương gia tiến cung, sau đó liền rời đi ngự thư phòng đi đến hậu cung.

Diễm Tiên lạnh lùng nâng ống tay áo lên chà lau môi. Nhìn bóng lưng của Diệp Thanh Y, ánh mắt rét lạnh như ngày đông tháng mười hai, không còn chút nũng nịu cùng nhu tình khi nãy.

Đến khi Diệp Diệc Tân vào cửa, hắt lại bày ra nụ cười như ở cùng Diệp Thanh Y. Kêu Diệp Diệc Tân bồi hấn chơi cờ, Cao Phúc ở bên hầu hạ khôn dám rời đi.

Cứ như vậy, chỉ cần Diệp Thanh Y đến hậu cung sẽ triệu Diệp Diệc Tân bồi Diễm Tiên nói chuyện, chơi cờ. Cao Phúc ở bên cạnh hầu hạ, mà phải nói đúng hơn là giám sát.

Tối nay cũng như thế, chẳng qua bàn nào Diễm Tiên cũng đều thua. Hấn chơi tiếp một ván cờ, lại thua, không khỏi tức giận đem bàn cờ đẩy ngã, kêu gào:” Không chơi, không chơi vui, không chơi vui ”

Ngữ khí như tiểu hài tử khiến Diệp Diệc Tân bật cười, Diễm Tiên tức giận:” Ta thua nhiều ván như vậy, người còn cười ta. Người không có lương tâm, hừ!”

Hấn liếc mắt đưa tình nhìn y, khiến Diệp Diệc Tân trong lòng vừa chua xót, vừa ngọt ngào. Vội vàng tươi cười nói nếu chơi tiếp, lần này y sẽ cố tình đi sai cờ để cho Diễm Tiên thắng. Diễm Tiên lại vui vẻ nở nụ cười, nhìn đến khoe miệng y lại cong lên, Diệp Diệc Tân toàn thân xương cốt đều muốn chảy ra, vừa vô lực vừa mềm nhũn như say rượu, tựa như Diễm Tiên là mỹ tửu, khiến người khác say khướt.

Hấn không hiểu tại sao Nhị ca đã có Diễm Tiên lại còn muốn người khác? Nếu y có được Diễm Tiên, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đứng trước mặt y, y nhất định cũng sẽ không liếc nhìn dù chỉ một cái.

” Người nhìn ta bằng vẻ mặt đó rốt cuộc là muốn làm gì? Cẩn thận Nhị ca người làm thịt người ”

Những năm gần đây, Diệp Diệc Tân cũng không còn là một thiếu niên không hiểu chuyện, cũng biết được việc nặng nhẹ. Y lấp bắp kinh hãi, vội vàng hoàn hồn, bối rối đỏ mặt, nếu suy nghĩ của mình bị Nhị ca biết được nhất định sẽ bị xét nhà diệt môn.

Diễm Tiên cười nói:” Diệc Tân, người làm quan có lớn không? Có cưới lão bà không? Nghe nói năm đó ta trốn đi, hại người thực thắm, người có hận ta không?”

Diệp Diệc Tân lắc đầu:” Là ta không tốt, chọc giận Nhị ca. Kỳ thật trong tất cả hoàng tử, Nhị ca đối với ta tốt nhất. Ta không có năng lực, Bát vương gia cũng chỉ là hư danh thôi. Vương phi là do Vương huynh chỉ điểm, nên ta phải thú ”

Diễm Tiên cầm quân cờ trên bàn nhìn:” Diệc Tân, ta giúp người đoán mệnh được không? ”

” Đoán đoán mệnh?”

Diệp Diệc Tân lúc này mới nhớ đến, Diễm Tiên chẳng phải là đạo sĩ ở nước chư hầu của Diệp Quốc? Hấn là ở đó làm đạo sĩ thật sao? Nghe nói hấn cũng rất có tiếng, nếu không phải có nghìn vàng cũng sẽ không mời được hấn.

” Đúng vậy, Diệc Tân, ta đoán mệnh rất chuẩn nha. Để ta bồi thường cho người, giúp người đoán mệnh, hy vọng người xu cát tị hung *” (chắc ngụ ý gặp điều tốt lành, ta cũng không chắc nữa TTvTT)

” Cũng được, dù sao cũng rất thú vị ”

Y không muốn làm trái ý Diễm Tiên, nói cho hấn ngày tháng sinh thần của mình. Diễm Tiên viết lung tung trên giấy vài chữ sau đó mở ra cho y xem:” Diệc Tân, mạng của người là mạng phú quý nhưng lại là hư ảo. Cũng tức là người dù là sống không lo ăn lo mặc nhưng kỳ thật lại rất buồn khổ ”

Diệp Diệc Tân gật gật đầu, y tuy là hoàng tử nhưng y sinh ra đã là sai lầm. Mẫu thân chỉ là một cung nữ thấp kém, sau khi sinh hạ y, tiên hoàng cũng chưa bao giờ lại lâm hạnh nàng. Đối với y cũng rất lạnh nhạt, thân phận hoàng tử nói ra thực dễ nghe nhưng kỳ thật lại tịch mịch hơn so với bất cứ ai.

” Người năm nay hai mươi tuổi, những hư ảo này sang năm sẽ được bài trừ. Người sang năm sẽ được trọng dụng, hơn nữa sẽ trở thành nhân vật quan trọng trong triều. Người nhiều phúc nhiều thọ, bổng lộc và chức vị đều cao. Những thứ người muốn đều có được, phúc lộc thọ đều có đủ, lại có được nhiều con cái ”

Hấn nói mọi thứ đều tốt đẹp khiến Diệp Diệc Tân bán tin bán nghi nói:” Ta thật sự có mệnh tốt như vậy sao?”

” Tin ta, ta chưa từng bói sai ”

Diệp Diệc Tân hỏi ngược lại:” Rốt cuộc năm sau sẽ xảy ra chuyện gì mà ta đột nhiên lại được trọng dụng?”

Diễm Tiên hai mắt lóe sáng, thè lưỡi ra vẻ thần bí:” Thiên cơ không thể lộ ”

Bộ dạng hần cười đáng yêu như thế khiến Diệp Diệc Tân bật cười thành tiếng, y nói với Diễm Tiên:” Vậy người có thay bản thân đoán mệnh không? Cũng đúng chứ?”

Diễm Tiên thu lại ý cười:” Mệnh của ta chính là cùng Vương huynh của người cả đời dây dưa cùng một chỗ, đến chết cũng không thể tách ra ”

Diệp Diệc Tân nghe hần nói nặng nề như vậy liền vội vàng thay đổi đề tài, bọn họ lại chơi cờ. Lần này Diệp Diệc Tân cố tình nhường mấy nước cờ, Diễm Tiên mới thắng được một ván liền vui vẻ trở lại.

Cao Phúc ở bên cạnh pha trà, yên lặng không nói. Hần từng gặp qua Diễm Tiên cùng Diệp Thanh Y chơi cờ, Diệp Thanh Y chơi cờ rất giỏi, Diễm Tiên cũng không hề thua kém. Diệp Diệc Tân kì nghệ thật sự cũng bình thường, Diễm Tiên rõ ràng có thể dễ dàng thắng được y, nhưng Diễm Tiên mỗi lần thua lại cười đến thập phần kiêu diễm muốn Diệp Diệc Tân nhường mình.

Một cỗ hàn khí theo tâm phế chạy vào xương cốt, chỉ mỗi việc này cũng thấy được Diễm Tiên tâm cơ khó đoán, ngay cả chỉ là một ván cờ cũng đầy bụng tâm cơ. Hần im lặng đứng bên cạnh châm trà cho hai người, Diễm Tiên mưu mô như thế so ra với Diệp Thanh Y thật tương xứng.

Nhưng mỗi sáng hần đến hầu hạ hoàng thượng, nếu hoàng thượng ở cùng Diễm Tiên, hai người gối đầu lên nhau ngủ. Hoàng thượng sẽ thu lại mấy phần âm trầm, mà Diễm Tiên mâu quang luôn tràn ngập sát khí cũng trở nên ôn hòa.

Hần là người bên cạnh hoàng thượng đã lâu, hần biết rõ hoàng thượng rõ ràng đối với Diễm Tiên khác biệt so với hết thảy các hậu phi khác.

Nhưng không chỉ trên giường, giữa Diệp Thanh Y và Diễm Tiên tựa như có một thứ ràng buộc khiến họ day dưa cùng một chỗ, làm thế nào cũng vô pháp tách ra.

” Hoàng thượng vạn an ”

” Hoàng hậu, bình thân ”

Hoàng hậu vẫn quỳ không hề đứng dậy, hốc mắt đầy lệ nói:” Thần thiếp không dám đứng, sợ Hoàng thượng còn giận thiếp “

” Ta tức giận với nàng chuyện gì?” Diệp Thanh Y thản nhiên hỏi

” Là thiếp gọi Hậu Tường đến hầu hạ Tiên công tử, hần lại đắc tội Tiên công tử bị hoàng thượng ban tử tội. Thần thiếp lo hoàng thượng cho rằng thiếp cố ý kêu Hậu Tường đi sinh sự ”

” Không sao, nàng đến đây ngồi đi ”

Hoàng hậu đứng dậy, thân thể khẽ run đi đến bên người Diệp Thanh Y. Nàng tự tay nấu vài thang dược bổ sai cung nữ đem đến ngự thư phòng cho y, hao tổn tâm tư cũng vì muốn bồi tội việc này. Hôm nay Diệp Thanh Y rốt cuộc cũng đến chỗ nàng, cũng không uống phí nàng vất vả bấy lâu.

” Hoàng thượng, người bên ngoài đều xưng ngài là thánh quân. Hoàng thượng hoàn toàn xứng đáng, thần thiếp trái lại là hoàng hậu nhưng chuyện gì cũng làm không xong... ”

Nàng hai mắt chứa đầy lệ quang, Diệp Thanh Y ôm lấy vai nàng, một cỗ triu mến lan tỏa. Nàng gầy đi không ít, xem ra thời gian qua đã luôn mang gánh nặng trong lòng, tâm thần không yên luôn lo lắng sợ hãi.

Y sở dĩ lập nàng làm hậu, không phải vì lo sợ để phi tử có người chống lưng trong triều làm hậu sẽ triều chính phân tranh. Trọng yếu nhất cũng bởi vì y biết nếu để nàng làm hoàng hậu sẽ khiến các phi tử là con của các tiểu quan hoang mang lo sợ, mà danh hiệu hoàng hậu này sẽ khiến nàng càng thêm yêu hần, cũng sẽ càng làm tốt một hoàng hậu.

Cho nên thế lực trong hậu cung sẽ cân đối, không tranh đấu, không âm ỉ. Cũng tương đương thế lực trong triều sẽ ngang nhau không có tranh chấp, chấn chỉnh cả hai. Hoàng hậu là vạn phụng chi vương cần phải hiền thực, độ lượng, nhân hậu, nàng lại không thiếu một thứ nào.

Cho dù nàng diện mạo không xinh đẹp nhưng y lại cảm thấy giữa hai quý phi cùng các hậu phi khác chọn nàng làm hậu là tốt nhất, có thể cân bằng hậu cung. Hơn nữa nàng đã rất tận sức làm hoàng hậu, y lại biết nàng cũng sẽ không có khả năng phái người gây khó dễ Diễm Tiên.

” Hoàng thượng, ngài đã lâu không tới chỗ thiếp. Thiếp sợ ngài giận, sẽ không bao giờ... nữa đến nhìn thân thiếp... ” từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài trên má của hoàng hậu.

Diệp Thanh Y hôn xuống môi nàng, cởi đi áo ngoài, thổi tắt ngọn đèn dầu.

Gió đêm thổi từ cung của Hoàng hậu đến cung của Diễm Tiên, trời đã tối Diệp Diệc Tân không thể ở lại nên phải xuất cung. Cao Phúc thu dọn trà cụ, Diễm Tiên hỏi:” Hoàng thượng tối nay lại lật thẻ bài lâm hạnh phi tần sao?”

Cao Phúc biết hắc hắc hầu hạ nên rất cẩn trọng mà trả lời:” Nô tài cũng không rõ ”

Diễm Tiên trợn mắt, đột nhiên cầm lấy chén trà hương Cao Phúc ném tới. Hắc đã lâu chưa nổi giận như vậy:” Ta hỏi ngươi, ngươi dám không đáp còn nói lời vô nghĩa ”

Cao Phúc không dám tránh, chén trà đập lên người. Diễm Tiên nắm chặt rèm, thanh âm băng lãnh nói:” Đi ra ngoài, cút đi ”

Cao Phúc ra khỏi cửa, hắc nắm chặt tấm rèm, tâm một trận đau đớn. Diễm Tiên kéo ống tay áo lên, năm đó hắc tự cắn khiến bản thân bị thương cũng có thể thấy được, không ai có thể trên người hắc lưu lại vết thương, trừ bỏ chính hắc.

Trừ bỏ Diệp Thanh Y.

Bóng đêm dày đặc tràn ngập thê lương. Như năm đó hắc chạy ra khỏi cung, như bảy năm trước trước hắc tự gặm nhắm thống khổ. Bảy năm, hắc đối với Diệp Thanh Y hận thấu tâm can, dù vậy hắc cũng không nghĩ sẽ cùng người khác bên nhau, bằng mỹ mạo của hắc, hắc có đủ khả năng câu dẫn bất cứ kẻ nào.

Chung quy đến cuối cùng hắc vẫn không có làm. Làm vậy chỉ là đem bản thân lãng phí, hắc lại càng không muốn để kẻ thấp hèn ở cùng hắc. Nhưng những thứ này chẳng phải cũng chỉ là một cái cớ ngụy biện cho bản thân hắc đối với Diệp Thanh Y vẫn là tình cảm day dưa không dứt?

Càng hận, càng nói rõ hắc yêu Diệp Thanh Y càng sâu đậm. Cho nên mới hận Diệp Thanh Y lợi dụng hắc, chẳng phải sao? Tình cảm nồng nhiệt như vậy, Diệp Thanh Y là toàn bộ cuộc sống của hắc, cũng là người đã phá hủy đi toàn bộ cuộc sống của hắc.

Hắc cắn lên vết thương cũ, khi đó đau đớn đến tê tâm liệt phế, mỗi ngày mỗi đêm đều tra tấn hắc. Bảy năm, hắc nghĩ chính mình có thể đối với Diệp Thanh Y không còn động tâm, sẽ không cần đến y nữa.

Nhưng tại sao khi biết Diệp Thanh Y đến hậu cung, tâm lại thống khổ, khó chịu như vậy?

Hắc mở to mắt nhìn vào bóng đêm trước mặt, tối đến mức không nhìn thấy gì, chỉ có tiếng gió thổi qua, lạnh buốt. Hắc không rơi lệ, chỉ cảm thấy trong lòng vết thương lại lần nữa ứa máu.

Hắc thét lên một tiếng, tựa như một con sói trong bóng đêm cô độc đứng tại nơi hoang vắng. Tịch mịch, bị thương mà cất tiếng kêu thê lương.

Người có mệnh như hắc, khóc cũng không thể khóc, cười cũng không thể cười. Hết thấy đều là giả, chỉ có lợi dụng, không có nhiệt tình chân ái, hắc rốt cuộc là đang còn khát cầu thứ gì?

Hắc mở cửa, đi vào màn đêm. Cứ như vậy vạn kiếp bất phục cũng tốt, dù sao người có mệnh như hắc, ai cũng không thể yêu, ai cũng không yêu hắc. Có thể cảm nhận được ấm áp cũng chỉ có cơ thể của chính mình, ấm áp của người khác cũng chỉ là hư tình giả ý, ôm ấp yêu thương, mấy phần trong đó là thật tâm?

Hắc mò mẫm tìm một chỗ ngồi xuống, gương mặt nhìn màn đêm đen kịt bủa vây lấy hắc.

Thật tối, tối như tâm hắc lúc này, cái gì cũng không thể nhìn thấy, cái gì cũng không muốn nhìn thấy.

” Tiên... Tiên công tử bị bệnh, phát sốt rất cao ... ”

Cao Phúc run rẩy thanh âm tràn ngập sợ hãi, hoàng hậu lập tức ra mở cửa. Diệp Thanh Y nôn nóng đi ra ngoài:” Đã truyền thái y chưa? ”

” Vâng, đã truyền ”

Diệp Thanh Y ánh mắt lại càng nhuốm phần lãnh khốc hơn trước đây:” Các người chăm sóc hân thể nào lại để hân phát sốt? Thời tiết bây giờ cũng không có lạnh ”

” Đêm qua Tiên công tử tâm tình không tốt muốn nô tài lui xuống. Nửa đêm trời đổ mưa, trời vừa sáng nô tài liền đi đến chỗ của Tiên công tử. Nhưng y lại ngồi bên ngoài suốt một đêm, nô tài đỡ y vào liền lập tức gọi thái y ”

Diệp Thanh Y dừng bước, biểu tình lãnh khốc:” Trở về chỗ của hoàng hậu ”

” Nhưng Tiên công tử ”

Diệp Thanh Y lạnh lùng nói:” Cần trăm phải lặp lại sao? ”

” Vâng, hoàng thượng ”

Cao Phúc run rẩy, hân cầm lấy đèn đưa Diệp Thanh Y quay trở về cung của hoàng hậu. Hoàng hậu đứng dậy nghênh đón:” Hoàng thượng, lát nữa sẽ lâm triều, để thần thiếp thay trang phục giúp ngài ”

Diệp Thanh Y tùy ý để hoàng hậu thay y phục, sắc mặt xanh mét đối Cao Phúc nói:” Không cần gọi thái y, kêu thái y về đi ”

Cao Phúc ngạc nhiên nhưng lại không dám nói nhiều, vừa nhìn cũng biết Diệp Thanh Y đang nổi nóng. Vì vậy chỉ có thể theo ý y mà làm, Diệp Thanh Y tức giận, Diễm Tiên không làm âm ỉ cũng không khóc nháo, nhưng lại dùng phương pháp này ngăn y đến hậu cung.

Y đối Diễm Tiên vĩnh viễn cũng chỉ có một câu như trước kia:” Hân muốn làm cái gì, không ai được ngăn cản ”

Y nếu để Diễm Tiên gây trở ngại, y về sau lại phải dùng trăm phương nghìn kế để khiến hân không tiếp tục làm càn.

” Không cần để ý đến hân, cứ để hân bệnh thêm nặng. Để trăm xem hân sau này còn dám làm bậy hay không? Dù sao phong hàn cũng không chết được ”

Bởi vì sốt cao, Diễm Tiên hai mắt đỏ ngầu, yết hầu khô khốc, toàn thân suy yếu không chút suy yếu không cách nào lấy nước uống. Hân cũng không nghĩ muốn uống, chỉ nằm trên giường, mở to mắt đếm thời gian từng khắc từng khắc trôi qua.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, đến ngày thứ bảy Diệp Thanh Y cũng không có đến chỗ của hân, cũng không để ý đến hân.

Hân cười, suýt nữa là cười đến đau bụng. Hân gọi cung nữ hầu hạ bên cạnh, bởi vì thân mang bệnh lại không uống thuốc, bệnh lại càng thêm nặng. Thanh âm khàn khàn khó nghe, hân cười đến thở không nổi:” Đến báo cho Diệp Thanh Y, ta sẽ chết, gọi hân đến gặp ta, mau gọi hân gặp ta ”

Cung nữ sợ hãi không dám không làm theo, nằng bẫm báo lại cho Cao Phúc. Cao Phúc từng câu từng chữ nói cho Diệp Thanh Y nghe, y nghe xong lại tức giận đến phát run, đập mạnh bàn khiến mặt bàn lay động gào thét.

” Làm càn, ngay cả mình cũng trừ chết. Nói hân nếu chết thì chết nhanh đi, trăm sẽ không đến gặp hân ”

Mấy ngày sau, cung nữ đưa đến một phong thư của Diễm Tiên. Diệp Thanh Y mở ra xem, tức giận đến nắm chặt lá thư ném đi, hân bên trong viết ngày tháng năm sinh của cát ***.

” Hoàng thượng, vẫn nên gọi thái y, Diễm Tiên công tử mấy ngày nay thân mình càng lúc càng không ổn, không ăn không uống cái gì cả ”

Cao Phúc ở trong phòng nhẹ giọng tìm cách khuyên giải, Diệp Thanh Y làm như không nghe thấy phân phó:” Hôm nay đến chỗ hoàng hậu, sắp tới là sinh thần của nàng, cũng nên đến chúc mừng. Hẳn nếu muốn giả chết thì tùy ý hân ”

” Vâng, nhưng ... nô tài đi phân phó cho hạ nhân ”

Cao Phúc lui ra. Diệp Diệc Tân đi đến ngự thư phòng. Hân khuôn mặt mang theo nước mắt khóc lớn:” Vương huynh, Diễm Tiên... Diễm Tiên sắp chết ”

Còn có người lửa cháy thêm dầu, Diệp Thanh Y tức giận đến mức muốn sùi bọt mép. Y ném tấu chương đi, y đã bị Diễm Tiên làm phiền, Diệp Diệc Tân lại còn đến khóc nháo khiến y càng thêm tức giận:” Diệp Diệc Tân, lập tức xuất cung cho trẫm. Nửa năm tới ta không muốn nhìn đến người ”

Diệp Diệc Tân quỳ xuống khóc lớn bên chân Diệp Thanh Y:” Vương huynh, người mau đi gặp Diễm Tiên. Hân thật sự sắp chết, hân bệnh rất nặng... ”

” Người cũng hòa theo hân nói hươu nói vượn! ”

” Vương huynh, vì cái gì huynh không quý trọng Diễm Tiên. Hân bệnh nặng như vậy, huynh ngay cả thái y cũng không gọi tới chữa trị. Vương huynh đối với tiểu cung nữ hay thái giám cũng chưa từng như vậy, vì cái gì huynh lại không biết quý trọng hân? ”

Diệp Thanh Y tức giận muốn nôn ra máu, màn hài kịch này rốt cuộc muốn diễn đến mức nào mới khiến Diễm Tiên cao hứng đây?:” Nói hân bị bệnh, ta thật sự muốn xem hân là bệnh nặng như thế nào? ”

Diệp Thanh Y đến cung của Diễm Tiên, vừa đến nơi, y liền hối hận. Người nằm trên giường căn bản không phải là Diễm Tiên, mà chỉ là một bộ xương khô không còn khí lực.

” Đi gọi thái y, đem tất cả thái y đều gọi đến đây! ”

Diệp Thanh Y thanh âm run rẩy rống giận, Diễm Tiên thế nhưng lại nở nụ cười. Hân vừa cười lại vừa thổ huyết. Diệp Thanh Y từng bước đi đến, đem hân ôm vào trong lòng, không để ý đến tơ máu nhiễm đỏ long bào chậm rãi lan rộng ra.

Nước mắt trong suốt chậm rãi rơi xuống, rõ ràng hân biết âm áp này cũng chỉ đều là hư tình giả ý. Nhưng tại sao trong nháy mắt nhiệt độ cơ thể y truyền đến, lại khiến hân cảm thấy thật hạnh phúc. Tựa như người trước mặt thật sự đau lòng vì hân, thương hân, đem hân để trong lòng, hơn nữa hoàn toàn thuộc về hân.

Biết rõ tất cả đều là giả, vì sao hân lại như thế này tham luyện chút âm áp từ y. Lần thứ hai ngu ngốc mà quay trở về bên nam nhân này. Lần nữa chấp nhận tổn thương cùng thống khổ.

9. Chương 9

Diệp Thanh Y đã hai ngày không thượng triều, trong triều nghị luận sôi nổi. Nhưng tin tức trong cung tất cả đều bị phong tỏa, chỉ nói Diệp Thanh Y sức khỏe không có việc gì e ngại. Mà có đi hỏi Cao Phúc thì y cũng một mực kín miệng, chỉ đơn giản nói hoàng thượng sức khỏe vẫn tốt.

Không những hai ngày không tảo triều ngay cả yến tiệc mừng sinh thần của hoàng hậu y cũng không đi. Thủy chung ở trong cung của Diễm Tiên không rời đi nửa bước, còn đích thân đút thuốc cho Diễm Tiên.

” Đắng đắng quá ” Diễm Tiên kêu khổ thấu trời.

” Uống nhanh một chút sẽ không thấy đắng ”

Diệp Thanh Y thay hân thổi nguội chén thuốc uy hân uống, Diễm Tiên cau mày uống hết nửa bát, sau đó liền nằm trên giường không ăn uống gì.

” Sau này không được đứng dưới mưa, lần sau còn như vậy ta tuyệt đối sẽ bỏ mặc người ”

Diệp Thanh Y lời nói đầy giận dữ, cùng hấn ở trong cung suốt hai ngày ngũ khí cũng không hề thay đổi.

Diễm Tiên chán chường nói:” Mỗi lần người nói đều là một câu này, người thực phiền ”

Diệp Thanh Y tức giận trừng mắt nhìn hấn, nhưng nghĩ hấn bệnh nặng như vậy cũng không tiếp tục tức giận. Diễm Tiên ngũ khí lại trở nên nhu thuận, dịu dàng nói:” Cùng ta ngủ thôi ”

Diệp Thanh Y cẩn thận xốc lên một góc chăn, không để khí lạnh bên ngoài tràn vào tránh cho Diễm Tiên bệnh lại càng thêm nặng, y nhanh nhẹn chui vào trong chăn. Diễm Tiên ôm lấy cổ y, không ngừng ngửi mùi hương trên cơ thể y.

” Đáng ghét, ta bệnh nặng quá nên ngay cả ngửi mùi của người cũng không ngửi được ”

” Thanh âm của người như người chết vậy, đừng nói nữa. Ngoan ngoan ngủ đi ”

” Hừ, nói cái gì chết, người thực đáng giận ”

Diễm Tiên nửa làm nũng, nửa nén giận đem mặt vùi vào trong lòng ngực y. Hơi ấm từ trên người Diệp Thanh Y truyền đến, hấn trên tay chân y không ngừng cọ cọ. Bàn tay to lớn của Diệp Thanh Y vuốt ve mái tóc của hấn.

” Chúng ta biết nhau cũng đã 10 năm. Từ khi người vẫn còn là hoàng tử “

Thanh âm mang theo chút phiền muộn sâu kín truyền đến, quan hệ của hấn cùng Diệp Thanh Y ngay từ khi y là hoàng tử, hai người đã day dưa đến tận hôm nay. Là hấn cùng Diệp Thanh Y hãm hại thái tử, Diệp Thanh Y mới có cơ hội đoạt lấy thái tử vị, thậm chí đăng cơ xưng đế.

Diễm Tiên ôm lấy thắt lưng y, để chính mình càng dán sát hơn vào người y:” Chúng ta bên cạnh nhau thì ít, xa cách thì nhiều. Người từ khi là hoàng tử, tiên đế vẫn còn chúng ta rất khó ở cạnh nhau. Người khi là thái tử, ta lại hận người, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn người. Người đối ta cũng rất lạnh nhạt. Người lúc làm hoàng đế, trừ bỏ lúc đầu cùng ta ở chung một chỗ, sau đó liền có tam cung lục viện. Chúng ta lại thường xuyên khắc khẩu, không bao lâu ta lại xuất cung. Nếu thật sự tính toán, mặc dù ta và người biết nhau đã hơn mười năm. Thời gian ở cùng nhau, bất quá cũng chỉ hơn một năm ”

” Người hiện tại đã quay trở lại. Chỉ cần người không tùy ý sinh sự, không âm ỉ, không bướng bỉnh, cũng không nói nhảm nữa. Chúng ta còn thời gian cả một đời ”

Diễm Tiên nghe vậy tim đập loạn, ngoài cửa sổ từng hạt mưa rơi xuống song cửa vang lên thành tiếng đầy tịch mịch. Hấn nâng đôi mắt nhìn chăm chú vào Diệp Thanh Y:” Ta vẫn còn hận người ”

Diệp Thanh Y lạnh nhạt đáp lời:” Nếu người hận ta, sẽ không cố tình tung ra tin tức muốn ta tìm người trở về mà hấn là phải đem về thiên quân vạn mã muốn mạng của ta mới đúng ”

Diễm Tiên tựa đầu vào y:” Người sai rồi, ta hận người lợi dụng ta, hận người đến chết ”

Diệp Thanh Y cúi đầu, trùi mền hôn lên gương mặt tiều tụy của hấn vì bệnh, Diễm Tiên hạ giọng nói:” Ta muốn người phải thành thật trả lời ta. Thanh Y, người thích ta, yêu ta hay không? Nếu ta không phải là cát *** mà là tai ***, người cũng sẽ vẫn muốn ta sao?”

Ánh mắt Diệp Thanh Y lạnh lùng nhìn thẳng vào Diễm Tiên, giống như lần đầu hai người bọn họ nhìn nhau. Cũng là một đôi mắt trống rỗng hờ hững, không có tình cảm, chỉ có hàn khí lạnh lẽo tận lực che dấu những cảm xúc của mình vào sâu đáy lòng cho đến bây giờ cũng chưa từng một lần để lộ.

Bọn họ đều giống nhau, không có tình cảm, trong mắt chỉ có bản thân mình.

” Người muốn nghe lời thật lòng sao? Diễm Tiên?”

Cảm thấy động tác vuốt ve tóc hấn của Diệp Thanh Y ngừng lại, Diễm Tiên tiến đến gần nhìn y. Tựa như muốn nhìn thấu tâm can của y, cho dù nam nhân này tâm như sa mạc khô hạn, không chút biến hóa như một hồ nước tĩnh lặng sâu không thấy đáy, tàn lụi như sỏi đá khô cằn trăm nghìn năm.

” Ta không yêu người, cũng chưa từng thích người ”

Diễm Tiên bật cười thành tiếng, hắn đem mặt chôn vào lòng ngực Diệp Thanh Y. Thanh âm của Diệp Thanh Y truyền đến khiến tâm hắn một trận lạnh lẽo.

Hắn biết mình đang cười, lệ đã không thể rơi vì Diệp Thanh Y. Ngoại trừ cười, hắn không biết bản thân còn có thể biểu hiện cảm xúc gì khác.

Diệp Thanh Y trầm giọng nói:” Ta từ nhỏ sinh ra trong hoàng thất, giống như trong địa ngục chịu đủ mọi dày vò. Tình cảm ta đã sớm vứt bỏ, ngày hôm nay ta có được vương vị, chẳng qua cũng là vì trả thù nên mới muốn ngồi vị có thể đem người ở dưới chân dẫm đạp. Người là cơ hội của ta, nếu không có người, ta sẽ không có khả năng trở thành thái tử, trở thành hoàng đế. Nhưng bất quá cũng chỉ có vậy thôi ”

Y đẩy Diễm Tiên ra, trên mặt hắn vài sợi tóc tán loạn, thanh âm lại lạnh băng như nước, gần từng tiếng mà nói:” Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người, ta chỉ biết người cùng ta giống nhau. Đầu âm lãnh, vô tình, căn bản sẽ không biết đến cái gì gọi là yêu....”

Lời chưa dứt, bên ngoài thị vệ lớn tiếng hô to:” Có thích khách, có thích khách, bảo hộ hoàng thượng ”

Cao Phúc lập tức vào cửa:” Hoàng thượng, chỗ này hẻo lánh, thỉnh hoàng thượng di giá đến ngự thư phòng để thị vệ bảo hộ ngài ”

Diễm Tiên đẩy y ra, hắn đã biết được đáp án, những lời đó hắn không muốn một lần nữa nghe thấy:” Người đi đi, ta muốn ngủ. Nói như thế nào thì thích khách cũng sẽ không tìm tới ta ”

Diệp Thanh Y đem hắn quấn vào trong chăn ôm ra ngoài:” Đến ngự thư phòng, gọi thái y đến ”

” Vâng, hoàng thượng ”

Cao Phúc gọi thị vệ bảo hộ, đoàn người đi đến ngự thư phòng. Trong phòng không chỉ có thái y đang chờ, hoàng hậu cũng đứng ở bên ngoài hành lễ:” Hoàng thượng vạn phúc ”

Y đem Diễm Tiên ôm vào ngự thư phòng sau đó nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng. Sau thời gian một chén trà, thị vệ bẩm báo thích khách đã trốn thoát, Diệp Thanh Y sắc mặt âm trầm, hoàng hậu vẫn còn quỳ bên ngoài ngự thư phòng, một bước cũng không rời đi.

Hoàng hậu quỳ trước cửa là một việc lớn, Cao Phúc khẩn cấp bẩm báo lại cho y. Lúc này Diệp Thanh Y mới đứng lên mở cửa, y lạnh lùng nhìn nữ tử đang quỳ, y không biết nàng đang làm trò gì nhưng y hiện tại không có tâm tình trấn an nàng, thanh âm băng lãnh biểu lộ tâm tình.

” Nàng quỳ ở chỗ này làm gì? Là quốc gia suy vong, trầm làm một đế vương ngu ngốc vô năng khiến nàng phải quỳ ở đây mà khuyên ngăn? ”

” Hoàng thượng, quốc gia phồn vinh, thiên hạ thái bình, ngài vẫn là một minh quân. Nhưng bên người ngài lại là kẻ gian tà, đem họa cho quốc gia. Thần thiếp khẩn xin hoàng thượng giết y, thiếp biết ngài không thể ra tay nên mới quỳ ở đây khẩn xin hoàng thượng vì thiên hạ mà giết hắn ”

Hoàng hậu ngữ khí khác thường thế nhưng lại muốn y giết Diễm Tiên.

” Lớn mật! ” Diệp Thanh Y quát mắng chói tai, Cao Phúc nghe thấy liền phát run.

Hoàng hậu nhin không được rơi lệ nói:” Hoàng thượng, ngài chính là một vị minh quân vốn dĩ sẽ lưu danh muôn đời. Thần dân Diệp Quốc đều ca tụng ngài đức hạnh nhưng hiện tại lại vì một vị nam sủng đã hai ngày không lâm triều, cũng không rời khỏi y nửa bước. Thần thiếp liều chết muốn khuyên ngăn, chỉ mong hoàng thượng biết được, nam sủng này sẽ chỉ hại ngài. Hôm nay chính là hai ngày không lâm triều, về sau có hay không sẽ hủy cả thiên hạ của ngài ”

Diệp Thanh Y vốn dĩ âm trầm, hỉ nộ đều không để lộ. Nhưng hiện tại sắc mặt y lại tái xanh, vừa nhìn cũng biết là vô cùng tức giận.

Hoàng hậu quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt không ngừng nói:” Thần thiếp không phải vì bản thân, tất cả đều vì thanh danh của hoàng thượng. Nếu hoàng thượng muốn phế thần thiếp, hoặc giết thần thiếp, thần thiếp cũng sẽ im lặng cam chịu không trách nửa lời. Hậu cung tuy rằng yên ổn, nhưng nam nhân này là hạng lăng lợ, dính đến không ít nam tử, căn bản là loại người hạ tiện không xứng hầu hạ hoàng thượng.

Huống hồ người đã từng xuất cung sao có thể để bên cạnh hoàng thượng? Hắn cũng từng hầu hạ tiên hoàng, nguyên bản phải bị chôn cùng. Hoàng thượng lại đem hắn để lại trong cung, chính là một sai lầm ”

” Có phải sai lầm hay không tự trăm biết rõ. Nàng trở về cung đi, một tháng cũng không được phép ra khỏi cung ” Lời nói mang theo hàn ý, y là lần đầu tiên đối nàng nói chuyện như vậy.

Hoàng hậu dập đầu nói:” Hoàng thượng, nếu ngài yêu thích nam sắc, thần thiếp có thể vì ngài tìm những nam tử tư sắc diễm lệ. Chỉ có nam tử kia không tuân thủ bổn phận, hắn đòi mất câu hồn, căn bản là một tai *** hại nước hại dân. Khẩn cầu hoàng thượng giết hắn để trấn an thiên hạ ”

Diệp Thanh Y lạnh lùng phát tay áo:” Dem hoàng hậu về cung của nàng ”

” Hoàng thượng, van cầu ngài nghe theo lời thần thiếp, đem Diễm Tiên giết ”

Mọi người không dám thật sự áp giải hoàng hậu, Diệp Thanh Y nổi giận nói:” Các người điếc hết sao? Kéo xuống cho ta ”

Hoàng hậu lần thứ hai dập đầu:” Hoàng thượng, nam tử kia không phải người tốt, cầu hoàng thượng giết hắn ”

Diệp Thanh Y sắc mặt càng thêm âm trầm, thị vệ rút cuộc động thủ đi đến chỗ hoàng hậu. Hoàng hậu thế nhưng vẫn dập đầu đến chảy máu, thanh âm thê lương, từng câu từng chữ đều là một lòng vì Diệp Thanh Y mà nói

” Hoàng thượng. Cầu ngài nghe theo thần thiếp, giết hắn, mau giết hắn. Nam nhân mê loạn quân vương, quốc gia sẽ bị hắn khiến cho diệt vong ”

Nàng bị kéo xuống, trang sức rớt ra, quần áo cũng tán loạn, tóc tai bù xù lại không ngừng nói thật lớn hy vọng có thể lay chuyển Diệp Thanh Y. Nàng sợ Diệp Thanh Y sẽ bị bôi nhọ thanh danh mà khuyên giải.

” Hoàng thượng, ngài chính là minh quân. Tuyệt đối không thể để loại nam tử này mê hoặc thần trí hại đến quốc gia đại sự ”

Thanh âm theo gió truyền đến, thê lương tựa như một khúc nhạc. Cao Phúc cả người lạnh run nhìn về phía Diệp Thanh Y, ngón tay y cắm sâu vào lòng bàn tay, thần sắc trở lại về âm hàn.

” Những lời loạn thất bát tao không cần để trong lòng ”

Diệp Thanh Y thanh âm trấn định, vừa rồi mỗi một câu một chữ nhất định đều truyền vào trong phòng. Diễm Tiên đầu ngón tay lạnh lẽo nắm chặt bàn tay của Diệp Thanh Y. Thương hàn của hắn chưa lành, giọng nói còn có chút khàn nhưng lại mang theo ý cười khiến Diệp Thanh Y tâm tình dao động.

” Ta cả đời đều đã nghe qua đủ lời khó nghe của người khác. Bất quá hại nước hại dân cái tội này ta là lần đầu nghe thấy ”

” Ta nói rồi, không cần để trong lòng. Chỉ cần còn ta ở đây, không ai được động vào người ”

Diễm Tiên cười thành tiếng ở bên tai Diệp Thanh Y nhỏ giọng nói:” Hắn vì ta là cát ***, nên câu này phải là không ai được động vào vương vị của người đi “

Diệp Thanh Y trừng mắt liếc hắn, Diễm Tiên ngược lại cười đến sáng khoái khiến Diệp Thanh Y không biết nên giận hay nên cười. Không khí ngưng trọng vừa rồi rốt cục cũng bị xua đi, y ôm bờ vai hắn, thanh âm rét lạnh lại mang theo chút ôn nhu:” Vào trong đi, bên ngoài lạnh ”

Diễm Tiên ôm cánh tay hắn, hai người đi vào phòng. Cao Phúc khép lại cửa, gió đêm lạnh lẽo mang theo một cỗ thê lương thổi đến, Cao Phúc không biết thế nào lại chảy một thân mồ hôi lạnh.

” Gió thổi thật kì lạ, không phải trong cung xảy ra chuyện gì đi ”

Nhớ đến bộ dáng điên loạn của hoàng hậu nương nương vẫn luôn luôn hiền thực, Cao Phúc chà xát hai tay lạnh buốt niệm vài câu a di đà phật sau đó rón rén rời đi.

Gió từ từ thổi, ngẫu nhiên lại truyền đến vài tiếng khóc nức nở, các cung nữ không ngừng trấn an hoàng hậu vẫn khóc, một đêm cứ như vậy qua đi.

Gió lạnh thê lương mang theo điềm xấu, một đêm đầy phong bão thế sự.

” Diệp Tân, nghe nói là người nói với vương huynh ta bị bệnh nên vương huynh người mới tin ta thật sự bệnh?”

Diễm Tiên đã hồi phục hơn phân nửa, nhưng vẫn nằm trên giường dưỡng bệnh. Diệp Thanh Y nhiều ngày bận rộn chính sự, chỉ có ban đêm mới đến bồi hấn. Diễm Tiên liền kêu chán, Diệp Thanh Y liền cho Diệp Diệc Tân tiến cung nói chuyện với hấn.

” Vốn là việc ta nên làm, người lúc đó bệnh nghiêm trọng như vậy, lại ngay cả thái y huynh ấy cũng không cho tới xem người. Nếu chậm trễ chẳng phải người đã nguy rồi sao ” Đây cũng là lời thật tâm của Diệp Diệc Tân

” Đa tạ người, Diệc Tân ”

Hiếm khi Diễm Tiên lại nói lời cảm tạ khiến Diệp Diệc Tân đỏ mặt, y vội vàng xua tay:” Không có gì, Tiên công tử người đừng nói như vậy ”

Hai người hàn huyên một hồi, Diệp Diệc Tân phải rời đi, Diễm Tiên hỏi:” Gần nhất trong cung có thích khách, người biết không?”

” Biết ”

Diệp Diệc Tân đã sớm biết việc này, lúc trước Diệp Thanh Y mang Diễm Tiên về trên đường cũng đã gặp thích khách. Sau đó y đi điều tra thân phận thích khách từ mấy tên thích khách còn sống bắt được. Nhưng toàn bộ đều nói là được một người có tiền nhờ vả, không biết người bọn họ được phái tới truy sát là đương kim hoàng thượng, bởi vậy chuyện này dần trở thành một câu đố không lời đáp.

Có thể thích khách trong cung cùng thích khách hôm đó không phải từ một người phái đến.

” Các hoàng tử khác đều tốt rồi. Tất cả đều có võ công hộ thân không giống với ta, không thể làm được gì đến cả một cái thị vệ nhỏ nhỏ cũng không bằng ”

“Người yên tâm, trong cung canh phòng nghiêm ngặt. Nhất định sẽ bắt được thích khách”

Diệp Diệc Tân an ủi vài câu, Diễm Tiên ngược lại hỏi:” Ta phải tìm binh khí để phòng thân, Diệc Tân. Người giúp ta tìm một tiểu kiếm, ta đặt bên người cũng cảm thấy an tâm một chút ”

” Nhưng trong cung không thể tàng chứa vũ khí...”

Diệp Diệc Tân nói đến một nửa lại im lặng không nói. Bởi vì Diễm Tiên không phải người bình thường, hấn trước kia trong cung nhìn trúng bảo kiếm của các hoàng tử liền cầm đi. Phụ vương cũng chưa bao giờ nói cái gì, huống chi là vương huynh.

” Được, ta đi tìm cho người ”

” Đa tạ người, Diệc Tân ”

Diễm Tiên lại nói cảm tạ, bệnh tình của hấn đã khôi phục phân nửa, sắc mặt cũng khá lên tám phần lại trở về dáng vẻ xinh đẹp như thiên tiên khiến Diệp Diệc Tân tâm tình rối loạn. Y xuất cung liền tích cực vì Diễm Tiên tìm một bảo kiếm xứng với hấn. Tìm hai ba ngày mới tìm về được một bảo kiếm.

Y đem kiếm vào trong cung, thân kiếm ngắn nhỏ, lại lóe *** quang có thể giấu trong ống tay áo. Trên chuôi kiếm còn khảm một bảo thạch nhỏ màu đỏ, vừa cầm trên tay liền thấy bảo kiếm vừa nhẹ lại vừa sắc bén.

” Thật đẹp ”

Diễm Tiên cho dù đã nhìn qua rất nhiều bảo vật cũng không nhận được đối với bảo kiếm mà yêu thích không ngừng khen ngợi:” Cái này rất quý sao? ”

” Không quý, không quý ”

Cho dù là quý giá, nhưng chỉ cần có thể khiến Diễm Tiên vui vẻ cười thì vàng bạc có bao nhiêu cũng không thể so được. Hai người hàn huyên khoảng hai canh giờ, trời cũng đã tối, Diệp Diệc Tân lại phải xuất cung. Diễm Tiên lấy ra một túi nhỏ giao cho Diệp Diệc Tân, y tò mò hỏi:” Đây là cái gì?”

Diễm Tiên ánh mắt mang ý cười:” Tặng cho người, người thích thì cứ giữ, không thích thì đem bán. Bất quá sau khi về nhà rồi hãy mở ra xem ”

Diệp Diệc Tân ly khai, Diễm Tiên thu lại ý cười. Hắn sắc mặt lạnh nhạt đem bảo kiếm thu vào trong tay áo, bảo kiếm này có tác dụng gì chỉ có hắn biết được.

Diệp Diệc Tân khó hiểu đem túi nhỏ Diễm Tiên đưa y đem về nhà, vừa vào phòng liền lập tức mở ra xem. Bên trong bảo vật rơi ra, Diệp Diệc Tân há hốc miệng, có mấy vật y từng nhìn thấy trong phòng Diễm Tiên nhưng còn lại y cũng chưa từng nhìn thấy. Những thứ bên trong túi này còn có giá trị hơn bảo kiếm kia.

Diệp Diệc Tân nhìn một bàn đầy kì trân dị bảo không khỏi ngây ngốc. Y từ nhỏ sống trong cung, lòng người hiểm ác, y lại không được sủng, chịu cũng không ít ủy khuất. Diễm Tiên tuy rằng tính tình không tốt khiến các hoàng tử căm ghét sau lưng mắng không ít, nhưng cũng nhờ vậy mà các vị hoàng tử cũng không có thời gian đến chinh y.

” Người khác đều nói Diễm Tiên là tai ***, nhưng hắn lại chăm sóc ta so với bất cứ ai cũng tốt hơn ”

Diệp Diệc Tân hốc mắt nóng lên, Diễm Tiên lấy bảo kiếm lại đem bảo vật giá trị tặng cho y. Tâm ý này của hắn, y thật sâu thấy được.

Mặc kệ người khác nói Diễm Tiên khó nghe như thế nào, nhưng chỉ việc hắn đối với y ôn nhu cùng săn sóc đã khiến y trong lòng ngập tràn cảm động.

10. Chương 10

” Sắc mặt người sao thế, muốn hù dọa ai sao? ”

Diễm Tiên đưa Diệp Thanh Y chung trà, Diệp Thanh Y sắc mặt âm lãnh uống một ngụm. Diễm Tiên ở trên lưng y vuốt ve, giúp y bóp vai:” Làm sao vậy, có chuyện phiền não sao?”

Y lúc trước một tay đề bạt hoàng hậu, cho dù xét diện mạo hay địa vị nàng cũng không bằng hai vị quý phi. Nhưng y vẫn muốn lập nàng làm hậu vì nghĩ nàng có thể thay y lo chuyện hậu cung an ổn. Nhưng hiện tại nàng lại gây chuyện với Diễm Tiên.

Nàng cho rằng Diễm Tiên là tiểu nhân gây họa, thà rằng tuyển mấy nam nhân xinh đẹp vào cung cũng không nguyện ý để Diễm Tiên ở trong cung. Tâm ý này của nàng bất quá lại trở nên cố chấp

” Không có gì, bệnh người đã tốt hơn chưa?”

” Đã tốt nhiều rồi ”

” Tốt là được rồi ”

Diệp Thanh Y mới nói hai câu, sắc mặt lại trở nên băng lãnh. Diễm Tiên đứng phía sau y, bảo kiếm trong tay nhẹ nhàng trượt ra khỏi tay áo không mang theo tiếng động. Hắn bắt lấy chuỗi kiếm, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hô to:” Thích khách, có thích khách “. Diệp Thanh Y không hề hay biết phất tay áo đứng lên, Diễm Tiên lập tức đem bảo kiếm giấu lại trong tay áo, hai người nhanh chóng ra khỏi phòng.

Nói thì chậm, hành động lại nhanh. Vừa bước ra khỏi cửa, ngân quang của đao kiếm không ngừng hướng tới cái cổ trắng nõn của Diễm Tiên. Diệp Thanh Y kinh hãi nắm lấy cổ áo hắn kéo đi, kiếm nhẹ nhàng lướt qua cánh tay của Diệp Thanh Y lưu lại một vết thương, tơ máu không ngừng rỉ xuống. Thị vệ tức tốc ập đến bao vây thích khách.

” Mục tiêu của bọn thích khách là người sao?”

Diệp Thanh Y rút cuộc rõ ràng, thích khách không phải muốn ám sát y mà là nhắm vào Diễm Tiên. Từ khi y biết được hành tung của Diễm Tiên, cho đến khi đưa hắn về cung, thích khách đều là nhằm vào hắn.

” Là ai có thâm cừ đại hận với người, cho dù người ở trong hoàng cung cũng không nguyện buông tha cho người ”

Diễm Tiên trả lời thập phần đơn giản nhưng cũng là lời thật:” Ta kết thù rất nhiều người, nhưng mà không có ai hận đến muốn giết ta. Còn bỏ ra nhiều ngân lượng như vậy, từ nơi hoang vu đến hoàng cung cũng không buông tha. Người này lá gan không nhỏ, tựa hồ cũng biết rất rõ nơi ta ở ”

Diệp Thanh Y sững sờ, hoàng hậu cùng mấy vị cung nữ đi đến trước mặt y:” Hoàng thượng, nghe nói có thích khách, ngài không sao chứ?”

” Không việc gì. Ta không phải phật nàng bé mọn không được ra ngoài hay sao, ai cho nàng ra đây? ”

Vừa thấy nàng, trong lòng y liền cảm thấy tức giận. Diệp Thanh Y sắc mặt âm hàn, hoàng hậu tiến tới vài bước quỳ trước mặt Diệp Thanh Y. Từng câu từng chữ đanh thép mà thẳng thừng nói ra

” Thần thiếp lo lắng an nguy của hoàng thượng. Ngài ở cùng nam sủng này, không chỉ có thanh danh bị hủy mà sinh mệnh cũng gặp nguy hiểm ”

Nàng nói đi nói lại cũng chỉ là mấy lời này. Tất cả đều nhắm vào Diễm Tiên, Diệp Thanh Y nghe mà thấy phiền, sắc mặt càng thêm âm trầm. Căn bản là không muốn để ý đến nàng, xem nàng như vô hình.

Thị vệ cả người đổ đầy mồ hôi gấp gấp chạy đến bắt tấu:” Hoàng thượng, thích khách đã bị bắt ”

” Tra ra là ai sai khiến chưa?”

Thị vệ vẻ mặt khó xử nhìn về phía hoàng hậu:” Bọn thích khách khai là do hoàng hậu sai khiến ”

Diệp Thanh Y ngạc nhiên nhìn về phía hoàng hậu sắc mặt đã trở nên tái nhợt. Có thể biết y đến Lục quốc đem Diễm Tiên trở về mà an bài thích khách, lại biết rõ nơi ở của Diễm Tiên ngoại trừ người trong cung

Trong nháy mắt, hoàng hậu đột nhiên lao đến phía trước. Nhưng không phải tấn công Diệp Thanh Y mà là đánh về phía Diễm Tiên.

Hành động nhanh như chớp, bàn tay giơ lên, ngân quang lóe sáng, đợi nàng run rẩy buông tay. Trên ngực Diễm Tiên đã cắm một tiểu đao, máu nhuộm đỏ cả xiêm y của hần, hai chân vô lực quỳ xuống. Diệp Thanh Y kinh hãi ôm lấy hần vào trong lòng.

Hoàng hậu hai mắt ngập tràn thỏa mãn, tai *** rớt cuộc cũng chết rồi, sẽ không bao giờ gây họa cho hoàng thượng:” Hoàng thượng, thần thiếp biết rõ ngài sẽ không tha thứ cho thần thiếp. Nhưng thần thiếp cũng vì an nguy của ngài, hoàng thượng nếu ở cùng tai *** hại nước hại dân này, ngài nhất định sẽ trở thành hôn quân ”

Diệp Thanh Y gầm nhẹ, y một chưởng đem hoàng hậu đánh ngã trên đất:” Gọi thái y, nhanh, đem hoàng hậu nhốt vào tử lao ”

Ngực đột nhiên đau đớn dường như thở không nổi, Diễm Tiên thở dốc từng hơi. Diệp Thanh Y hai tay run rẩy giống như lá rụng trong gió, y vuốt ve khuôn mặt đang dần trở nên tái nhợt của Diễm Tiên. Thanh âm vừa mềm mại vừa trầm thấp như đang trấn an hần, lại như đang tự trấn an tâm tình hoảng loạn của mình.

” Người gắng chống đỡ, thái y sẽ nhanh chóng tới. Người không có chuyện gì đâu, Diễm Tiên. Nghe ta nói, người sẽ không có chuyện gì đâu, ta đã nói ta sẽ không để người gặp chuyện không may ”

Lời nói dối này rõ ràng buồn cười đến cực điểm, Diễm Tiên nở nụ cười, ho ra máu:” Đừng uống phí thời gian, ta đã tự mình bói qua. Tuổi thọ của ta chỉ tới năm nay thôi, chạy trốn người nhiều năm như vậy. Ta nhiều lần nghĩ có nên hay không trở lại bên cạnh người, đến cuối cùng ta vẫn quyết định quay về bên cạnh người ”

” Không cho phép người nói bậy, người sẽ không việc gì ” Diệp Thanh Y không khống chế được mà gào thét.

Diễm Tiên xinh đẹp nở nụ cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, nhưng lại tràn ngập thâm lương cùng bi ai:” Người không nhớ nhìn ta chết sao? Thanh Y ”

” Không cho phép người nói cái gì chết, người sẽ sống ” Diệp Thanh Y rống đến điếc tai đình ốc.

” Ta sẽ chết, nhưng ta còn một vật không cho phép người khác lấy đi ”

Hắn cầm chặt trong tay áo bào của Diệp Thanh Y. Cái áo này là bọn hắn dùng hết tâm cơ để đoạt lấy, cũng là nguyên nhân duy nhất khiến Diệp Thanh Y muốn hắn, hắn sẽ không bao giờ nguyện ý đem Diệp Thanh Y tặng cho bất luận kẻ nào.

Là của hắn, vĩnh viễn là của hắn. Hắn trước khi chết cũng muốn đoạt lấy, khoe môi tràn ra máu tươi. Trước khi chết, rốt cuộc hắn cũng có thể ở trước mặt Diệp Thanh Y nói ra tâm tình của mình.

Hắn đối với Diệp Thanh Y không chỉ có yêu, còn có hận. Nỗi oán hận trong tâm trí hắn, cả ngày lẫn đêm không lúc nào ngừng giày vò hắn.

” Diệp Thanh Y, ta rất hận ngươi, hận ngươi như thế nào lại luôn khiến ta phiền muộn, hận ngươi sủng ái người khác, hận ngươi cùng nữ nhân khác lên giường. Càng hận những nữ nhân đã sinh con cho ngươi, hận ý của ta, ngươi biết sao?” Lời nói tràn ngập oán hận nhưng trên mặt lại không hề có biểu tình căm hận, chỉ có thể lường cùng thống khổ.

Diệp Thanh Y tim đập mạnh, Diễm Tiên tay phải dính đầy máu từ trong tay áo bên trái rút ra một thanh kiếm nhắm vào ngực Diệp Thanh Y. Thị vệ kinh hãi muốn chạy đến hộ giá, Diễm Tiên đắng chát cười nói:” Tất cả không được động, bằng không ta lập tức đâm hắn ”

Khóe miệng mang theo tơ máu khê nâng lên, cả đời này hắn là lần đầu tiên cười vui vẻ như vậy. Hắn yêu say đắm Diệp Thanh Y, hắn muốn cùng y chết sau đó tan thành mây khói, như thế lòng hắn sẽ không còn đau đớn nữa, hắn cũng sẽ không cảm thấy cô đơn lạnh lẽo nữa. Những tra tấn thống khổ ngày qua ngày của hắn trước đây đều sắp tan biến, nam nhân này nếu chết đi sẽ chỉ thuộc về riêng hắn.

Hắn thê lương cười nói:” Đây chính là nguyên nhân ta quay về bên cạnh ngươi. Nếu như ta chết, ta muốn ngươi cũng phải chết cùng với ta. Ta vốn chính là lòng dạ rắn rết như thế. Nếu chiếm không được ngươi, người khác cũng đừng mong có được. Chẳng qua ngươi lợi dụng ta để được ngôi vị hoàng đế, vậy thì lúc ta chết, cũng là lúc ngươi nên mất đi ngôi vị đó ”

Một giọt lệ chậm rãi rơi xuống khuôn mặt Diễm Tiên. Diệp Thanh Y cầm chặt chuôi kiếm trong tay hắn, khàn khàn giọng nói:” Không phải có được ngươi mới có được ngôi vị hoàng đế. Mà phải có được ngôi vị hoàng đế mới có thể có được ngươi ”

Gút mắc trong nội tâm thống khổ cùng thê lương, mặc kệ có bao nhiêu chấp niệm đều theo nước mắt rơi xuống. Diệp Thanh Y khàn giọng ghé vào tai hắn nói, mỗi chữ mỗi câu đều tựa như tảng đá từ trong lòng rơi xuống, vang lên thành tiếng.

” Nếu ta không thể trở thành hoàng đế, ta làm sao có thể từ tay phụ vương đoạt lấy ngươi? Ngươi là tai *** hay cát *** ta căn bản là không để tâm. Ta làm hết thấy đều là muốn củng cố ngôi vị hoàng đế, hoàng hậu, quý phi, hoàng tử, công chúa. Tất cả chẳng qua là quân cờ để ta củng cố địa vị, có các nàng mới có thể có được ngươi ”

Dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má Diễm Tiên, hắn lần đầu tiên cảm thấy nước mắt của mình lại nóng như vậy, tựa như tâm hắn hiện tại.

Diệp Thanh Y cầm chặt chuôi kiếm đâm mạnh về phía trước, hắn kêu lên thảm thiết rút tay lại. Thanh kiếm rơi xuống, trên mũi kiếm còn dính máu của Diệp Thanh Y

” Đủ rồi, như vậy đủ rồi ”

Hắn cảm nhận được chân tình của Diệp Thanh Y, hắn gào thét, nước mắt không ngừng rơi xuống tựa như đem nước mắt cả đời toàn bộ chảy ra, ôm chặt lấy cổ Diệp Thanh Y:” Đủ rồi, ta nghe ngươi nói đủ rồi ”

Hai mắt ngập tràn nước mắt nhưng trên mặt lại mang theo tươi cười:” Ngươi nói ngươi không yêu ta, bởi vì ngươi căn bản không biết thế nào là yêu ”

Hắn yêu thương mà vuốt ve mái tóc của Diệp Thanh Y, nam nhân chí cao vô thượng nhưng lại không lúc nào không cô độc, không có hắn, Diệp Thanh Y cũng không còn là Diệp Thanh Y. Chỉ còn là một cái xác không hồn, cái chết của hắn, có phải hay không cũng sẽ tước đi một số thứ của nam nhân này, nếu như là thật, hắn chết đi cũng không còn gì hối tiếc.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, lời nói bọn hắn còn thời gian cả đời sẽ không bao giờ trở thành sự thật. Nếu kiếp này không cách nào ở cùng một chỗ, vậy thì kiếp sau, hắn có thể chờ mong được không?

” Kiếp sau, nếu ngươi không sống trong hoàng cung lòng người hiểm ác, phải hay không ngươi sẽ có thể nói yêu ta? ”

Diễm Tiên hai mắt tỏa sáng thần trí thanh minh, là hồi quang phản chiếu. Hắn kiều mị tươi cười, cả đời này nét mặt tươi cười của hắn đã được Diệp Thanh Y khắc ghi, xinh đẹp lại thê lương, như hoa rơi xuống đất mà lòng người buông tiếng thở dài.

” Bất quá đến lúc đó, ta sẽ không dễ dàng chấp nhận ngươi. Ta muốn ngươi phải hao phí tâm sức mà lấy lòng ta, nói với ta thật nhiều lần ngươi yêu ta, sau đó ta mới chịu để ý để ý đến ngươi ”

Giọng nói suy yếu chậm rãi trở thành tiếng rên nhẹ hẫng, sau đó không còn bất cứ âm thanh nào vang lên. Diễm Tiên lẳng lặng ngủ say trong lòng ngực y, nam nhân cả đời vừa yêu vừa hận y đã ngủ say, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Diệp Thanh Y kéo hắn ôm chặt vào lòng, cúi đầu hôn lên má hắn, chìm trong tĩnh lặng không nói một lời.

Thái y, thị vệ đứng phía sau không ai dám lên tiếng. Cao Phúc quỳ phía sau Diệp Thanh Y, nhỏ giọng nói:” Hoàng thượng, trước ngực cùng cánh tay của ngài đều bị thương, để thái y trị liệu cho ngài a ”

Nửa vầng trăng tàn treo trên không trung, Diệp Thanh Y không có rơi lệ, dường như nước mắt ngay từ khi y còn nhỏ đã bị khô cạn. Chỉ còn nước mắt của Diễm Tiên dính trên vạt áo của y, dưới ánh trăng phát sáng, là nước mắt bị thương vì người mình yêu thương cả đời mà rơi.

Diễm Tiên bị đâm đã chết, nửa ngày sau Diệp Tân mới biết được tin tức. Hắn khẩn cấp vào cung, Cao Phúc thấp giọng nói với hắn:” Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, chớ kinh động đến ngài ”

Cao Phúc thay hắn mở cửa, Diệp Diệc Tân tiến vào phòng, nước mắt chảy ròng. Thi thể Diễm Tiên lạnh băng đặt trong sánh, hắn cho dù đã chết dung mạo vẫn như cũ xinh đẹp thoát tục không dính bụi trần. Diệc Tân nhin không được khóc thành tiếng.

Mặc dù lúc Diễm Tiên xuất cung, hắn cho rằng Diễm Tiên đã chết, nhưng trong tâm vẫn luôn luôn tin đó không phải sự thật. Nhưng lúc này chân chính nhìn thấy thi thể của y, cũng đại biểu Diễm Tiên đã thực sự chết.

P phía sau truyền đến tiếng vang, Diệp Diệc Tân khóc đến cả người gấp lại, vừa nhìn thấy y liền nhin không được khóc hô:” Hoàng huynh, trong cung canh phòng nghiêm ngặt, làm sao... phát sinh sự tình này?”

Diệp Thanh Y trên mặt biểu tình lạnh nhạt, nhìn không ra hỉ nộ. Sắc mặt so với thường ngày càng thêm hàn khốc, có điều chỉ trong một đêm y dường như trở nên tiêu tụy, già đi vài tuổi.

” Là hoàng hậu giết, trở tay không kịp. Hơn nữa không ai biết nàng muốn giết Diễm Tiên. Trẫm đã tống nàng vào tử lao ”

Ngữ khí thập phần vững vàng, không biểu lộ chút tình cảm, thanh âm băng lãnh nghe không ra chút bi thống cùng thương cảm

Diệc Tân khóc càng thêm lợi hại, hắn rốt cuộc cũng đã biết Diệp Thanh Y thật sự là kẻ vô tâm, vô tình, lần trước Diễm Tiên bệnh nặng. Diệp Thanh Y cũng không cho thái y xem bệnh cho hắn, lần này Diễm Tiên chết rồi, y căn bản là không hề có cảm giác.

Không biết dùng khí ở đâu lại khiến hắn lần đầu tiên dám đối Diệp Thanh Y chửi ầm lên.

” Hoàng hậu mẹ nó có địa vị gì, triều đình đại thần ai cũng biết nàng không đủ tư cách làm hoàng hậu. Nàng là do người một tay đề bạt, nếu người không sắc phong nàng, rõ ràng trong hậu cung nàng một chút quyền lực cũng không có. Hoàng hậu giết Diễm Tiên, cũng chẳng khác nào là người gián tiếp giết y.... ”

Hắn lớn tiếng rống giận trong đại sảnh rộng lớn, thanh âm vang vọng khắp phòng. Diệp Thanh Y mặt không biểu tình, thản nhiên nói:” Người nói rất đúng ”

Diệp Tân sợ hãi đứng lên, hân ôm chân Diệp Thanh Y khóc xin lỗi:” Thực xin lỗi Vương huynh. Ta không biết ta đang nói cái gì, Diễm Tiên chết rồi. Hân chết như vậy, ta rất thống khổ, rất đau lòng. Ta không biết được chính mình là đang nói cái gì.... ”

Diệp Thanh Y đẩy hân ra trở về hậu đường. Diệp Tân khóc đến ngất đi, Cao Phúc giúp hân tìm một chỗ nghỉ ngơi. Sau khi thanh tỉnh, hai ngày sau Diễm Tiên được chôn cất. Hân không phải phi tử, cũng không phải nhân vật có chức vị trong cung bởi vậy không ai biết được hân chôn cất ở đâu. Ngay cả Diệp Tân cũng không biết nơi chôn cất của hân.

Lại qua hai ngày, Diệp Thanh Y truyền lệnh triệu Diệp Diệc Tân tiến cung, = ánh mắt cả kinh của Diệp Diệc Tân nhìn Diệp Thanh Y chỉ mới 30 tuổi nhưng hai hàng tóc mai lại điểm hoa râm. Y tựa như già đi mười tuổi, vẻ mặt âm lãnh như đang đeo mặt nạ như xưa nhưng thân hình lại gầy gò hơn phân nửa.

” Diệp Tân, trẫm có chuyện cơ mật muốn nói cho người. Nếu như người làm tốt, sau này trẫm sẽ trọng dụng người. Nhưng nếu chuyện này bị truyền ra bên ngoài, trẫm nhất định sẽ xét nhà diệt môn ”

Diệp Thanh Y từ bên người lấy ra một cái bình nhỏ bằng ngọc màu trắng:” Người cùng trẫm tuổi tác chênh lệch, nếu như trẫm chết sớm hơn người. Trẫm muốn người đừng để ai biết được mà đem bình này để vào trong quan tài của trẫm. Cùng thi thể của trẫm mà an táng, nếu người chết trước trẫm, trước khi người lâm chung, trẫm sẽ lấy lại vật này ”

Diệp Diệc Tân còn chưa kịp mở miệng nước mắt đã vô thanh vô thức rơi xuống. Hân biết được trong bình ngọc này đựng vật gì, nhất định là tro cốt của Diễm Tiên. Cho nên huynh trưởng mới mong được cùng hợp táng, nhưng bởi vì y là đế vương, không có khả năng quang minh chính đại mà làm việc này nên mới đành phó thác cho hân.

” Vì cái gì Vương huynh không ... không để lại bên người? ”

Diệp Thanh Y nhìn xung quanh cung điện, hoàng cung mà người đời ca ngợi khao khát, có mấy người biết được nơi này có bao nhiêu u lãnh, muốn tồn tại trong cung lại phải mất đi thứ gì.

” Ở trong cung người có vui không? Thành thật nói cho trẫm biết, từ nhỏ đến lớn, người ở trong cung áo cơm không thiếu. Nhưng người thật sự vui vẻ sao? ”

Diệp Diệc Tân nghĩ đến chuyện lúc nhỏ không khỏi đau buồn lắc đầu:” Thâm cung hiểm ác, ta chưa từng cảm thấy vui vẻ ”

Diệp Thanh Y lạnh nhạt nói:” Người cũng biết thâm cung hiểm ác bốn chữ này. Trong các vị hoàng tử, trẫm với người cũng tính là gần gũi. Hôm nay chúng ta đều nói lời thật lòng. Trong cung lòng người hiểm độc, toan tính mưu kế trùng trùng điệp điệp. Càng là thứ quan trọng sẽ càng là thứ người khó giữ bên người. Cho nên trẫm muốn người thay trẫm giữ tốt vật này. Đợi trẫm chết đi, rời xa chốn thâm cung ghê tởm này, thứ quan trọng này mới có thể tiếp tục ở bên cạnh trẫm ”

Diệp Diệc Tân nhận lấy bình ngọc, nước mắt lần nữa tuôn ra. Diệp Thanh Y khua tay nói:” Người lui xuống đi, để trẫm yên tĩnh ”

” Vương huynh, ta lúc trước nói sai, huynh không cần để trong lòng. Cái chết của Diễm Tiên cùng huynh không hề có quan hệ ”

Diệp Thanh Y khuôn mặt băng lãnh rốt cuộc cũng để lộ chút sinh khí, vầng trán lộ ra vài vết nhăn già nua. Nhưng nếp nhăn kia như khắc sâu không ngừng ăn mòn thân thể y.

” Diệp Tân, trẫm thực ngưỡng mộ người có thể khóc liền khóc. Trẫm đã bị mài thành kẻ không còn nước mắt. Ngôi vị hoàng đế đối với trẫm đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, những hoàng tử, công chúa, quý phi, hoàng hậu cũng không còn ý nghĩa ... ”

Diệp Diệc Tân không hiểu ý của y, nhìn thấy y biểu tình tuyệt vọng, lo lắng đi đến bên cạnh y:” Vương huynh, cầu huynh không nên nói như vậy. Là ta không tốt, lúc trước nói chuyện chống đối Vương huynh ... ”

” Trẫm hiện tại cũng chỉ là cái xác không hồn, người đi đi, để cho trẫm yên tĩnh một lát ”

Y nâng bình ngọc lên, nhẹ nhàng đưa tay vân vê bên ngoài bình ngọc. Giống như trước kia vuốt ve Diễm Tiên mà hối tiếc một đoạn tình cảm đã không cách nào vãn hồi.

Diệp Thanh Y tại vị bốn mươi năm. Năm thứ chín, Hoàng hậu thông đồng thích khách, ý đồ mưu sát Diệp Thanh Y bị nhốt vào tử lao, một tháng sau hành hình. Diệp Thanh Y trong một đêm liền trở nên già đi rất nhiều tuổi, từ đó về sau y cũng không gần nữ sắc, chuyên tâm triều chính, yêu nước thương dân, không tuyển tú nữ. Đất nước cường thịnh thái bình.

Kể vị năm thứ mười, Diệp Thanh Y thiêu hủy toàn bộ chi thư về bói toán trong cung, hơn nữa còn biên tập lại những quyển sách này sau đó phân phát khắp thiên hạ. Từ đó về sau không còn mạng cát ***, cũng không còn tai *** trong ghi chép. Diệp Thanh Y nhìn đại hỏa không ngừng thiêu rụi những trang giấy đầy chữ, chỉ lạnh lùng nói: Người trong thiên hạ có tài cán gì để tự đắc.

Bát vương gia Diệp Diệc Tân sau khi hoàng hậu chết được đề bạt trọng dụng cho đến ngày Diệp Thanh Y băng hà. Sau khi Diệp Thanh Y chết, Diệp Quốc không bao giờ còn một minh quân nữa.

Mà Diễm Tiên chưa từng được nêu tên trong sách sử, tựa như chưa bao giờ xuất hiện trên nhân thế. Chỉ còn những thái giám, cung nữ đã già trong thâm cung mới còn nhớ đến nam tử xinh đẹp vô song này, nói đến vẻ đẹp của hắn khiến người kinh ngạc, khuynh quốc khuynh thành tuy rằng tính tình nóng nảy nhưng chỉ cần hắn liếc mắt một cái liền khiến kẻ khác không cách nào dời đi ánh mắt.

Nhân gian đồn thổi truyền từ tai người này đến tai người khác dần trở thành một câu đồn, khiến người sau không ngừng phỏng đoán thực hư sự tồn tại của hắn.

Nhưng trong sách ghi lại, bên trong quan tài của Diệp Thanh Y còn có một kiện bảo vật vô cùng quý giá. Là do chính tay Diệp Thanh Y trao cho Bát đệ của mình di ngôn, trước khi y chết phải đem bảo vật chôn cùng, trong quan tài lại để vật này chôn cùng, càng lộ rõ vật này có giá trị liên thành.

Có người nói đó là kho báu quý hiếm là địa đồ long mạch của Diệp Quốc. Cũng có người nói, đó là tro cốt của nữ nhân Diệp Thanh Y yêu quý cả đời, hai người khi còn sống không cách nào rằng long đầu bạc, sau khi chết chỉ mong có thể chôn cùng một chỗ để làm bạn nơi suối vàng.

Nhưng sự thật là gì cũng chỉ có Bát Vương gia Diệp Diệc Tân vừa qua đời mới tường tận. Thời gian qua đi, truyền thuyết về Diễm Tiên càng không có cách nào kiểm chứng.

11. Chương 11

Vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống trong không trung, như một quy tắc bất biến, lá non đâm chồi, lá già rơi rụng. Đầu xuân không khí đặc biệt lạnh, chỉ thở cũng tỏa ra khói trắng. Một sinh viên bước vào cửa, đi bên cạnh y là một người thấp bé hơn, tướng mạo cũng hết sức bình thường như các sinh viên khác.

” Thanh Lam, nghe nói nhà các ngươi rất giàu có. Hơn nữa còn có tổ tiên đã từng làm hoàng đế phải không? ”

Diệp Thanh Lam ngoáy ngoáy lỗ tai, y tướng mạo anh tuấn, lúc mỉm cười thì vô cùng đẹp. Mấy bạn học của y thường trêu chọc nói chỉ cần y liếc nhìn nữ sinh một cái cũng khiến các nàng chân tay rụng rời, gia thế lại rất tốt, cha mẹ thì hiền lành. Khi cười lộ ra lộ ra khí chất tiêu sái lãnh khốc, vì vậy mà trong năm cấp 3 có hẳn một nhóm nữ sinh vì y lập cái gì gọi là đội cận vệ.

Đi bên cạnh y chính là bạn học cùng thi đậu trường đại học tốt nhất Lâm An Chính. Bất quá tính tình của hắn rất khó chịu.

” Có phải như vậy không? ” Lâm An Chính nhất định phải hỏi cho ra đáp án.

” Nói không chừng là đúng, mà cậu làm gì quan tâm quá vậy? ” Diệp Thanh Lam chưa từng đem chuyện này để trong lòng, chuyện quá khứ là thật hay giả cũng đâu ai biết được.

Lâm An Chính đột nhiên đứng cách y ra một bước, Diệp Thanh Lam dừng lại:” Cậu làm gì đứng cách xa vậy? ”

Lâm An Chính bóp chặt mũi, nói ra vài câu thô tục:” Cậu XX đấy, cậu lớn lên đẹp trai như vậy lại đứng gần tớ. Tớ lên đại học, việc quan trọng nhất cần giải quyết là vấn đề bạn gái, tớ nếu lại cùng cậu đi chung nhất định sẽ không bao giờ có hy vọng. Tớ phát hiện vừa rồi đi với cậu, rất nhiều nữ sinh chỉ nhìn đến cậu, ngay cả liếc mắt cũng không thèm để ý đến tớ ”

Diệp Thanh Lam thiếu chút nữa bật cười:” Yên tâm đi, nữ sinh nào vừa mắt cậu, tớ tuyệt đối không có hứng thú ”

Lâm An Chính tức giận nói:” Không cần cậu có hứng thú các nàng cũng đã điên cuồng mê mẩn cậu. Chỉ kém không có cớ sạch chạy đến giường của cậu. Nếu cậu mà hứng thú, khắp thiên hạ nam nhân đều không thể có người yêu “”

Diệp Thanh Lam lần này thật sự bật cười:” Không cần nói khoa trương đến vậy ”

” Cậu có nhiều nữ nhân thích như vậy, sao không quen bạn gái, hoa hậu giảng đường lần trước tỏ tình thất bại còn khóc rất thảm đó nha ”

” Không có hứng thú, không thấy có cảm giác gì cả “. Bởi vì đối phương là Lâm An Chính, Diệp Thanh Y mới nói ra cảm giác mơ hồ kì lạ trong lòng mình:” Cảm giác không phải là người tớ đang tìm ”

” Thật không biết cậu là đang tìm ai, chỉ nói mớ cái gì mà tái kiến, tớ xem cậu là nhìn thấy quỷ a ”

Diệp Thanh Y lại bật cười, đối với Lâm An Chính đang nói móc không lưu tâm. Đột nhiên Lâm An Chính dừng lại cước bộ nhìn về phía trước kêu to.

” Siêu cấp tuyệt ... tuyệt sắc mỹ nữ, thấy không? Xinh đẹp quá, tớ từ khi sinh ra tới giờ mới thấy được nữ sinh đẹp như vậy. Mẹ a, tớ muốn theo đuổi cô ấy, tớ nhất định phải theo đuổi cô ấy ”

Diệp Thanh Lam nhìn theo hướng hần chỉ, dưới tàng cây, từng chiếc lá nhẹ nhàng bị gió thổi bay đi rơi trên quần áo của thanh niên đó, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, khóe mắt mơ hồ mang theo sát ý nhưng lại mang theo vô hạn phong tình.

Diệp Thanh Lam sững sờ đứng tại chỗ, người nọ rút cuộc cũng chuyển ánh mắt nhìn đến y. Ánh mắt của hần chăm chú nhìn Diệp Thanh Lam, trong giây phút ánh mắt giao nhau, dường như cả hai đều nhận ra đối phương là người mà họ vẫn luôn tìm kiếm

” Thực xin lỗi, tớ thu hồi lời nói ban nãy. Chỉ có người này, tớ sẽ không nhường cho cậu, nữ nhân khác trên toàn thế giới tớ đều tặng cho cậu ”

Diệp Thanh Lam bước nhanh về phía trước, Lâm An Chính rống to:” Chờ một chút. Hần không phải nữ, là nam a, hần mặc quần dài hơn nữa giống chúng ta giữa hai chân đều có thứ đó ”

Diệp Thanh Lam mất diéc tai nghe, y đi đến trước mặt người nọ. Hần chăm chú nhìn y, bỗng nhiên một quyền đánh lên mặt của y, Lâm An Chính bên cạnh hô lên đau đớn:” Cậu làm gì lại đánh Thanh Lam? ”

Diệp Thanh Lam kinh ngạc, nam tử kia cũng kinh ngạc nhìn tay mình:” Không biết, nhìn đến hần liền muốn đánh “. Hần cắn môi, biểu tình quật cường bướng bỉnh, ngược lại càng tăng thêm vẻ kiêu diễm. ” Nói không chừng kiếp trước cậu đối tớ không tốt, thiếu tớ một cái tát đấy. Cho nên kiếp này tớ mới vô duyên vô cớ nhìn thấy cậu liền muốn đánh ”

” Nói hưu nói vượn. Thanh Lam, tớ nghĩ hần có vấn đề ... ”

Lâm An Chính đang muốn kéo Diệp Thanh Lam rời đi. Diệp Thanh Lam ngược lại vuốt đôi má đỏ bừng, nhìn đối phương bởi vì vô thức động thủ mà khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ. Trong lòng y chấn động, một thứ cảm xúc không tên dâng lên không biết gọi là gì, chỉ biết cảm giác này phi thường mãnh liệt, so với trong mộng càng thêm mãnh liệt. Coi như bị đánh cũng có thể vui vẻ chịu đựng.

Có lẽ hần chính là người cả đời này y khổ sở tìm kiếm.

” Tớ là Diệp Thanh Lam, cậu tên gì?” Diệp Thanh Lam vươn tay ra

Nam nhân xinh đẹp lúng túng đỏ mặt, cũng đưa tay ra nắm chặt tay Diệp Thanh Lam, nhỏ giọng nói:” Tổ là Cốc Tự Tinh ”

Nơi hai bàn tay tiếp xúc dường như có dòng điện chạy xuyên qua. Cốc Tự Tinh chăm chú nhìn Diệp Thanh Lam, y cũng nhìn hắn đến si ngốc.

Hắn biết rõ, kiếp này lại làm một kẻ tình si, không thể thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-tai-tinh>